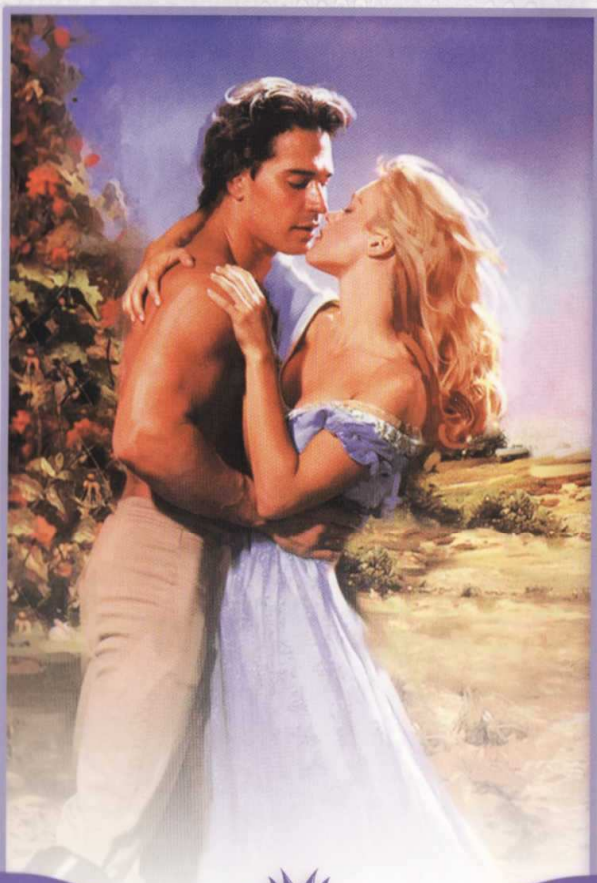
NICOLE JORDAN

Strážný anděl

NICOLE JORDAN

Strážný anděl

2007

DOMINO

Prolog

OSTROV CYRENA
BŘEZEN, 1815

Sen se vrátil zcela nečekaně a byl mnohem živější než jindy. Sluneční paprsky zaplavovaly louku, na které ležel. Lady Eva ležela v jeho náruči, okolní vzduch byl nasycený její omamnou vůní.
Dočkal se. Konečně se stala jeho nevěstou. Patřila jen jemu.
Majetnícky ji objal, překulil se na záda a přitáhl si ji blíže k sobě. Na pokožce cítil hebký dotek jejích dlouhých vlasů. Když se sklonila, aby ho políbila na nahou hrud, z hrdla mu unikl zastřený povzdech. Eva se na něho usmála svým něžným, okouzlujícím způsobem.
Naplnil ho hřejivý pocit štěstí a jeho tělo se napjalo očekáváním. Když se jejich pohledy setkaly, okolní vzduch se rozechvěl vzrušením. Znovu se sklonila, políbila ho na bradu, do zranitelné prohlubně pod krkem, na klíční kost, potom rty vyhledala místo, kde pod horkou pokožkou bilo jeho srdce.
„Konečně jsem tvá," zašeptala.
Zastřený zvuk jejího hlasu ho hladil stejně něžně jako její rty, dráždil ho, přiváděl k šílenství.

Potřeboval ukojit nenasytný hlad, a proto ji popadl za zadeček a nasměroval ji tak, aby byl ponořený hluboko v její hebkosti. Když ucítil omamné vstřícné vlhko, toužebně se zachvěl. Byli spolu spojeni tím nejzákladnějším a nejprimitivnějším způsobem.

Vyklenul záda a začal se pohybovat. Její okamžitá reakce mu vlila do žil ohnivý žár a netrvalo dlouho a oba se poddali divokému

tempu. Milovali se zběsile, prudce, jako dva žízniví poutníci, kteří zhluboka pili z kalichu rozkoše a nemohli se nabažit...

Alex Ryder se probudil vzrušený a chvějící se touhou, srdce mu bilo v divokém rytmu. Ležel sám ve své široké posteli, koupající se v záplavě slunečních paprsků. Sluneční záře, která do jeho ložnice proudila vysokými francouzskými okny, sice prohřívala místnost, ale žár, který ho zaplavoval, měl co do činění spíše s erotickým snem o krásné Evě.

S tichou nadávkou na rtech Ryder odkopl zmuchlanou přikrývku - důkaz jeho neklidných nočních fantazií -, ale zůstal ležet a dál se vyhříval v záplavě slunečního světla.

Jeho představa Evy byla tak intenzivní, že ještě stále cítil dotek jejího těla ve své náruči. Zavřel oči a uviděl její živý obraz, i ten sebemenší detail.

Lady Eva Montlowová..., nyní Eva Seymourová, hraběnka z Haydenu.

To ona byla zlatovlasou pannou z jeho snů. Živoucí modlou nesplněných přání. Láskou jeho života.
Fascinovala ho od první chvíle, kdy se setkali. Jemu bylo tenkrát šestnáct a jí stěží jedenáct. Se svými zlatými vlasy a rudými rty mu připomínala princeznu z pohádky. A pak se na něho usmála. Měl pocit, jako by ho někdo pěstí udeřil do žaludku. Eva měla okouzlující úsměv, který mu dokázal vyrazit dech. Jeden jediný úsměv a byl ztracený.
Jako dcera hraběte pro něho Eva byla zcela nedostupná. On byl tehdy mladým rebelem, a co hůř, neurozeným ubožákem, synem prostého vojáka. Ačkoliv jeho matka byla urozeného původu, Evina vysoce postavená rodina Rydera považovala za nebezpečného a zcela nevhodného. Když se poprvé střetli, Evin urozený otec vyhrožoval, že ho nechá zbičovat, poněvadž si dovolil mladé dámě pomoci sesednout z koně.
O dva dny později, vzpomínal Ryder, Eva neohroženě utekla své guvernantce a jela přes celý ostrov, aby ho vyhledala.
Našla ho na jeho oblíbené louce, pohodlně uvelebeného vedle potoku, kde chytal ryby. Taková jízda byla pro mladou dívku nerozumná a nebezpečná, ona však svou kobylku ovládala s obdivuhodnou jistotou.
6
„Ach, bože, přece jen jsem vás našla. Už jsem se bála, že se budu muset vrátit a zkusit to zítra.

Ale vím, že po dnešním útěku mě má guvernantka nespustí z očí."
Ryder se stále cítil dotčený tím, jak ho její otec pokořil, a proto na ni vyhrkl: „Co tady, zatraceně, děláte, lady? Přišla jste se mi vysmívat?"
„To ne! Chtěla bych se vám omluvit za nevhodné chování svého otce, na které neměl ani v nejmenším nárok. Papá si stále nemůže uvědomit, že jsme z Londýna na Cyrenu utekli před jeho věřiteli. Stále lpí na představě, že patříme k urozenému a váženému rodu, a proto jsme tady na ostrově na špici společenské smetánky. Lže sám sobě a snad nikdy nepřizná, že je tomu jinak. Myslím si, že je zahnaný do kouta, a právě proto reaguje tak přehnaně, jak jste byl sám svědkem."
Ryder na ni udiveně zíral a zoufale se snažil najít vhodnou odpověď. Jediné, co však ze sebe dostal, bylo: Jak jste zjistila, kde mě najdete?"
Mladá Eva ho obdařila svým jedinečným úsměvem. „To bylo snadné - jen jsem poslouchala klepy a služebnictvu jsem položila pár otázek. Vy jste ten divoký mladík, před kterým mě všichni varovali." Něžný úsměv však byl v rozporu s jejími slovy a Ryder si pomyslel, že je nejen krásná, ale i laskavá.
Toho dne začalo nejen jejich tajné přátelství, ale Ryder začal uvažovat, jak lady Evu získat jen pro sebe.
Odmítl přijmout fakt, že by mu mohla proklouznout mezi prsty jen kvůli jeho nízkému

postaveni. Rovněž si však uvědomoval, že musí změnit svůj divoký způsob života. A samozřejmě musí počkat, dokud Eva nevyroste. Mezitím odjede, bude hledat štěstí a stane se z něho bohatý muž. Natolik bohatý, aby si ji zasloužil...

Ryder se hořce ušklíbl, převalil se na břicho a tvář zabořil do polštářů. Po dvou letech strávených mimo ostrov ho konečně potkalo štěstí a stal se z něho bohatý muž. V očích Eviny rodiny však byl stále jen obyčejný voják a nově nabyté bohatství na tom nemohlo nic změnit. Než se mohl vrátit na Cyrenu, ztratil ji. Eva se provdala za šlechtice, aby zachránila svou rodinu před bankrotem.

8

Během léta, kdy jí bylo osmnáct, se Ryder násilím zmocnil jednoho nezapomenutelného polibku, a to bylo vše, co získal. Jako žena zásadového hraběte z Haydenu byla prakticky mimo jeho dosah. Posledních šest let strávila v Anglii a celou tu dobu se jí Ryder úmyslně vyhýbal.

Rozhodl se vyhnat Evu z mysli. Nebyla ničím jiným než mladistvým poblouznění, chlapeckou bláznivou láskou, kterou naštěstí překonal.

Nicméně v temných hodinách před úsvitem stále snil o krásné Evě jako o své nevěstě. A bohužel ji nikdy nepřestal považovat za svůj ideál.

Bylo to skutečně směšné. Teď je mu třicet a je natolik bohatý, aby si koupil skoro každou

nevěstu, na niž si jen vzpomene. Nikdy však nenašel žádnou jinou ženu, se kterou by se chtěl oženit. Neměl ani žádnou stálou milenku. Pochopitelně, že své vášně ukájel s mnoha kouzelnými dámami. Žádná ho však nikdy nepřitahovala natolik, aby jí chtěl vyhradit trvalejší místo ve své posteli, natož pak po svém boku.
Ryder odhodil polštář a dlaní přejel po temném strništi neoholených vousů. Snad by si měl najít ochotnou Sirénu, která mu pravidelné pomůže ukojit jeho vášeň. Snad potom na Evu konečně zapomene a jeho sny zmizí.
Vtom však jeho chmurné myšlenky přerušilo váhavé zaklepání na dveře. Ryder dotyčného vyzval, ať vstoupí. Dveře se bezhlučně otevřely a do ložnice vešel jeho sluha Greeves.
„Omlouvám se, že vás ruším, sire," řekl Greeves, „ale máte dole návštěvu."
„V tuto hodinu?" zeptal se Ryder. Bylo stěží sedm. Kdyby se stalo něco závažného a potřeboval by s ním mluvit některý z jeho kolegů Strážců, neváhal by vstoupit přímo do jeho ložnice.
‚Ano, sire. Je to pan Cecil Montlow a lady Claira. Tvrdí, že mají naléhavý vzkaz od jejich sestry."
Ryderovi poskočilo srdce. „Co se stalo?"
„To mi neřekli, sire. Mohu jim říct, že je přijmete?"
„Ano, hned budu dole."

Ryder rychle vstal a přes nahé tělo si přehodil dlouhý župan. Neobtěžoval se s kalhotami ani se spodním prádlem, vyběhl z ložnice a rychle seběhl schody, aby uvítal nečekanou návštěvu.

10

Cecil a Claira, Evini mladší sourozenci, byli dvojčata, oba vysocí a štíhlí, plaví, s urozenými rysy. Nicméně jejich povahy nemohly být odlišnější. Cecil Montlow byl společenský, vždy otevřený a přátelský mladík, zatímco lady Claira měla mírnou a plachou povahu a ve svých osmnácti byla pobledlou kopií své starší sestry Evy.

Cecil netrpělivě přecházel po místnosti, lady Claira upjaté seděla na pohovce a ruce v hedvábných rukavičkách měla složené v klíně. Jakmile Ryder vešel do místnosti, vstala a její bratr se zastavil.

„Co se stalo?" zeptal se Ryder, přičemž se snažil o klidný tón. „Sluha říkal, že pro mě máte nějakou zprávu od Evy."

„Nebudete tomu věřit," vybuchl Cecil. „Hayden natáhl bačkory."

„Cecile," napomenula ho lady Claira mírně, „dobře víš, že nemáš používat takové výrazy."

„Ale no tak, vždyť je to pravda," trval na svém Cecil. ‚A pan Ryder jistě dobře chápe, co jsem tím chtěl říct."

Samozřejmě že dobře pochopil, co chtěl Cecil říct. Takže *hrabě z Haydenu je mrtvý.*

Claira, která zkoumavě pozorovala jeho výraz, tiše dodala: „Včera večer jsme pro vás od Evy

obdrželi dopis. Jeho lordstvo tragicky zahynulo při jezdecké nehodě."
„Což znamená," vysvětloval Cecil s nádechem ironie, „že lord Hayden na lovu štval divou zvěř, snažil se přeskočit kamennou zídku a zlomil si vaz."
Což znamená..., Ryder cítil, jak se mu zastavilo srdce, že *Eva je vdova.*
Neměl by mít radost, když se dozvěděl o tragické smrti jiného muže, ale měl. Nicméně rovněž pocítil něco jako bolest, strach či úzkost. Matně si uvědomoval, že dvojčata ještě stále mluví, ačkoliv on zachytil tak jedno slovo ze tří.
Cecil zjevně lamentoval nad nečekaným zvratem osudu. „Není to spravedlivé, že musíme trpět kvůli Haydenové nešikovnosti. Londýn je teď pro nás zcela nedostupný."
„Eva musí nejméně rok držet smutek," vysvětlovala lady Claira, „takže můj vstup do společnosti musí počkat až do příštího jara."

„A *já* jsem měl letošní sezonu strávit v Londýně se svou sestrou," žehral Cecil, „a před nástupem na univerzitu si trochu povyrazit. Nicméně teď není úniku. Hned na podzim odjíždím do Oxfordu, zatímco Claira zůstává tady na ostrově. Za Evou do Hert-fordshiru pojede až příští únor, aby se náležitě připravila na vstup do manželství."
„Abych řekla pravdu," přiznala mladá dáma tichým hlasem, „vůbec mi ten odklad nevadí. Eva je sice v hledání vhodných manželů hotová

odbornice a slíbila mi, že všechno proběhne pokud možno co nejcitlivěji a nejbezbolestněji, přesto mě stále děsí představa, že předstoupím před kritický zrak londýnské společnosti."
„Prostě se bojíš, že se kolem tebe nebude točit žádný nápadník."
Claira po svém bratrovi šlehla vyčítavým pohledem. „*Nebojím se.* Prostě jsem jen trochu nervózní."
Ryder si vzpomněl, že když byla Claira nervózní, začala koktat, takže chápal, že odklad svého uvedení do společnosti nadšeně přivítala. Rovněž však chápal mladíkovo zklamání. Poslední rok se Cecil zoufale snažil dostat z malého ostrova, který se nacházel v západní části Středozemního moře nedaleko od španělských břehů, a okusit chuť společenského života v Londýně.
Ryder se zamračil. .Abyste se nemýlil, mladíku. Jsem si jistý, že lady Claira si v Londýně povede přímo skvěle. Už vidím ten dlouhý zástup obdivovatelů, kteří jí budou zobat z ruky."
Cecil se omluvně usmál. „Ano, sire, jsem si jistý, že máte pravdu. Ale mezitím bych vás chtěl o něco požádat, pane Rydere."
„O co se jedná?"
„Mohl byste na Clairu dohlédnout, zatímco já budu na univerzitě? Ještě nikdy jsme na tak dlouho nebyli jeden bez druhého a já bych se cítil lépe, kdybych věděl, že se tady někdo o ni postará. Doprovodí ji na zdejší plesy, vyzve ji k

tanci, pomůže jí uvolnit se a připravit se na vstup do velkého světa. I tak budu celý nesvůj."
Ryder se usmál. Mladíkovi sloužilo ke cti, že se bál o svou sestru a nestaral se jen o svůj vlastní prospěch. Rodiče dvojčat však byli zcela jiní.
„Vašim rodičům by se to zcela jistě nelíbilo."
„Ne, nic by proti tomu nenamítali, pane. Teď, když jste hrdina a člen tak význačné společnosti, vás považují téměř za sobě rovného."

„Předpokládám, že bych měl být polichocen," zamumlal Ryder jízlivě. Nedávno získal důležitý post v tajné společnosti, jež pracovala jako malá ozbrojená jednotka britského ministerstva zahraničí, což mu přineslo nečekaný respekt. Přesto však nedoufal, že by to nějak mohlo ovlivnit postoj Evina otce.
„Kromě toho," dodal Cecil upřímně, „vám Claira může pomoct získat jeho náklonnost. Nemyslím si však, že zrovna vy se ho bojíte."
Ryder se zkoumavě podíval na Clairu, která si zase se zájmem prohlížela jeho. Udivilo ho, že mlčky přihlíží, jak jí její bratr organizuje život. Dobře věděl, že ačkoliv má dívka mírnou a plachou povahu, pod tichým zevnějškem se skrývá pěkně tvrdá hlava.
Mile se usmál a dvorně se před ní uklonil, řekl, že mu bude ctí zastávat funkci jejího ochránce, zatímco její bratr bude v Anglii.
Když poté dvojčatům nabídl snídani, Cecil nadšeně přikývl s vysvětlením, že je hladový jako vlk, nicméně lady Claira si náhle

uvědomila, že Ryder není dostatečně oblečený. S rudými tvářemi a sklopeným zrakem začala koktat zdvořilou omluvu s tvrzením, že pana Rydera obtěžovali dost dlouho a že budou muset jít. Doslova vytlačila svého bratra z přijímacího salonu a ponechala Rydera jeho zmateným myšlenkám.

Přešel k oknu a zahleděl se na nedaleké vrcholky pokryté jarním kvítím. Pokud je teď Eva vdova, bude se chtít znovu provdat? A jestli ano, chce se on pustit do boje o její ruku?

Možná o něho ani nebude stát. Při jejich posledním setkání se nechoval zrovna nejlépe. Vždyť ji při své žádosti o první polibek skoro znásilnil.

Ten okamžik se mu navždy vryl do paměti. Stalo se to onoho léta, kdy se vrátil na Cyrenu, aby usiloval o její ruku.

Celé dva měsíce zneužíval jejího pravidelného zvyku projíždět se ráno po ostrově, aby se dostal do její blízkosti. Podařilo se mu obnovit jejich přátelství a udělal velký pokrok v získání její důvěry. Pak najednou ji však celý týden neviděl. Věděl, že její rodinu navštívil anglický hrabě, ale když se začaly objevovat zvěsti, že se jedná o Evina snoubence, Ryder jí poslal zprávu, že s ní musí mluvit a že na ni počká na louce, kde spolu chytávali ryby.

14

Netrpělivě čekal, kdy se Eva konečně ukáže, a když se tak stalo, provinilý výraz na její tváři mu prozradil, že jeho nejhorší obavy se potvrdily.

Až do té doby nevěřil, že by mohla přijmout žádost
o ruku od kohokoliv jiného než od něho.
„Takže je to pravda?" vyštěkl a útroby se mu přitom sevřely zlobou. „Chceš si vzít toho zatraceného hraběte?"
Jako by chtěla vymazat rozdíly, které je od sebe dělily, Eva nejdříve seskočila z koně a teprve potom odpověděla: „Pravda je ta, že mi rodiče domluvili sňatek z rozumu."
„Z čího rozumu? Z *jejich?"*
„Rydere, nebuď nespravedlivý. Kdybys jenom věděl, jak blízko je otec k vězení pro dlužníky..." Náhle se jí zlomil hlas. „Lord Hayden slíbil vyrovnat všechny naše dluhy, Claiře poskytne věno a Cecilovi umožní vystudovat univerzitu. A to je pro mě to nejdůležitější."
Jeho vztek ho zcela ovládl. „Takže ty se chceš obětovat ve jménu svého nezodpovědného otce, kterému nejde o nic jiného, než aby se mohl dále vozit v drahých kočárech a po klubech hrát hazard."
Eva se ho snažila uklidnit. Jistě ti je jasné, že se musím dobře provdat, Rydere. Vždy jsem věděla, že se ode mě očekává, že rodinu znovu postavím na nohy. Že mi nikdy nebude dopřán luxus svobodné volby."
„Vezmi si raději mě."
Zírala na něho, jako by přišel o rozum, a on zase zíral na ni. Nechtěl se vyjádřit tak neomaleně,

ale pod tíhou okolností mu nic jiného ani nezbývalo.
„Provdej se za mě. Jsem dost bohatý, abych se postaral o tebe
1 o celou tvou rodinu. Všichni budete žít v pohodlí a přepychu."
„Ach, Rydere," zašeptala ochraptěle a sklopila zrak. Je to od tebe velmi šlechetné, ale já nemohu." „Proč ne?"
Když neodpovídala, Ryder postoupil o krok dopředu. „Vezmu tě odsud pryč, Evo. Můžeme utéct."
Chabě se usmála. „Přiznávám, že ta myšlenka je lákavá." Pak však zakroutila hlavou a hořce se zasmála. Jak mě něco takového

vůbec mohlo napadnout. Je příliš pozdě, Rydere. Papá už přijal nabídku lorda Haydena."
Usmála se sladce a odvážně. „Nemusíš mě litovat, Rydere. Být manželkou hraběte nebude tak zlé. Lord Hayden je vážený a úctyhodný člověk. Je hezký a zábavný, pohybuje se v urozených kruzích a má panství v Hertfordshiru a dům v Londýně. Udělám, co bude v mých silách, aby svého rozhodnutí nelitoval. Bude ze mě dobrá hraběnka, co myslíš?"
Snažila se ho rozptýlit, ale její škádlení na něho mělo zcela opačný efekt. Ryder měl chuť někoho praštit.
„To proto nemůžeš přijmout mou nabídku?" zeptal se. „Protože z tebe neudělám hraběnku?"

„Matce na mém titulu opravdu záleží, to je pravda, ale není to jen kvůli tomu..."
„Protože mě tví rodiče považují za podřadného, není to tak?"
Eva bezmocně pokrčila rameny. „Nemohu s tebou utéct, Rydere. Takový skandál by má rodina nepřežila. Musím myslet i na sestru a bratra. Ti by mou sobeckostí trpěli nejvíce."
Chápal ji. Nemohla se ke své rodině postavit zády a utéct s neurozeným dobrodruhem, ačkoliv bohatým. Takový čin by ji zcela vyčlenil ze společnosti a její rodinu by uvrhl do hanby. Věděl, že není spravedlivý, ale chtěl ji donutit zaplatit za jejího zatraceného otce a přestal se ovládat. Udělal poslední krok, jenž je od sebe dělil. Vždy byl opatrný, aby se jí nedotkl, aby nepodlehl pokušení, které v něm vyvolávala, ale teď ji popadl a sevřel ji v náruči.
Chtěl ji políbit. *Potřeboval* ji políbit, aby ukojil svůj bezmocný vztek. Nedokázal se ovládnout. Snadnější by bylo zastavit jeho srdce.
Okamžik předtím, než se svými ústy zmocnil jejích křehkých rtů, Eva překvapeně vydechla. Nečekaný útok ji ohromil, celé její tělo ztuhlo, nicméně on nepřestával. Jazykem prudce vnikl do její hebkosti, jako by silou vůle mohl ovlivnit její rozhodnutí a přinutit ji přijmout jeho žádost o ruku a odmítnout toho, koho pro ni vybrali její rodiče.
Dlouhou chvíli zůstala ohromeně stát. Byla zcela paralyzována. A pak jako zázrakem roztála, přitiskla se k němu a objala ho svýma

štíhlýma rukama. Opětovala jeho polibky a oplácela je se stejnou vášní a naléhavostí. Konečně po dlouhých letech byla v jeho náruči, uchvácená spalující vášní.
Společně klesli do hebké trávy a Ryder se zoufale snažil ovládnout své primitivní pudy. Tolik po ní toužil. Zoufale ji chtěl okusit, ponořit se do jejího vstřícného těla a utopit se ve společné rozkoši. Jeho ruce měly svou vlastní vůli. Klouzaly od pasu stále výš a výš po jejích jezdeckých šatech, až se zastavily na hebkých oblinách plných ňader. Vzrušeně vydechla. Reagovala tak vášnivé, jak by nikdy nedoufal. Zastřený zvuk v něm rozpálil další žár, jako by přilil oleje do ohně. Hnaný touhou zmocnit se jí sáhl po lemu jezdecké sukně, jedním pohybem vykasal látku a dlaní přejel po štíhlém stehnu. Nějak Evu musí přesvědčit, aby si toho zatraceného hraběte nebrala, že chce jenom jeho. Jakmile se však dotkl citlivé pokožky nahého stehna, Eva ztuhla.
„Rydere, ne! To nesmíme.
Zoufale odstrkovala jeho ruce a snažila se vysvobodit zpod jeho těžkého těla. Když ji uvolnil, s vyděšeným výrazem prudce vyskočila.
„Evo..., dobrotivý bože, Evo, omlouvám se."
Ruce si zmateně přiložila k ústům a nevěřícně kroutila hlavou. „To nesmíme," zašeptala znovu. Obrátila se k němu zády, doběhla ke svému koni a vyhoupla se do sedla. Naposledy se vystrašeně podívala na Rydere a pobídla koně do zběsilého

trysku. Nechala ho tam stát samotného, s chladnou čepelí drásající jeho útroby.
Ryder tiše zaklel a prsty si zoufale prohrábl prameny černých vlasů. Bylo to už tak dávno a přitom jako včera. Kdyby ho Eva nezastavila, vzal by si ji tam na louce jako obyčejnou děvečku, aniž by pomyslel na její nevinnost. Za svou neomalenost by si zasluhoval krutý trest. Měli by ho zbičovat. Možná si ji skutečně nezaslouží, pomyslel si. A to nejen proto, že má ruce potřísněné krví.
Společnost si o něm myslí, že je zabiják s poskvrněnou duší, nicméně stav jeho duše ho až dosud nikdy netrápil. Nikdy nelitoval svého rozhodnutí stát se tím, čím je, poněvadž tak získal své bohat

ství. Sloužil v několika soukromých armádách. Jeho otec, britský voják, ho od mládí učil, jak zacházet s trhavinami. Netrvalo dlouho a Ryder se stal mistrem ve svém oboru. Střelné zbraně ovládal stejně dokonale jako práci s výbušninami.
Znal sto způsobů, jak zabít...., nicméně uměl i ochránit. Cizí magnáti byli za své bezpečí ochotni platit královské jmění. Ryder si své první peníze vydělal právě jako osobní strážce ruského prince, a to byl jenom začátek. Nicméně nabubřelá šlechta, ke které patřili i Evini rodiče, by námezdního vojáka nikdy nepřijala do svých řad a rozhodně mu nedala svou dceru. Ryder si uvědomil, že je načase za

svou bouřlivou minulostí udělat tlustou čáru a stát se spořádaným gentlemanem.
V tomto rozhodnutí ho ještě více utvrdilo nevhodné chování, kterého se dopustil vůči Evě. Jednoduše se přestal ovládat a popustil uzdu svému chtíči a své hladové touze. Rozhodl se stát lepším člověkem, jenž by byl hoden Eviny ruky. A právě proto se vzdal svého dobře placeného místa ochránce urozených a bohatých a vstoupil do řad Strážců meče, staletého řádu zasvěceného ušlechtilým ideálům, který na veřejnosti působil jako ozbrojená složka ministerstva zahraničí s hlavním velitelstvím na Cyreně.
Ryder s povděkem přijal svůj první úkol, neboť tak mohl odjet z ostrova a nemusel se dívat, jak si lady Eva bere jiného muže.
Celých šest let svého života zasvětil službě řádu. Jako Strážce našel naplnění života a jeho poslání se mu stalo vášní.
A celou tu dobu se usilovně snažil přesvědčit sám sebe, že Eva pro něho vůbec nic neznamená. Pokud by však měl být upřímný, musel by si přiznat, že na ni nikdy zcela nezapomněl.
A teď je z ní vdova. *A všechno se změnilo.*
Ryder už déle nechtěl lhát sám sobě a předstírat, že tupá bolest v hrudi prostě neexistuje.
Stále po lady Evě toužil a chtěl, aby se stala jeho nevěstou.
Tentokrát ji musí získat. Ztělesňuje všechno, po čem kdy toužil. Stala se symbolem všeho, oč

kdy bojoval. Vždyť celou tu dobu se snažil dokázat jejímu urozenému světu, že je dostatečně dobrý, aby mohl vstoupit do jeho řad. Ryder však věděl, že musí postupovat velice opatrně. Eva ho s největší pravděpodobností odmítne. Ale on se nevzdá.

Ryder rychle vyšel z místnosti. Čeká ho spousta práce.

Pochopitelně Evě musí ponechat dostatečně dlouhý čas ke smutku. Ale mezitím udělá všechno, co bude v jeho silách, aby si k ní připravil cestu. Nejen že se musí ujistit, že ho přijme londýnská společnost, ale musí se dostat až do jejích nejvyšších kruhů.

Využije každého přítele, který mu dluží službu, použije veškeré své peníze.

A pak mu už nic a nikdo nezabrání, aby získal srdce a ruku Evy Seymourové.

1

LONDÝN DUBEN, 1816

„Stále nemohu pochopit, Evo," řekl Cecil s vidličkou zabodnutou do kusu uzeného sledě na svém talíři, „proč se nechceš znovu provdat. Od začátku sezony, kdy jsme přijeli do Londýna, se kolem tebe točí dobrý tucet nápadníků, které by tvá náklonnost udělala šťastnými."
Zaskočená bratrovou nečekanou změnou tématu hovoru Eva zalapala po dechu, vdechla horkou kávu a začala se dusit. Odložila šálek, popadla plátěný ubrousek a přiložila si ho ke rtům.
Pokud si však myslela, že toto ji zachrání před nutností odpovědět, pak se mýlila. Cecil trpělivě

čekal, až se uklidnila a byla schopná znovu promluvit. Nezabránil mu v tom ani sled na jeho vidličce.
Jedno manželství mi bohatě stačilo, děkuji," řekla konečně.
„Opravdu," pokračoval Cecil se zamračeným výrazem, „proč se vlastně nechceš znovu provdat?"
„Kdybys byl ženou, možná bys pochopil, proč si každá vdova tolik váží své nezávislosti," odpověděla Eva.
„Ale já nejsem ženou a už vůbec ne vdovou, proto to nepochopím, dokud mi všechno nevysvětlíš."
Eva potlačila úsměv nad bratrovou horlivostí a raději se zakousla do vařeného vajíčka. Jelikož Cecil nemohl nikdy pochopit, čím musí některé vdané ženy projít, ani se nepokoušela něco mu vysvětlovat.
Po nekonečných šesti letech manželství a roku smutku se před Evou konečně otevřela vrátka jejího vězení a ona stála na prahu

nového života, plného svobody a nezávislosti. A nikomu a ničemu nemínila dovolit, aby na tom cokoliv změnil. Už nikdy se znovu neprovdá.
„Připadá mi to zvláštni," podotkla Claira svým měkkým, melodickým hlasem, „neboť neustále trváš na tom, že já se provdat musím."
Eva se s chápavým úsměvem podívala na svou mladší sestru. „Protože manželství je pro mladou dámu jediný způsob, jak dokázat své

kvality, drahá. Ale já ti slibuji, že tě nikdo nebude nutit, aby ses provdala za někoho, kdo nebude tvým ideálem. Společně najdeme manžela, který tě učiní šťastnou. Na to máš mé čestné slovo."
Claira si odevzdaně povzdychla. „Věřím ti, poněvadž jsi ta nej-lepší dohazovačka, jakou znám. Připadá mi však nelogické, že si libuješ v domlouvání vhodných manželství jiných a na sebe zapomínáš."
„Se svým stavem vdovy jsem naprosto spokojená," trvala Eva na svém.
Po svém prohlášení si všimla významného pohledu, který si mezi sebou vyměnili její sourozenci. „Proč ten náhlý zájem?" zeptala se podezřívavě.
„No, jen tak," odpověděla Claira naprosto nevinným hlasem.
Eva se zamračeně dívala z jednoho dvojčete na druhé. Její sourozenci mají něco za lubem, ale ona nemohla přijít na to, co to je. Než však mohl výslech pokračovat, pod okny se ozval zvuk kočáru.
„Podívejme se, sir Alex je konečně tady," vykřikl Cecil a odhodil vidličku. Vyskočil od stolu, a aniž by se trápil úvahami, zda se chová jako pravý gentleman, doběhl k oknu a vyklonil se z něj, aby lépe viděl, co se děje. „Říkal jsem ti, že dneska přijede."
Eva se s vypětím všech sil přinutila zůstat u stolu a neběžet k oknu jako její devatenáctiletý

bratr. Srdce jí začalo zběsile tlouct, ale k vykukování z okna se rozhodně nesníží.
Snídala s dvojčaty v malé jídelně, jejíž okna poskytovala výhled na celé náměstí. Eva s předstíraným klidem usrkla kávu a nenucené se zahleděla na stromy stínící prostranství před domem. Na protější straně náměstí právě zastavil elegantní kočár.

„Ten je skvělý," vydechl Cecil s obdivným pohledem upřeným na rudožlutý povoz. „Už se nemůžu dočkat, až ho vyzkouším. Sir Alex slíbil, že mě vezme na projížďku a nechá mě řídit."
Eva zjistila, že mnohem více než moderním kočárem je fascinována vysokým mužem, v jehož svalnaté postavě s naprostou jistotou poznala Rydera. Dokonce i na tu dálku viděla, jak lahvově zelené sako zdůrazňuje široká ramena a světle hnědá látka kalhot obepíná svalnatá stehna a šlachovitá lýtka.
Bylo to poprvé po sedmi letech, co uviděla Rydera, nicméně ani tento fakt neospravedlňoval divoký tlukot jejího srdce. Možná byla jen překvapená, že ho vidí oblečeného jako gentlemana. Na Cyre-né vždy nosil jen košili a kalhoty, neboť nevelký ostrov ve Středozemním moři byl mnohem teplejší a méně formální než Londýn.
Nebo za její reakci může očekávání dalšího setkání s krásným a nebezpečným rebelem, jenž ji kdysi fascinoval a nenechával ji klidné spát?

Ryderovo tělo bylo štíhlé a pevné a jeho tvář vyzařovala mužnou sebejistotu a neohroženost. Byla to tvář muže, který se nikdy nikomu nezodpovídal, krásná a nepatrně hříšná. Co si však pamatovala ze všeho nejvíce, byl Ryderův pronikavý pohled. Jeho hluboké oči měly barvu tmavého mahagonu, stejně jako jeho vlasy. A nádech nebezpečí, jenž ho obestíral, jen zvyšoval jeho přitažlivost.

Eva si myslela, že na setkání s ním je už připravená. Rozhodně nepočítala s tím, že při prvním pohledu na jeho pevné tělo si vzpomene na vášeň, kterou v ní roznítil.

V duchu se okřikla a rychle pozvedla šálek s kávou, aby skryla svůj ruměnec. Už dávno si ho měla vyhnat z hlavy. Zdálo se to tak dávno, co bývali přáteli. Tak dávno, co k němu cítila něžný cit.

Nicméně teď znovu začala pochybovat, zdaje vůbec možné, aby na něho nějaká žena mohla zapomenout. Rozhodně ne ta, která aspoň jednou okusila vášeň jeho polibků.

Ryder byl v Londýně jen krátce a už stačil vzbudit všeobecný zájem. Dobrodruh, jenž se stal hrdinou. Noviny byly plné různých spekulací a zvěstí o jeho činech a o jeho soukromém životě.

Bylo zvláštní myslet na něho jako na sira Alexe. Pro ni vždy zůstane prostě Ryder.

Ještě zvláštnější bylo, že se stali sousedy, neboť Ryder si pronajal dům hned proti tomu jejímu.

Už celé týdny se to v něm hemžilo sloužícími, kteří netrpělivě očekávali příjezd svého pána. Podezřívala svého bratra, že má s podivnou shodou náhod co do činění, ale nechtěla zbytečně vzbudit podezření, že jí snad na Ryderovi záleží, a proto se raději na nic neptala.
„Pojď si sednout, Cecile," řekla svému bratrovi, když Ryder zmizel v domě. „Budeš mít spoustu času obdivovat kočár sira Alexe po snídani."
Cecil si nešťastně povzdychl, ale k Evině velké úlevě ji přece jen poslechl. Dobře si uvědomovala, že Ryder je bratrovým idolem. Cecilův obdiv k novodobým hrdinům ji poněkud zneklidňoval. Překypoval energií a klidně se mohl dostat do nebezpečí, aniž by měl štěstí svých předchůdců. Cecil byl v Londýně jen proto, že ho kvůli nevhodnému chování do konce semestru vyloučili z univerzity. Na svou obhajobu tvrdil, že chtěl stát po boku své sestry a být jí oporou v prvních chvílích jejího vstupu do společnosti.
Pochopitelně že jeho chování neschvalovala, ale ve skrytu duše byla ráda, že má v posledních měsících smutku oba sourozence zase u sebe. Žila poklidným způsobem v Hertfordshiru proto, aby prokázala úctu svému zesnulému manželovi Richardovi. Avšak také poněvadž jí vyhovovala svoboda a volnost venkova, které se jí v upjaté společnosti města nedostávalo. Nicméně před třemi týdny otevřela svůj dům v Londýně, aby Claiře poskytla možnost vstupu do veřejného života.

Spolu s nimi přijely i Richardovy dvě ovdovělé tety - Drucilla, baronka Wykfieldová, a lady Beatrice Townleyová. Obě tety oplývaly pohádkovým jměním a ve společnosti měly značný vliv.
Od jejich příjezdu Eva většinu času strávila pořizováním Clairi-ny garderóby, na které nešetřila penězi. Doufala, že honosné šaty mladé dívce zvednou sebevědomí, jež bude potřebovat, až se ocitne tváří v tvář kritickému zraku vysoce postavené šlechty. Při této příležitosti si obnovila i svůj šatník, neboť po dlouhé době smutku konečně mohla odložit černé a šedé šaty vdovy.
Jistý čas rovněž věnovala obnově starých přátelství. S povděkem si uvědomila, že je nadšeně přijata zpět do života, neradovala

se však kvůli sobě, ale kvůli Clairе. Richard byl v Londýně velmi známou osobností a Eva byla rozhodnuta znovu zaujmout své právoplatné místo, aby sestře poskytla všechny možné výhody, které nabízí vysoké postavení.
Nicméně na Clairinu prosbu se oficiálního přijetí u dvora nezúčastnili. Místo toho tety na její počest uspořádaly elegantní slavnost, kde se setkaly všechny důležité osobnosti Londýna. Ačkoliv mnoho událostí ještě nenavštívili, přicházely stále další a další pozvánky, takže Eva si byla jistá, že co nevidět bude jejich společenský kalendář zcela zaplněný.

Když se Cecil na své dvojče obrátil se svým obvyklým nadšením, poslouchala jen na půl ucha. „Pan Ryder nás pozval na projížďku Londýnem, Clairo. Zítra se chce podívat do Toweru. Chtěl jsem říct, sir Alex. Občas na jeho nový titul zapomínám."
Dívenka se rozzářila. „To bude skvělé! Už se těším!"
„Nač se těšíš?" zeptala se lady Wykfieldová, která právě vešla do jídelny. Vysoká, elegantní a stříbrovlasá postarší dáma měla ostřejší jazyk než druhá Richardova teta, lady Beatrice, která jí byla v patách.
Hned za nimi se objevili dva lokajové, neboť tety si potrpěly na řádnou formu a rozhodně by se samy u snídaně neobsloužily tak, jako to dělávala Eva s dvojčaty. Sloužící oběma dámám nalili kávu a naservírovali před ně jejich snídani.
„Hovořili jsme o siru Alexu Ryderovi, teto. Claira a já s ním pojedeme na okružní projížďku městem."
Drucilliny uhlazené rysy ztuhly. „To zajisté nemyslíš vážně. Je zcela nevhodné, aby se mladá dáma promenádovala městem ve společnosti starého mládence, a zvláště pak s takovou pověstí."
„Když s nimi pojede i Cecil, není na tom přece nic špatného," namítla Eva.
Pochopitelně i ona si uvědomovala, že Ryderova pověst Claiře zrovna neprospěje, ale rozhodně dvojčatům nechtěla bránit v udržování staré známosti. Také se jí nelíbil upjatý způsob,

jakým se Drucilla snažila vést veškerý Clairin život. Dívka byla už i tak dost vystresovaná a podobné přednášky neměla zapotřebí.
30
Rovněž Cecil se postavil proti Drucille. „Claira pojede se mnou, teto Drucillo. S panem Ryderem, tedy sirem Alexem, se známe už od dětství. Naučil nás rybařit, plavat a všechno..."
„Neřekla bych, že to hovoří v jeho prospěch," trvala Drucilla tvrdohlavě na svém. „Není ničím jiným než dobrodruhem, který si koupil titul a teď se snaží dostat mezi urozené lidi."
Cecil zrudl. „To je lež!"
Když Eva viděla, že se její bratr neovládl, propustila oba sloužící. Rozhodné nemusí být svědkem rodinné hádky. Pak se obrátila na bratra. „Cecile," okřikla ho. Ačkoliv s tvrzením tety zcela nesouhlasila, věděla, že mladším sourozencům musí jít příkladem. „Okamžitě se tetě omluv za svou hrubost."
„Omlouvám se," zamumlal mladík, ačkoliv to neznělo příliš přesvědčivě. „Nechtěl jsem říct, že lžeš, teto."
Drucilla, která vypadala ještě stále pohoršené, jen mlčky přikývla.
Eva se rozhodla využít příležitosti a všechno uvedla na pravou míru. „Sir Alex si svůj titul nekoupil, Drucillo. Byl pasován na rytíře za své zásluhy koruně."
Drucilla řekla jen: „Pfff," a rozhodla se věnovat své kávě.

„Skutečně, teto," ozvala se Claira. „Sir Alex je opravdový hrdina. Zachránil život lorda Castlereagha a mnoha dalších diplomatů ministerstva zahraničí."
„Pro mě je stále jen dobrodruh."
Cecil se nedokázal ovládnout a znovu promluvil, ačkoliv teď už s mnohem větším respektem: „Dokonce i jako dobrodruh pan Ryder zachránil životy mnoha lidí. A nakonec se vzdal svého dobře placeného místa osobního strážce a vstoupil do služeb vlády. Už celé roky pracuje pro ministerstvo zahraničí."
Tohle bylo pro Evu něco zcela nového. Netušila, že se Ryder stal zaměstnancem ministerstva zahraničí a pracuje pod vedením sira Olwena Gawaina. Postarší baronet byl důležitou osobností Cy-reny a mužem, pro kterého měla Eva velkou slabost. Věděla, že sir Gawain řídí nevelkou ozbrojenou jednotku britského ministerstva zahraničí, jejíž velitelství sídlí na Cyreně. Její respekt k Ryderovi jen stoupl.

Vždy obdivovala Ryderovu neohroženost, především však jeho odhodlanost postavit se čelem svému osudu. Přesto ji však trápilo vědomí, že má na svých rukou lidskou krev. Zřejmě se snažil odpoutat od své temné minulosti a přinejmenším v očích společnosti na Cyreně se mu to jistě podařilo.
Vždyť právě sir Gawain ho podpořil a princi regentovi ho doporučil k povýšení do rytířského stavu. Teď měl Ryder bohatství i titul.

Nikdy s ním o jeho důvodech nehovořila, ale i když byla mladá, věděla, že ho trápí společenské odsouzení do nižší třídy. Jistě nebylo příjemné trpět za nedostatek jmění a vhodného titulu. Drucilla však sdílela tentýž nabubřelý postoj jako její předkové. Svrchu se podívala na Cecila a odměřeně odfrkla: „Hrdina či ne, jeho peníze jsou pošpiněny lidskou krví. Zaprodal se cizím mocnářům, pro což není přijatelné ospravedlnění."
„Všechny jeho peníze ne," obhajoval Cecil vášnivě svého hrdinu. „Většinu z nich získal řádným způsobem. Investoval totiž do mnoha výnosných společností. Což dělal i Hayden, jako mnoho jiných šlechticů."
Eva se jeho racionální obhajobě musela pousmát. Její zesnulý manžel skutečně navýšil své jmění investováním do Východoindické lodní společnosti. A právě proto věděla, že Ryder udělal chytrý tah a své těžce vydělané peníze ve službách cizích státníků skutečně moudře investoval. Podle zvěstí se jeho majetek několikanásobně rozrostl a učinil z něho jednoho z nejbohatších mužů celé Anglie.
Vtom se ozvala lady Beatrice, která pochopitelně přizvukovala své starší sestře. ‚Ani nabyté jmění či získaný titul nemohou vyvážit nízký původ a nevhodnou výchovu. Pro mladou dámu z urozených kruhů, jakou je Claira, se prostě nehodí, aby se s někým takovým stýkala."
Eva věděla, že Beatrice bude samozřejmě souhlasit s Drucillou. Tety byly dcery hraběte a

narodily se přímo do zlaté kolébky se všemi privilegiemi a právy urozených a mocných. Ty nikdy nebudou akceptovat nikoho, komu v žilách nekoluje modrá krev.
„Nejsem si jistá, že jejich přátelství je tak nevhodné," odvětila Eva a snažila se potlačit prudký nával nevole, který v ní vyvolala

tetina slova. „Matka sira Alexe pochází z dobrého rodu v Kentu a vždy byl vychováván jako gentleman. Na Cyreně ho vyučoval tentýž učitel, který vzdělával i syna místního vikomta."
‚Ale není synem gentlemana," namítla Drucilla. „Kým byl jeho otec? A pokud jeho matka byla urozená, proč se provdala pod svou úroveň?"
„Pokud vím, bylo to z lásky," zamumlala Eva, ačkoliv věděla, že slovo láska pro tety nic neznamená.
„Nu," pronesla baronka, „když uvážím všechny okolnosti, řekla bych, že najít vhodnou nevěstu v urozených kruzích pro něho nebude zrovna snadné."
Eva mlčky pokrčila rameny a k tomuto tématu se raději nevyjadřovala. Když se k ní doneslo, že Ryder přijede do Londýna, aby si zde našel vhodnou nevěstu, překvapilo ji to snad ještě víc než zvěst o jeho novém titulu. Alex Ryder, kterého znala, se nikdy moc nestaral o urozenou společnost a už vůbec ne o její názor na jeho osobu. Dokonce měla často dojem, že šlechtou a jejími snobskými manýry pohrdá. Nicméně teď,

když se sám stal jedním z nich, se zdá, že má na věc jiný názor.
Důvod Ryderova příjezdu do Londýna jí potvrdil i sám Cecil a Eva neměla důvod o jeho informacích pochybovat. Dvojčata toho o Ryderovi věděla mnohem více než ona, poněvadž si s ním pravidelně dopisovala. A od té doby, co přijeli do Londýna, ho Cecil dokonce několikrát navštívil v jeho staromládeneckém podnájmu.
Navíc o Ryderových plánech věděla od svých přátel a rovněž z londýnských novin. Stále se však nevědělo, jaký druh nevěsty přesně hledá a jaké má mezi urozenými kruhy možnosti.
Její osobní názor byl takový, že Ryderův obrovský majetek a získaný titul mohou překonat nepříznivé okolnosti. Rovněž však pochybovala, že z něho bude dobrý manžel. Okouzlující, chariz-matický a přitažlivý muž s bouřlivou minulostí se jen zřídka kdy změnil natolik, aby se stal věrným a spolehlivým partnerem.
Nicméně Eva z vlastní zkušenosti věděla, jak může být Ryder pro mladou dívku nebezpečný. Toho léta, kdy se vrátil na Cyrenu, jí bylo osmnáct a byla jím zcela fascinována.
Jeho temný výraz a pronikavý pohled černých očí ji neovladatelně přitahovaly a nedávaly jí spát. Nebýt daných okolností, zřejmě

by se nechala strhnout vášní, kterou v ní probouzel. Nicméně neměla na výběr. Nemohla

se oddat svým romantickým představám a podlehnout krásnému hrdinovi jako jiné dívky. Přesto se však nedokázala vzepřít vlastní touze a zabránit divokému polibku, jenž ji toho léta na rozkvetlé louce zastihl zcela nepřipravenou a bezbrannou.

Eva cítila, jak ji tváře začínají hořet studem, proto rychle zahnala nevhodné vzpomínky a vrátila se k původnímu tématu. „Myslím si, že na přátelství se sirem Alexem není nic špatného."

Cecilův zamračený výraz náhle zmizel. „Přesně tak! Jsi prostě jedinečná, Evo!"

Claira se usmála. „Už se nemůžu dočkat, až po dlouhé době zase uvidím pana Rydera..., sira Alexe."

Tety, zvláště pak Drucilla, nebyly Eviným rozhodnutím právě nadšeny, ale moudře stočily hovor ke Clairině garderóbe, což bylo jejich srdci mnohem bližší. V deset měla přijít švadlena vyzkoušet Claiře nový model a Eva přizvala obě tety, aby se zkoušky zúčastnily. Nejen že si postarší dámy nechtěla rozhněvat, ale rovněž věděla, že obě mají skvělý vkus a přesně dokážou odhadnout, co z plavovlasé nevýrazné dívenky udělá sebejistou krasavici.

Hned po snídani se tety s Clairou odebraly do jejího pokoje a Cecil pospíchal navštívit své známé.

Eva zašla do kuchyně a požádala kuchařku, aby napekla čerstvé koláčky, které chtěla poslat siru Alexovi. Přivítat nového souseda bylo zdvořilé.

Poté se odebrala do pracovny, kde se chtěla věnovat korespondenci a chystala se odpovědět na několik nových pozvánek. Čas však běžel a Eva si asi po hodině uvědomila, že jen tak sedí, probírá se dopisy, zírá z okna a pozoruje Ryderův nedávno pronajatý dům.
Jeho příchod v ní znovu probudil vzpomínky na ono léto na Cy-reně, kdy pocítila první záchvěv vášně. Kdy její vzrůstající sympatie k Ryderovi přerostla v něco mnohem silnějšího a nebezpečnějšího.
Toho léta se rozhodně nechtěla provdat za urozeného gentlemana a odjet do Anglie, daleko od své rodiny a od přátel. Mnohem raději by zůstala na Cyreně, kde jí byla poskytnuta jistá dávka svobody a nezávislosti, která v upjaté anglické společnosti nepřicháze

la v úvahu. Nicméně pro záchranu svých rodičů a mladších sourozenců splnila svou povinnost a souhlasila s výměnným obchodem, starým jako lidstvo samo. Krásu a dobré vychování vyměnila za finanční jistotu a za manželství bez lásky. Za manželství z rozumu, tak běžné v urozených kruzích.
Ryderova nabídka, že se s ní ožení, aby se nemusela obětovat, ji zahrála u srdce. Nicméně jeho polibek ji ohromil. Otřásl jí až do hloubi duše.
Na ten neskutečný polibek nemohla zapomenout. Na jeho syrovou vášeň, na chuť touhy, která se jí rozlévala po rtech. Ještě teď

cítí pevnost jeho svalnatého těla, když ji strhl na provoněnou zem, spalující horkost jeho objetí, domáhající se rty.
Jeho překvapivý útok v ní vyvolal zcela primitivní ženskou odezvu: oddat se své vášnivé potřebě, odevzdat mu své tělo i duši.
Naštěstí se na poslední chvíli vzpamatovala, přesto na jeho objetí nikdy nedokázala zapomenout. Vždyť chvíle strávená v jeho náruči byla mnohem erotičtější než jakákoliv noc strávená s manželem během šesti let chladného manželství.
Sňatek byl pro ni krutým probuzením do reality a otřásl všemi jejími dívčími sny. Žhavý příslib, který okusila při Ryderově polibku, zemřel hned o svatební noci.
Od toho skandálního dne, kdy jí dal okusit její první a zároveň poslední vášeň, Rydera neviděla. Občas ji napadlo, zda i on vzpomíná na jejich polibek. Doufala, že už dávno zapomněl, přesně tak, jak měla zapomenout ona. Pochopitelně o jejich letním setkání na louce nikdy s nikým nemluvila. Nikdo o jejich minulosti nemusí vědět nic jiného, než že byli na Cyrené sousedé a dobří známí. *A rozhodně se teď nenechám rozptylovat jen proto, že žije na druhé straně náměstí.*
Pevně se rozhodla potlačit veškeré pocity, které by v ní mohl ještě vyvolat. Teď je ze mě zralá a zkušená žena, připomínala si Eva tvrdohlavě. Naprosto schopná postavit se mu tváří v tvář...
„Sir Alex Ryder si vás přeje vidět, paní."

Lokajovo nečekané oznámení ji překvapilo natolik, že sebou škubla, převrhla lahvičku s inkoustem, který se ve velké kaňce rozlil přes arch čistého papíru.
38
Vyskočila ze židle a rychle se snažila všechno dát do pořádku. A právě tehdy koutkem oka zahlédla, že se k ní přes místnost blíží Ryder. Vytáhl plátěný kapesník a přehodil ho přes rozlévající se skvrnu dřív, než se stačila rozšířit po celé desce psacího stolu.
Eva se obrátila, a když se jejich pohledy střetly, oba ztuhli.
Vypadá přitažlivě, mužně a nebezpečně, pomyslela si a náhle ucítila, jak se ji divoce rozbušilo srdce. A je stále tak krásný jako dříve. Dlouhé černé řasy lemovaly oči barvy půlnoční oblohy. Smyslné rty se lehce usmívaly. Pokožku měl jako vždy opálenou do bronzová, černé vlasy nepatrně delší, než bylo módou, se mírně vlnily. A co víc, jeho pohled byl stále stejně pronikavý..., jako by se jí dotýkal.
Černé řasy se pomalu pohnuly, pohled očí sklouzl po celé její postavě a pak se vrátil zase zpátky.
„Lady Haydenová," řekl, „omlouvám se za vyrušení, ale chtěl jsem vás pozdravit a požádat vás o svolení vzít vašeho bratra a vaši sestru na zítřejší projížďku městem."
„Ano... Už mi o vašem pozváni řekli."
Bylo zvláštní, že se jí tak těžko dýchalo. Vždyť k něčemu takovému neměla ani ten nejmenší

důvod. Zřejmě se jednalo o příjemné překvapení, že ho zase vidí.
Ryder byl stále stejně dynamický a imponující, jak si ho pamatovala, se zvláštní aurou vitality a nebezpečí, která prýštila z jeho těla, přesto zcela jiný. Stal se z něho zralý muž. V hezkém obličeji viděla ostré rysy nelehkého života vojáka spolu s ostražitostí, jež se stala jeho druhou přirozeností. Připomínal jí vlka, kterého jednou zahlédla v lese - štíhlého, osamělého, smrtelně nebezpečného.
Až na to, že skutečný vlk ji nikdy nemohl tolik přitahovat.
Eva se v duchu rychle okřikla, přesto nemohla prolomit zvláštní napětí, které mezi nimi zavládlo.
„Mohu to odnést, paní?"
Matně si uvědomovala, že na ni mluví její lokaj. Utřel stůl, opatrně složil ušpiněný kapesník a spolu s nedopsaným dopisem ho teď držel v dlaních.
„Děkuji, Dunstane," řekla vděčně. „Dohlédni, aby sir Alex za svůj kapesník dostal přiměřenou náhradu."

„To není nutné," namítl Ryder. „Vždyť důvodem tohoto neštěstí jsem byl právě já."
Eva se mu znovu podívala do očí a zoufale si přála říct něco vhodného, ale nic ji nenapadlo. Místo toho se znovu obrátila k lokajovi.
„Dunstane, prosím, řekni sestře, že je tady sir Alex."

„Už se stalo, paní. Lady Claira chtěla být informována okamžitě, jakmile sir Alex vejde do domu."
Takže Claira ho očekávala, pomyslela si Eva otráveně. Přála by si, aby o jeho plánech rovněž věděla, neboť tak mohla být lépe připravená. Nakonec však může být ráda, že přišel. Alespoň jejich první setkání odbudou v soukromí, takže až se setkají na veřejnosti, nedojde k zbytečným trapnostem.
„Dobře, Dunstane. V tom případě zajdi do kuchyně a požádej kuchařku, aby pro návštěvu připravila čaj. A rovněž jí řekni, aby přinesla i koš pro sira Alexe."
Jak si přejete, paní."
„Koš?" opakoval Ryder, jakmile lokaj za sebou zavřel dveře.
„Přivítat nového souseda je přece na místě."
V temných očích se objevil pobavený záblesk.
„Hraješ si na paní domu, hraběnko?"
Eva se na něho podezřívavě podívala. Nebyla si jistá, zda se jeho poznámka netýká jejího sňatku.
„S touto rolí mám dlouholeté zkušenosti. Být paní velkého panství s sebou nese závazky. Pro tvou informaci, nechala jsem ti upéct koláčky. Pokud si vzpomínám, měl jsi je vždy velmi rád."
Náhle jí věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů - pomalý, okouzlující úsměv, při kterém jí divoce tlouklo srdce a podlamovala se jí kolena. „Takže si pamatuješ."
„Nu, ano," přiznala váhavě.

„Musím říct, že to jsou jedny z mých nejkrásnějších vzpomínek na mládí. Jak jsi z kuchyně tajně vynášela ještě teplé koláčky a nosila jsi mi je na naše tajné místo."
Eva se zoufale snažila potlačit ruměnec, jenž se jí dral do tváří, avšak marně. „Nechala jsem k nim přibalit i jahodový džem."
„Děkuji, hraběnko. Jistě mi budou chutnat."

Eva rukou kývla ke křesílkům v rohu místnosti. „Neposadíte se, sire Alexi? Podívám se, co zdrželo mou sestru." Najednou mu začala vykat, jako by nebyli staří známí.
Když udělala krok ke dveřím, Ryder se znovu usmál. „Utíkáš? Nikdy jsem si nemyslel, že jsi takový zbabělec."
Evu jeho trefná poznámka rozrušila, přesto se zarazila a zůstala stát, v očích měla pobouření a vzdor. Já nikdy neutíkám."
„Ne? Pak mi dovol, abych ti připomenul tvůj úprk při našem posledním setkání."
„Doufala jsem, že budeme tuto politováníhodnou událost ignorovat, sire Alexi. Je to už velmi dávno a bude lepší, když na ten den oba zapomeneme."
Tázavě pozvedl černé obočí. „Copak si myslíš, že mohu jen tak zapomenout? Tehdy jsem tě požádal o ruku. Byla jsi jediná žena, se kterou jsem chtěl spojit svůj život. Muž na něco takového nikdy nezapomene. A to ani nemluvím o našem polibku."

Eva se vyděšeně rozhlédla kolem sebe v naději, že je jediná, kdo slyší jeho slova. Tváře jí doslova žhnuly studem a oči plály spravedlivým rozhořčením. Nejvíce ji však překvapilo, že to Ryder myslel vážně. Tehdy si myslela, že ji o ruku požádal jen proto, že jí chtěl pomoci. Otevřela ústa, aby odpověděla, pak však usoudila, že bude moudřejší mlčet a jeho poznámku prostě ignorovat.

Ryder ji pozoroval temným pohledem. „Nemusíš se bát, že by se o tom někdo dozvěděl, drahá. Rozhodně se ve společnosti nechci proslavit jako svůdník nevinných dívek. Abys věděla, někteří lidé dělají takovou chybu, že mě dokonce považují za gentlemana."

„To není zrovna gentlemanské," podotkla Eva, „připomínat mi ten... polibek. Toho dne jsem se rozhodně nechovala jako dáma a nejraději bych zapomněla, že se to kdy stalo."

„Přiznávám, že na tom nesu trochu větší vinu než ty," řekl Ryder suše. „Ale pokud chceš, jsem ochoten na naši minulost zapomenout."

„Děkuji ti," oddychla si Eva vděčně. „To bych si skutečně přála. Doufám však, že můžeme zůstat dobrými přáteli, co myslíš?"

přátelé." Ryder šiji chvíli prohlížel, pak potřásl hlavou a nečekaně se rozesmál. „Dobře tedy, pokud na tom trváš."

Nenucené se obrátil, došel k pohovce a pohodlně se na ni usadil. Eva se posadila do protějšího křesla.

„Byla to dlouhá doba, hraběnko," řekl konečně, s pohledem stále upřeným na její tvář.
„Ano, to ano."
„Řekl bych, že se vstupem lady Clairy do společnosti je všechno v nejlepším pořádku," hloubal nahlas.
„Snad ano. Vím, jak je to pro Clairu těžké. Když jsem přijela do Anglie, nebyla jsem jiná. Mladá vyděšená dívka, která stěží opustila školní lavice."
„Tak to já jsem slyšel něco jiného. Podle všeho jsi byla hned první sezonu nejkrásnější ženou Londýna."
Eva se lehce usmála. „Za svůj úspěch jsem vděčila spíše popularitě Haydena."
„Vyrostla z tebe úchvatná žena. Vlasy máš snad ještě nádhernější, než si je pamatuji."
V Ryderově pohledu bylo něco podivného, nebezpečného a Eva náhle na rtech znovu pocítila chuť jeho polibku, vnímala pevnost jeho těla, jeho žár... „Sire Alexi, byla bych vám vděčná, kdybyste upustil od svých poznámek. Vůbec o vaše lichotky nestojím a k přátelům se to navíc nehodí."
„Dobře tedy, má paní," souhlasil, ačkoliv si ji dále prohlížel zkoumavým pohledem.
Eva si lehce odkašlala a změnila téma hovoru. „Blahopřeji k titulu. Slyšela jsem, že je plným právem zasloužený."
V očích se mu zablesklo a tón hlasu dostal cynický nádech. „Obávám se, že tvůj otec by s

tebou nesouhlasil. Vždy si myslel, že jsem se narodil pro šibenici."
„Nu, je pravda, že papá spojuje se zločinem každého, kdo se narodil bez modré krve."
„Cecil mi říkal, že Haydenovy tety jsou dokonce ještě horší."
Eva se mimovolně usmála. „Popravdě řečeno, na toto téma s nimi často vedeme dlouhé polemiky. Ale až na jejich pohrdání každým, kdo není urozeného původu, to jsou velice milé dámy."
„Zcela jistě nemohou pochopit, odkud pramení tvé radikální názory."

„Řekla bych, že za můj odlišný pohled na svět můžeš právě ty," přiznala Eva se smíchem.
Ryder se ušklíbl. ‚A ty jsi zase ovlivnila můj pohled na svět. Všechno jsem dělal jen kvůli tobě. Polepšil jsem se. Toho dne, co jsi odmítla mou žádost o ruku, jsem se rozhodl svůj dobrodružný život pověsit na hřebík a stát se váženým člověkem."
Eva se na něho překvapeně podívala. Vůbec netušila, že měla na Rydera takový vliv, a lichotilo jí to. „To proto jsi začal pracovat pro ministerstvo zahraničí?"
„Vlastně ano."
Škádlivě se usmála. „Takže to vlastně znamená, že na tvém hrdinství mám částečně zásluhu i já?"
„Řekl bych, že ano," odpověděl Ryder stejně lehkým tónem. „Vždyť vlastně kvůli tobě jsem usiloval o titul. Uvědomil jsem si, že právě titul

mi může poskytnout přesně to, co požaduji - úctyhod-nost. Samozřejmě mi pomohl sir Gawain. Já sám bych totiž nikdy neměl žaludek na to, abych prošel všemi těmi směšnými formalitami."
Eva se zadívala z okna na Ryderovu rezidenci. „Ze stejného důvodu sis pronajal i svůj dům?"
‚Ano. Pokud se chci usadit a oženit se s urozenou dámou, musím mít dobrou adresu."
„Takže zvěsti nelžou? Skutečně hledáš nevěstu?"
Ryder zaváhal.
A právě tehdy vstoupila do místnosti Claira a zářivě se usmívala. „Sire Alexi, tak dlouho jsme se neviděli! Tolik jste mi scházel!" „I vy jste mi scházela, lady Clairo."
Když Ryder vstal, aby ji přivítal, přátelsky mu podala ruku. „Gratuluji k vašemu titulu. Mám z něho velkou radost."
„Děkuji, má paní. Vypadáte kouzelně. Už jste otřásla celým Londýnem?"
Zasmála se a Eva si s údivem všimla, jak je její sestra šťastná. V nových žlutých šatech vypadala vskutku skvěle a k Ryderovi vzhlížela s neobyčejnou něhou. Se stejnou něhou, jaká se dala vyčíst i z jeho pohledu.
Eva byla tak vyvedená z míry, že si ani nevšimla, že do místnosti vešla i Beatrice.

Postarší dáma se omluvně podívala na Evu. „Drucilla si přeje, abych tady plnila úlohu gardedámy."

Eva si pomyslela, že Drucilla jistě považovala za nepatřičné, aby návštěvu poctila svou přítomností, ale rovněž byla přesvědčená, že obě dámy před mužem Ryderovy pověsti potřebují náležitou ochranu.
Beatrice si Rydera prohlížela se značnou zvědavostí, a tak jí ho Eva představila. Ryder se před dámou dvorně uklonil a mile se usmál.
Když do místnosti vešel Dunstan se stříbrným tácem, lady Beatrice se usadila do křesla a Eva začala servírovat čaj.
Claira se posadila na pohovku vedle Rydera.
‚A teď, sire Alexi," pokračovala Claira, „co je pravda na zvěstech, které jsem zaslechla? Skutečně si hledáte nevěstu?"
Eva na sobě ucítila jeho pohled a tázavě se podívala jeho směrem.
„Ano, opravdu se chci oženit," prohlásil. „To je hlavní důvod, proč jsem v Londýně."
„Víte vůbec, že Eva je známá svou schopností domlouvat vhodné sňatky?" zeptala se Claira.
Pozvedl obočí. „Skutečně?"
„Měla jsem v tomto směru jisté úspěchy," přiznala Eva.
Claira usrkla čaje a usmála se. Jsi příliš skromná, drahá sestřičko. Sire Alexi, Eva si na svůj účet může připsat nejméně tucet manželství."
Zdálo se, že je Ryder překvapený. „Takže vám všechny záležitosti, týkající se sňatku připadají zábavné?"

Lehce pokrčila rameny. „Vlastně ani ne. Vůbec mi to nepřipadá zábavné. Ale pokud se mladá dáma *musí* provdat, pak ať si vezme někoho, s kým bude šťastná. Takže každou sezonu se ujmu několika debutantek a pomohu jim najít vhodného partnera."
„Ale jak?"
„Na tom není nic těžkého. Poradím jim, na co se mají zaměřit, co by mělo být jejich prioritou, a domluvím několik setkání, aby se mohli vzájemně poznat. Doufám, že tímto způsobem se vyvarují chyb a neuzavřou špatná manželství."
47
V Ryderových očích se pobaveně zablýsklo., A jaká manželství jsou podle vás dobrá, hraběnko?"
„Ta, kde oba mají podobné záliby a shodný temperament. A ovšem že je důležité i sociální a finanční hledisko. Když jsou mezi mužem a ženou velké rozdíly, jejich spojení obvykle nemůže fungovat."
„Možná byste Evu mohl požádat, aby pomohla i vám, sire Alexi," navrhla Claira. Je opravdu dobrá."
‚Ach, ne," odmítla Eva. „To by mě ani ve snu nenapadlo, že by sir Alex potřeboval mé rady."
‚A já si zase myslím, že je to skvělý nápad," trvala na svém Claira.
Eva se zamračeně podívala na svou sestru. Za živý svět nemohla pochopit, proč je najednou tak tvrdohlavá.

Vtom se však ozvala lady Beatrice. ‚Ale no tak, nechovej se absurdně, má drahá. Bylo by zcela nevhodné, aby se Eva pletla do záležitostí mužů."
Eva ztuhla. Sice nechtěla do Ryderových záležitostí ohledně sňatku zasahovat, ale cítila potřebu chránit ho. „Beatrice, sir Alex je dlouholetý rodinný přítel, a kdyby mě požádal o pomoc, pochopitelně bych neodmítla. Tudíž je zcela zbytečné hovořit o vhodnosti či nevhodnosti mých činů."
Ryder, který byl předmětem jejich rozhovoru, se usmíval. „Nemusíte se zbytečně znepokojovat, lady Haydenová. O něco takového vás pochopitelně nepožádám."
‚A proč ne?" zeptala se Eva. „Myslíte si, že bych to nedokázala?"
„Snad byste mohla, ale nechci vám způsobovat zbytečné starosti. Já už mám ohledně výběru své nevěsty zcela jasno." ‚Ano? Máte na mysli někoho konkrétního?" „Vlastně..."
„Dáte si ještě čaj, sire Alexi?" přerušila ho Claira.
Naklonila se a ze stolu vzala šálek s čajem, který tam Ryder před chvílí odložil. Když se však obrátila, aby mu ho podala do natažených rukou, šálek se jaksi podivně zvrtl a převrhl se mu rovnou do klína.

2

*R*yder mimoděk zaklel, prudce vyskočil a reflexivně uchopil šálek právě ve chvíli, kdy z něho vyšplíchla horká tekutina.

„Ach, ne!" vykřikla Claira a vyděšeně si přitiskla dlaně ke tvářím. ‚Je mi to tak líto, sire Alexi! Jsem tak nešikovná!"

Rovněž Eva vyskočila a rychle popadla plátěný ubrousek. Dvěma skoky se ocitla vedle Rydera, sehnula se a urputně začala čistit potřísněné kalhoty.

Po chvíli si však uvědomila, že látka je zcela nasáklá a ať se snaží sebevíc, veškerá její snaha je marná.

Když ubrousek posunula kousek výš, Ryder se sípavě nadechl, prudce ji popadl za ruku a odsunul ji stranou. ‚Asi bude lépe, když to necháte na mně, má paní."
Eva zvedla zrak a v jeho výrazu uviděla vepsanou bolest. Nebo to bylo něco jiného... Pohled jeho očí potemněl a hlas dostal podivný zastřený nádech.
Ale co vlastně čekala, když se, pro smilování boží, dotýkala jeho mužství?
Jakmile si to uvědomila, tvářejí zrudly rozpaky. Ubrousek upustila, jako by ji začal pálit, a vyděšeně couvla. „Ano..., samozřejmě..., prosím za prominutí. Jen jsem si myslela..., když jste už předtím obětoval svůj kapesník..., že budete potřebovat ubrousek."
Dobrotivý bože, vždyť tady koktá jako naivní dívenka nebo, co bylo ještě horší, jako Claira.
Eva těžce polkla, napřímila se a s vypětím všech sil se snažila uklidnit. ‚Je k nevíře, jak jsme dnes obě nešikovné, sire Alexi. Nejdříve jsem na stůl převrhla lahvičku s inkoustem a teď vás Claira polila čajem. Doufám, že nás omluvíte."
Ryder položil šálek i s ubrouskem na tác a shovívavě se usmál. „Není zač se omlouvat, vždyť to byly jen nehody. Nicméně teď se

budu muset omluvit a jít domů, abych se převlékl. Váš služebník, dámy."
Zdvořile se uklonil a obrátil se ke dveřím.

Eva pozorovala, jak opouští místnost, a nejraději by se propadla pod zem. Ani si nepamatuje, kdy se naposledy cítila tak pokořená.
Je mi to opravdu líto, Evo," řekla Claira tiše.
„Nic si z toho nedělej, drahá," odpověděla nepřítomně. „Vždyť přece vím, žes to neudělala schválně."
Clairiny růžové tváře dostaly nachový odstín, a než odešla z místnosti, ještě jednou se omluvila.
Eva si uvědomila, že její sestra vypadá stejně rozrušeně jako ona.
Kupodivu Beatrice stále seděla v křesle a nevzrušeně se věnovala svému vyšívání.
„Musím přiznat, že sir Alex není takový, za jakého jsem ho považovala," řekla postarší dáma poněkud zamyšleně.
Eva zazvonila na stříbrný zvonek, aby přivolala Dunstana, a pak se tázavě podívala na manželovu tetu., A co jsi čekala, Beatrice?"
‚Asi že se bude chovat poněkud méně gentlemansky. Vůbec není tak necivilizovaný, jak o něm tvrdí Drucilla."
„Vůbec ne. Sir Alex je gentleman se vším všudy," odvětila Eva a s údivem pozorovala, jak Beatrice váhavě přikyvuje.
Ryder stál za zavřenými dveřmi Evina domu, skřípal zuby a zoufale se snažil uklidnit divoce tlukoucí srdce. V minulých letech se Eva stala hlavní hrdinkou jeho erotických snů, nicméně cítit její štíhlé prsty na svém touhou zmučeném mužství, bylo...

Ryder zavřel oči a málem se hlasitě rozesmál nad ironií dnešních událostí.
K čertu, uvidět znovu Evu bylo mnohem obtížnější, než si myslel, a bylo jedno, jak moc se na dnešní střetnutí připravoval. Když vešel do pokoje a uviděl ji sedět za psacím stolem, opatrně volil slova, která se mu drala na jazyk. A pak se na něho Eva podívala.
Na malou chvíli byl ohlušen svým vlastním tlukoucím srdcem. Jeho pohled upoutal dokonalý ovál obličeje lemovaný zlatými kudrnami i velké modré oči a v hrudi se mu zatajil dech.

Dalo mu velké přemáhání předstírat nenucenost, kterou ve skutečnosti necítil. Eva byla stále stejně štíhlá a elegantní, jak si ji pamatoval. Nicméně teď před ním místo krásné dívky stála pětadvacetiletá, půvabná a oduševnělá žena. *A svůdnější než kdy předtím.*
Její okouzlující úsměv, zářivý jako polední slunce, v něm vyvolal prudký nával touhy a Ryderovi připomenul, čeho se v minulosti vůči Evě dopustil. Ve chvíli, kdy ji uviděl, měl dojem, jako by mu po dlouhé době opět začalo tlouct srdce. Jako by se probudilo k životu.
Jdi k čertu, chlape," mumlal si Ryder pod vousy a konečně se odhodlal zdolat několik schodů a vydat se ke svému domu na druhé straně náměstí. Nicméně náhle uslyšel Clairino volání a zastavil se.
„Sire Alexi! Počkejte. Musím s vámi mluvit."

Obrátil se a uviděl, jak za sebou Claira pečlivě zavřela dveře a čeká, až se k ní vrátí.
Ryder proto znovu vystoupal po širokých schodech a zůstal stát před mladou dámou, která se zdála poněkud vyvedená z rovnováhy. „Co se děje, lady Clairo?"
„Chtěla bych se vám ještě jednou omluvit."
„Přece jsem vám už říkal, že to není třeba. Byla to jen nehoda."
„Nu, víte..., to není tak docela pravda." Její váhavé přiznání ho udivilo. „Skutečně jsem vám nechtěla zničit celé kalhoty, to ne. Jen jsem nevěděla, co mám dělat. Musela jsem vás nějak zastavit."
„Zastavit mě?" Ryder nechápavě povytáhl obočí. „Takže mi chcete říct, že jste to udělala schválně? Ze to žádná nehoda nebyla? Ze jste mě polila zcela záměrně?"
Claira sklopila hlavu. Je mi to líto. Upřímně svého činu lituji, jen jsem vám nemohla dovolit, abyste dokončil větu a dal najevo své úmysly."
Ryder se zhluboka nadechl. ‚Abych se přiznal, tak to stále nechápu. Nechtěla byste mi to vysvětlit?"
Claira zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí. „Nemůžete Evu jen tak požádat o ruku. To by byla velká chyba."
Jak můžete vědět, co jsem chtěl udělat?"

„Ale jděte, sire Alexi, o vašich něžných citech k Evě přece vím už celé roky. Kdykoliv se o ní jen

zmíníte, v očích se vám objeví přesně tenhle výraz..."
Ryder změnil výraz obličeje a snažil se tvářit lhostejně. Ačkoliv si častokrát všiml, že si ho lady Claira zkoumavě prohlíží, netušil, že je tak vnímavá.
Po ulici právě projel kočár a jeho drkotající zvuk na chvíli znemožnil další rozhovor.
„Musíte Evu pochopit, sire Alexi," pokračovala Claira, když povoz zmizel za rohem.
‚Ale co přesně mám chápat?" zeptal se Ryder, přičemž se snažil skrýt svou netrpělivost.
„Proč se už nikdy nechce znovu provdat."
Upřeně se na Clairu podíval. „Proč?"
„Nu, ačkoliv Evin sňatek s lordem Haydenem byl skvělým společenským tahem, myslím si, že Eva byla velice nešťastná."
„Vy si to *myslitel*[1]' dožadoval se Ryder naléhavě vysvětlení.
„Nejsem si tím tak zcela jistá, Eva si vždy dávala bedlivý pozor, aby jí nic nevyklouzlo. Ale občas se mi zdála zoufalá."
Ryder se zamračil. „Nechcete mi snad naznačit, že ten par..." Zarazil se uprostřed slova, kterým chtěl titulovat zesnulého hraběte. „Ze jí Hayden ubližoval?"
Claira zakroutila hlavou. „Ne, to snad ne," zhrozila se. Jsem si však jistá, že Eva v manželství nebyla šťastná. Hayden byl na veřejnosti přímo vzorem šarmu, ale k Evě se choval chladně a nepřístupně. Když jsem bydlela s Evou v Hayden Parku, trochu jsem se

seznámila se sloužícími a její komorná mi řekla, jak to s nimi asi bylo... Lord Hayden Evu držel jako exotického ptáka v drahé kleci, který slouží jen k obdivu. Vyžadoval, aby byla vždy a za všech podmínek dokonalá. Dokonalá dáma, dokonalá hostitelka jeho hostů, aby vždy udělala dobrý dojem. A pokud někdy náhodou vyklouzla ze své role, dokázal jí to dát patřičně najevo."
Claira se kousla do rtu. ‚Ani si nedovedete představit, jak strašně se cítím. Vždyť Eva se obětovala kvůli mně... a kvůli rodině. Vždyť za lorda Haydena se provdala jen proto, aby nás zachránila před naprostým krachem. Jen díky Evě mám dostatečné věno, abych mohla vstoupit do společnosti a najít si vhodného manžela."
■
55
„Tak proto si myslíte, že se nechce už nikdy provdat," opakoval Ryder tichým hlasem.
„*Vím* to. Vlastně mi to sama řekla, i když trochu jinými slovy. Hovorili jsme o mých vyhlídkách, a když jsem Evě navrhla možnost, že by se i ona mohla poohlédnout po vhodném manželovi, byla neoblomně proti. Vždyť i do Londýna přijela jen kvůli tomu, aby mi pomohla najít vhodnou partii. Mám dojem, že Eva o samotnou urozenou společnost vůbec nestojí. Je spokojená se svým životem na venkově, kde má volnost a svobodu."
„Proč mi tohle všechno říkáte?"

Claira se zhluboka nadechla a zpříma se mu podívala do očí. „Poněvadž cítím *povinnost* vás varovat, sire Alexi. Jestli se chcete Evě dvořit, musíte na to jít velice opatrně. Říct jí, že ona je tou nevěstou, pro kterou jste si přijel, je nejjistější cestou, jak ji ztratit."
„Děkuji vám, drahá," řekl po chvíli zvažování, když si uvědomil, že je zbytečné cokoliv zastírat. „Vezmu si vaše varování k srdci."
Claira zaváhala, jako by měla v úmyslu říct mnohem víc, pak však jen dodala: „Chtěla jsem, abyste věděl, proč Eva o další manželství nemá zájem. A právě proto se snaží pomáhat mladým dámám ve výběru toho pravého manžela. Nechce, aby další nešťastnice skončila v manželství bez lásky a vzájemného pochopení. Zvláště pak, když se jedná o mě. Eva je rozhodnutá najít mi snoubence, jenž mě udělá navždy šťastnou. Když nenašla štěstí ona, pak alespoň já. Rovněž nebude lehké přesvědčit ji, aby se dobrovolně vzdala své nezávislosti, po které vždy tolik prahla. V manželství má veškerá práva jen manžel. Eva nesnáší bezmoc a té si užila během dlouhých let více než dost."
„Chápu," řekl Ryder zamyšleně.
„*Skutečně* chápete, sire Alexi? Pak je vám také jasné, proč jsem navrhla, aby vám Eva pomohla při vhodném výběru snoubenky." „Takže vy jste to myslela vážně?"
„Ano, věřím, že to je vaše nejlepší šance, jak se k Evě dostat. Pokud se vás Eva ujme, pak se vám nebude moct jen tak vyhýbat. Stanete se

hlavním hrdinou jejího nového projektu..., takže pro ni nebudete nebezpečný."
Ryderovo obočí vyletělo vzhůru. „Vy si myslíte, že jsem pro ni nebezpečný?"

Claira zrudla rozpaky. „Nu, musíte uznat, že jste velmi... mužný. A zvyklý jít svou vlastní cestou. Věřím, že byste nikdy nebyl tak despotický jako lord Hayden, ale Eva je natolik vystrašená, že vám nebude chtít dát šanci, abyste jí to dokázal."
Ryder se pobaveně pousmál.
„Musíte dát Evě čas, aby vás lépe poznala," pokračovala Claira. , Jsem si jistá, že si vás oblíbí stejně jako já a Cecil, ale bude to chvíli trvat."
Ryder si sundal vysoký klobouk a v zoufalém gestu si prsty pročísl černé vlasy. „Takže mi navrhujete, abych s Evou hrál hru," řekl nakonec.
Já o žádném jiném způsobu nevím. Nikdy vás k sobě nepustí natolik blízko, abyste se jí mohl dvořit."
Ryder bezmocně několikrát sevřel ruce v pěst a zase je natáhl.
„Nu," přerušila Claira jeho temné myšlenky, „raději bych se měla vrátit do domu dřív, než mě někdo začne hledat. Ale prosím..., slibte mi, že o tom budete alespoň uvažovat, sire Alexi."
„Slibuji, drahá," řekl a lehce se uklonil. „Velice si vašeho varování vážím."
S nejistým úsměvem otevřela dveře a zmizela v domě. Rydera nechala stát na schodišti, kde v

duchu proklínal fakt, že všechny jeho důmyslné plány, jak získat Evu, mohou jít k čertu.
Když vešel do ložnice, aby si převlékl mokré kalhoty, ještě stále proklínal celý svět.
Všechno měl dopodrobna promyšlené a možnost na neúspěch si prostě vůbec nepřipouštěl.
Celý rok trpělivě čekal, až Eva ukončí období smutku, a teprve teď v březnu se konečně rozjel do Londýna, kde měl v úmyslu dvořit se jí.
Poslední měsíc nedělal nic jiného, než že se připravoval na úspěšný vstup do společnosti.
Ačkoliv to bylo zcela proti jeho přesvědčení, oddával se zahálčivému životu bohatého a vlivného gentlemana. Pronajal si honosný dům přesně proti jejímu, i když mu takový přepych připadal jako zbytečné mrhání penězi.
K čertu, pomyslel si Ryder, když odhodil předražené naleštěné boty a vlhké kalhoty, vyrostl v třípokojovém domku a byl zvyklý

přespávat v kasárnách, stanech a pod otevřeným nebem. Jenže tento nabubřelý dům mu umožňoval být blízko Evy.
Nicméně teď jsou zmařeny všechny jeho plány. Jediná žena, se kterou se kdy chtěl oženit, se rozhodla zůstat navěky svobodná.
Ryder tiše zaklel. Nějak bude muset Evu přesvědčit, že to není zrovna nejlepší nápad. Věděl, že ji přitahuje, říkal mu to jeho mužský instinkt. A dnes ráno se o tom znovu přesvědčil. Dáma, kterou zastihl nepřipravenou, jím byla

ohromena stejně jako on jí. Nicméně tohle k manželství nestačí.
A pokud má Claira pravdu a Eva se na něho dívá jako na skrytou hrozbu...
Náhle do místnosti vešel jeho sluha Greeves.
„Zvonil jste, sire?"
„Ano." Ryder ukázal na potřísněné kalhoty, které odhodil na židli. „Stala se mi jistá nehoda s čajem."
„Hned je nechám vyčistit a vyžehlit, sire," řekl Greeves, popadl kalhoty a odešel.
Když byl znovu o samotě, Ryder se převlékl do čistých kalhot a postavil se před velké zrcadlo. Instinktivně věděl, že má Claira pravdu. Nesmí dát najevo své úmysly, poněvadž by tím Evu jen vystrašil a navždy ztratil. Musí změnit taktiku.
Dobře tedy, rozhodl se Ryder a dlouhým krokem začal přecházet z rohu do rohu. Požádá Evu, aby mu pomohla najít vhodnou nevěstu. Jen tak mu totiž dovolí, aby se k ní přiblížil. Ačkoliv se mu příčilo lhát ženě, kterou z celého srdce miluje a chce ji pojmout za svou choť, zřejmě nemá jinou možnost. A vždyť ani tolik lhát nebude. Vždyť skutečně hledá nevěstu, i když Eva je jediná, o kterou kdy stál a po které stále touží.
Pokud Evu požádá, aby mu pomohla najít ve vysokých kruzích vhodnou nevěstu, dostane tak možnost pohybovat se v její blízkosti, přičemž se jí bude moci dvořit, aniž by u ní vzbudil jakékoliv podezření.
A navíc přátelství je přece docela dobrým začátkem pevného vztahu. Pokud to Evu uklidní,

poskytne jí tutéž bratrskou náklonnost jako dvojčatům.
60
Jen kdyby jeho náklonnost k ní nebyla tak zoufale nebratrská.
Ryderovi ze rtů uniklo tiché kleni. Eva byla ve skutečnosti stokrát svůdnější než v jeho snech. Už chápe, proč se stala objektem tajných tužeb mnoha gentlemanů. Krásná, bohatá, a navíc urozená vdova je svůdným soustem, které láká ochutnat.
Jenže on míní vyhrát. Zaplatí jakoukoliv cenu, jen aby ji získal. Je připraven k jakékoliv oběti.
Ryder pevně zaťal zuby, vyšel z domu a rozhodným krokem si to namířil na další návštěvu.
Ted jen doufal, že při něm bude stát samo peklo a pomůže mu skrýt skutečné pocity, které v něm Eva rozněcuje.
K Evině velké úlevě byla tentokrát schopna přijmout Rydera bez další trapné situace. Když byl oznámen jeho příchod, vznešeně vstala od psacího stolu a mile se usmála.
„Sire Alexi," řekla zdvořile, „nečekala jsem, že se uvidíme tak brzy."
Počkal, až lokaj za sebou zavře dveře, a pak řekl: „Přemýšlel jsem o vaší nabídce, hraběnko, a rád bych přijal vaši pomoc." „Mé nabídce?"
„Ano, vaší nabídce pomoct mi při výběru vhodné nevěsty."
Evu jeho slova překvapila. Něco takového mu nikdy nenabídla. Ten nápad byl přece její sestry.

Zdálo se však, že Ryder nežertuje, uvědomila si Eva, když uviděla jeho odhodlaný výraz. Pomalu se přemístila k polstrovaným křesílkům a nabídla mu, aby se posadil. Když se znovu usadil na pohovce, Eva se posadila do protějšího křesla, jež se nacházelo v bezpečné vzdálenosti od něj. „Možná byste mi mohl říct, jaký druh pomoci máte přesně na mysli."

Ryder nenucené přikývl a pohodlně natáhl dlouhé nohy před sebe. „Mám v úmyslu vhodně se oženit, a upevnit tak své nové místo ve společnosti. Sňatkem chci získat vstup do vyšších kruhů a jsem si jistý, že správná žena mi ho může poskytnout."

Když se Eva zamračila, zeptal se s úsměvem: „Copak, divíte se, že se chci oženit s urozenou dámou?"

„Ne, spíše jsem překvapená, že se vůbec chcete oženit. Jste tím posledním mužem, o kterém bych si myslela, že stojí o manželství."

„Myslím, že je načase, abych se usadil, založil rodinu a zplodil děti."

Eva si s podivem uvědomila, že se jí predstava Rydera, jak zakládá rodinu a vychovává své děti, jaksi nelíbí. Nějak si ho v roli manžela a otce nedokázala představit. A už vůbec si nedovedla představit ženu, která by ho přitahovala a dokázala by ho udělat šťastným.

„Uvědomuji si," pokračoval, „jak by mi vaše pomoc mohla být užitečná. Pokud by mě zaštítil někdo jako vy - bohatá a urozená dáma, která se

pohybuje jen v těch nejvyšších kruzích -, jistě bych měl mnohem větší šanci na přijetí. A vy jste mezi šlechtou velmi oblíbená. Kdybyste souhlasila, mnoho věcí byste mi značně usnadnila. Potřeboval bych, abyste mě představila těm správným lidem a doporučila místa, kde bych se měl zdržovat, abych se seznámil s vhodnými kandidátky. Tak přesně takový druh pomoci bych od vás vyžadoval."

Eva na chvíli zaváhala. Nechápala, proč ji tolik popuzuje představa, že by měla Ryderovi pomoct najít vhodnou nevěstu. Zřejmě proto, že kdyby udělala, co po ní žádá - usnadnila mu vstup do vybraných kruhů -, pohybovala by se v jeho přítomnosti víc, než je zdrávo.

Nicméně chce toho po ní tak málo. A dlouhá létaje oblíbencem obou dvojčat, takže je mu hodně dlužna. Drucilla a Beatrice budou mít samozřejmě námitky, že se to nehodí.

„Snad bych to mohla zkusit," řekla Eva pomalu a přemýšlela, jak bude tetám čelit.

„Pokud by vás to příliš obtěžovalo..."

„Ne, to vůbec ne." Jako Clairin doprovod bude muset navštívit bezpočet plesů a společenských událostí, takže zahrnout do svých plánů i Rydera nebude žádný problém. Jen si musím dobře promyslet, jak to sdělím tetám."

Ryder se spiklenecky pousmál. „Nebudou chtít, abyste se mnou měla cokoliv společného."

Eva se mimovolně rozesmála. Vystihl to přímo skvěle. „Máte pravdu. Jenže já jim nedovolím,

aby mi řídily život. Však já si s nimi už nějak poradím."
63
„Máte můj neskonalý dík," řekl tiše.
Eva jen mlčky přikývla. Vždyť nakonec z jejich spolupráce plynou i jisté výhody. Všimla si, že Claira je v Ryderově společnosti mnohem uvolněnější než s jinými gentlemany. Takže by jí v případě potřeby mohl sloužit jako mužský doprovod. Ovšem jen v případě, že tety jeho společnost kategoricky neodmítnou... Ale však ona je už nějak přesvědčí, říkala si v duchu.
„Dobrá tedy, pomohu vám," řekla po chvíli.
„Nezmiňoval jste se dnes ráno, že přemýšlíte o nějaké konkrétní dívce? Kdo je to?"
Ryder pokrčil širokými rameny. „O žádné konkrétní nevím. Nejdůležitější je, aby byla z dobré rodiny."
Eva sebou škubla. ‚Ale to vůbec není nejdůležitější, sire Alexi. Pokud se již musíte oženit z rozumu, pak není důvod, abyste nenašel někoho, s kým budete šťastný. Přece nechcete zbývajících třicet nebo čtyřicet let prožít jako osamělý muž, ne snad?"
„Ne, to pochopitelně nechci," souhlasil horlivě. Jak jsem vám už řekla dříve, snažím se spojit páry, které mají něco společného, ale..."
‚Ale co?"
Zamyšleně se na něho podívala. „Najít vám vhodný protějšek bude zřejmě velkou výzvou."
Povytáhl obočí. „Proč?"

Jste poněkud... energická osobnost. V dnešní době mladé dámy vyžadují jemnější muže."
„Chcete říct, že dnešní ženy touží po poslušných psících?" V Ryderových očích se zračilo pobavení. „Ale pokud tomu tak je, ochotně se přizpůsobím."
Poslušný? Ryder? Nevěřícně po něm sklouzla pohledem. To poslední léto ho jednou zahlédla bez košile a představa, jak asi musí vypadat teď, když se mu pod látkou kabátu rýsují pevné svaly, jí na chvíli vzala dech.
S divoce tlukoucím srdcem se Eva přinutila odtrhnout zrak a vrátit se zpět k jeho tváři. Pochybovala, že by Ryder dokázal být alespoň trochu poslušný. Dokonce i teď, když odpočíval, z něho vyzařovala mužná síla a nebezpečí.
Jaksi si vás jako poslušného psíka neumím představit," řekla suše. „Mnohem více se podobáte tygrovi. Jsem si jistá, že někte

ré mladé dámy vás shledají fascinujícím, zvláště pak ty, které mají exotický vkus. Ale naneštěstí se vás mnohem více budou bát."
Jeho výraz zvážněl. „Tak takhle mě vidíte, hraběnko? Jako někoho, kdo nahání strach?"
Eva se odmlčela. „Strach...? To ne..., protože vás dlouho znám. Ale v každém případě to, jak vás vidím já, není důležité. Důležité je to, jak se budete jevit budoucí nevěstě. Pokud ji nechcete zastrašit, budete muset poněkud ubrat ze své prudkosti."
„To nebude problém. Budu vlídnost sama."

„Vlídnost by byla vskutku na místě. U budoucího manžela je tato vlastnost velice žádaná," řekla Eva. „Rovněž však musíte za všech okolností vystupovat jako dokonalý gentleman."
„Samozřejmě. S tímto mám již jisté zkušenosti."
‚A budete muset udělat všechno, co vám řeknu, sire Alexi."
„Pokud budu souhlasit, ujmete se mě?"
„Nu..."
„Vždyť pro vás to bude výzva, má drahá. Dovedu si představit, že se bude jednat o otázku cti. Jen si pomyslete, jaké vám to přinese uspokojení, když mě seznámíte s urozenou dívkou, se kterou budu celý život šťastný."
Eva stále přemýšlela, jaký by asi měl být typ ženy, který by Rydera udělal šťastným. Kdysi požádal o ruku *ji*, ačkoliv to nemyslel vážně. Chtěl by snad za ženu někoho, jako je ona?
‚Ano, vskutku to bude výzva," odvětila Eva mazané. ‚Ale na oplátku od vás vyžaduji naprostou poslušnost."
„Dobře. Slibuji uposlechnout každé vaše slovo."
Do očí se mu znovu vrátily veselé jiskřičky smíchu. „Podepíšeme oficiální smlouvu?"
„To snad nebude nutné. Pokud se budete řídit mými radami, slibuji, že udělám vše, co bude v mých silách, abych vám našla vhodnou nevěstu."
„Dobře," řekl Ryder spokojeně. Jsme tedy domluveni." Jako by jí nechtěl dát čas na změnu názoru, rychle vstal.

Rovněž Eva se zvedla, náhle však zakroutila hlavou, jako by sama nemohla uvěřit tomu, k čemu se zavázala. Ted však už nemohla couvnout. „Promyslím si další kroky a dám vám vědět."

„Děkuji vám, hraběnko." Přistoupil blíže a vzal ji za ruku.
V jeho chování nebylo nic neobvyklého či vzrušujícího, přesto jí začalo tlouct srdce jako o závod. Pouhý dotek Ryderovy silné a horké dlaně v ní probudil prudký záchvěv touhy. Byl tak mužný. Eva si bolestné uvědomovala jeho přítomnost, jeho žár, jeho kořeněnou vůni, temnou intenzitu pohledu.
Na malou chvíli na ní jeho oči spočinuly s nebezpečnou intimitou. Eva cítila, jak se jí sevřel žaludek, a celá se rozechvěla. Náhle si vzpomněla, jaké to je cítit na sobě jeho pevné tělo...
Prudce ucukla, vytrhla se z jeho sevření a zazvonila na lokaje.
Ještě stále chcete zítra dvojčata vzít na projížďku městem?" zeptala se a snažila se přitom o lehký tón.
„Ano, už se těším. Prosím, řekněte jim, že je vyzvednu kolem jedenácté."
Vtom do místnosti vešel Dunstan a nesl velký proutěný koš. „Tady je to občerstvení, které kuchařka připravila pro sira Alexe, paní."

Eva přikývla a obrátila se na Rydera. „Vezmete si koš s sebou, nebo ho mám poslat po sloužícím?"
Ryder se usmál. „Samozřejmě že si ho vezmu s sebou. Přece nedopustím, aby ty skvělé koláčky vychladly."
Eva se zhluboka nadechla, zatajila dech a sledovala, jak se Ryder uklonil, obrátil se a zmizel za dveřmi.
Ještě chvíli zůstala stát a poslouchala zvuky doprovázející jeho odchod. Když konečně uslyšela, že se hlavní dveře zavřely, pomalu vydechla a vrátila se k psacímu stolu.
Způsob, jak na ni působila pouhá Ryderova přítomnost, byl absurdní. Nebyl důvod, proč by ho měla považovat za někoho jiného než za dobrého přítele.
Nicméně pobyt v Ryderově přítomnosti probudil dlouho potlačované, nebezpečné pocity. Zneklidňovala ji nejen jeho síla, ale především její vlastní reakce, kterou v ní vyvolával.
Bylo to zvláštní, poněvadž s žádným jiným mužem něco takového nikdy nezažila. Bohužel ani se svým manželem. *Zvláště pak* se svým manželem.
Nechápala, jak ji může Ryder tak silně fyzicky přitahovat. Už dávno nebyla naivní dívenkou, jako toho osudného léta. Přesně vě

děla, co se děje mezi mužem a ženou, když se milují, a neměla ani nejmenší potřebu něco

takového opakovat. To, co se děje v manželské posteli, nebylo jen nepříjemné, ale i bolestivé. Nicméně bez ohledu na své vlastní pocity nemohla Ryderovi odepřít pomoc najít vhodnou manželku. Pokud k sobě měla být upřímná, cítila hluboké zklamání, že neprojevil ani ten nejmenší zájem právě o ni.

Pochopitelně že by to bylo naprosto marné. Rozhodně nechce, aby ji Ryder zahrnul do seznamu vhodných kandidátek.

Už nikdy znovu nevstoupí do odporného stavu manželství. Dlouhá léta nebyla ničím jiným než Richardovým majetkem, manžel rozhodoval o každičkém jejím kroku, doslova o každém nadechnutí. Nebyl jejím partnerem, ale žalářníkem.

Eva si povzdychla a rozhodně uchopila pero, aby dokončila svou korespondenci. Její budoucnost bude zcela jiná, přísahala si v duchu. Když nic jiného, alespoň bude svobodná. Nejdříve se však musí pokusit udělat šťastnou svou sestru.

Claira nikdy nebude prodána jako ona. Eva byla pevně rozhodnutá poskytnout své sestře větší výběr budoucnosti, než jaký byl dán jí. I kdyby ji to mělo stát celé její jmění, Claira si vybere svého životního partnera sama. Někoho, kdo ji učiní šťastnou.

Dívčina mlčenlivost byla při této příležitosti nepochybně velkou nevýhodou. Většina gentlemanů nebude vidět její mírnou a milou povahu, ale zcela jistě si všimne nervózního koktání, které je zcela jistě odradí od jejich

záměrů. Claira bude potřebovat velkou podporu. Přesto se nevzdá dřív, než najde své sestře hodného manžela, jenž bude Clairu milovat a zacházet s ní tak, jak si plným právem zaslouží. Koncem sezony rovněž bude muset dohlédnout na urovnání skandálu, který ztropil její bratr v Oxfordu, a postarat se, aby na podzim znovu nastoupil na univerzitu. A pak možná využije známostí svého zesnulého manžela, aby Cecilovi pomohla ukojit jeho touhu po dobrodružství. Až do té doby ochotně odloží své vlastní tužby a bude se věnovat jen budoucnosti dvojčat. Jakmile však bude Claira bezpečně provdána a Cecil se konečně usadí, pak hodlá žít přesně podle svého přání. Celou dobu dě

lala přesné to, co se od ní vyžadovalo. Nejdříve to byli rodiče a pak její manžel. A poslední rok se musela podvolit společenským zvyklostem a žít ve smutku. Ale brzy již bude zcela nezávislá. O svém životě bude rozhodovat jen ona sama, ne jak tomu bylo během strastiplného manželství.

Vdovám bylo dáno mnohem více volnosti než manželkám a Eva si toho byla dobře vědoma. Možná někdy nechá volný průchod svým snům a třeba ztropí i menší skandál.

Nicméně na podobné úvahy má ještě čas. Ted má závazky ke své sestře a ty jsou mnohem důležitější než ona sama.

Neudělala by nic, čím by ohrozila Claiřiny šance na skvělé manželství, a to mimo jiné znamená

přestat myslet na nebezpečného a krásného sira Alexe Rydera.

3

*K*dyž se Ryder vrátil domů, pospíchal hned do své pracovny s úmyslem napsat dopis se žádostí dalšímu ze svých přátel Strážců - Christopherovi, vikomtovi Thornovi.

Posadil se k psacímu stolu, vytáhl čistý list papíru a začal psát vzkaz Thornovi a jeho krásné ženě Dianě. Snad Evě nakonec dokáže, že pro ni není žádnou hrozbou, ale aby ji přesvědčil, ať se stane jeho nevěstou, k tomu bude potřebovat pomoc.

Na malou chvíli se Ryder zamyslel, pero ve vzduchu. Hlavu měl plnou vzrušujících představ o Evě. Její vřelý smích, svůdný úsměv, čistě ženská odezva na jeho přítomnost. Vzpomněl si, jak se rozechvěla, když ji vzal za ruku, a celé jeho tělo pohltila prudká touha.

Zatřásl hlavou a začal znovu psát. Věděl, že ho čeká neklidná noc.

Teď, když Evu zase po dlouhé době spatřil na vlastní oči, když se jí dotkl, věděl, že jeho sny o ní budou ještě živější, což mu přinese jen větší utrpení.

Té noci, k Evině velké nelibosti, se ji zdálo o Ryderovi. Probudila se bolavá touhou, s přikrývkou v divoké změti zamotanou kolem údů. Nehybně ležela v záplavě ranních paprsků a zoufale se snažila ignorovat pulzující vášeň,

která spalovala celé její tělo. Před očima měla stále živý Ryderův obraz. S tichým spíláním sama sobě vstala a oblékla se, aniž by zavolala komornou.
Snídala sama, neboť nikdo jiný ještě nebyl vzhůru, a ze všech sil se snažila vyhnout pohledu z okna k Ryderovu domu.
Jakmile to bylo jen trochu možné, Eva unikla do ranního salonku. Vždy se tam ráda zdržovala, probírala korespondenci a účty. Místnost byla neustále plná slunce, což jí dávalo zapomenout na šeď Londýna a dovolovalo jí představovat si, že je na sluncem zali

tém ostrově, zpátky doma na Cyreně. Fakt, že Richard se zde zdržoval jen výjimečně, byl jen výhodou.
Jelikož dvojčata s ní sdílela její touhu po slunci, v ranním salonku se zdržovala celá rodina a s oblibou zde přijímali i návštěvy.
Eva se pohodlně usadila na pohovku, vzala ranní noviny a okamžitě tiše zaklela. Oči jí sklouzly ke společenskému sloupku a zastavily se na tučně zvýrazněném jménu: *sir Alex Ryder*.
„Zdá se, že před ním neuniknu," zamumlala si pod nos dřív, než se pustila do čtení o galavečeru, kterého se zúčastnil i sir Alex ve společnosti dobrých přátel, lorda a lady Thornových. Ryder se zcela zjevně stal hlavním tématem londýnské smetánky.
S podobnou situací se setkala minulého večera, kdy vzala dvojčata na malou zahradní slavnost.

Když se společnost dozvěděla, že jsou s Ryderem staří známí, dokonce i její vlastní přátelé ji nemilosrdně bombardovali dotěrnými otázkami ohledně minulosti a především úmyslů sira Alexe Rydera.
Jelikož měla na paměti jeho dobro, mluvila o něm jen v superlativech a netrvalo dlouho a několik dam a gentlemanů ji požádalo, aby je se sirem Alexem seznámila. Ke svému velkému údivu si uvědomila, že Ryder je považován za skvělou partii a že jeho minulost dobrodruha je pro mnohé více než zajímavá.
Co však bylo ještě podivnější, Eva cítila něco jako žárlivost, zvláště když v očích mladých dívek spatřila zájem a vzrušení.
Pokud má Rydera seznámit s nevěstou, musí se vyhnout jakýmkoliv citům, zejména žárlivosti.
Eva právě dočetla zbytek novin, když do salonu vešel lokaj a na stříbrném tácku nesl tři dopisy doručené osobním sluhou. Všechny tři byly od vikomta a lady Thornové.
Vysoce postavený šlechtic a jeho půvabná žena Diana pořádali příští pátek slavnost konanou na počest sira Alexe Rydera. K oznámení byl rukou připsaný vzkaz od lady Diany, že by byla neskonale šťastná, kdyby se Eva i s dvojčaty slavnosti zúčastnila.
Další dva dopisy byla adresovány lady Wykfieldové a lady Bea-trici Townleyové. Zřejmě každá teta obdržela vlastní pozvánku, což na Eviných rtech vykouzlilo úsměv. Byla to chytrá strategie, poněvadž kdyby postarším

dámám nebyl prokázán náležitý respekt, zcela jistě by odmítly.
74
Eva odložila svou pozvánku právě ve chvíli, kdy se k ní připojil i zbytek rodiny.
Cecil nedočkavě skočil po dopisech a nadšeně s nimi mával ve vzduchu, dokud se nevzpamatoval a nepředal je oběma tetám. „Sir Alex mi říkal, že budeme pozváni na oslavu k lady Thornové, abychom s ním oslavili získání jeho titulu."
Claira se usmála. „Přijmeme jejich pozvání, že ano, Evo?"
„To si nesmíme nechat ujít," řekla Eva a podívala na tety, které zamračeně pročítaly své pozvánky. „Doprovodíš nás, Drucillo?"
„V žádném případě." Dvěma prsty od sebe odstrčila dopis, jako by snad zapáchal. „Rozhodně toho dobrodruha nemíním poctít svou přítomností."
Beatrice, přesně podle zvyku, následovala příkladu své sestry. „To by nebylo moudré."
„Skutečně," dodala Drucilla. „Myslím, že děláš velkou chybu, Evo. Ten nápad najít mu nevěstu mi připadá nesmyslný. Může tím utrpět tvá reputace."
Eva spolkla kousavou poznámku. „Doufám, že má reputace je natolik pevná, abych si mohla dovolit riskovat," řekla sladce.
Včera odpoledne oznámila tetám svůj záměr pomoci Ryderovi s hledáním vhodné nevěsty. Drucilla začala vášnivě mávat rukama a

kategoricky odmítla objevit se ve společnosti v přítomnosti sira Alexe.
Na druhou stranu, dvojčata vyjádřila nadšení, a dokonce nabídla pomocnou ruku.
„Možná by se ho místo tebe mohla ujmout lady Thornová," řekla Beatrice nečekaně.
Eva zakroutila hlavou. „Lady Thornová se v londýnské společnosti ještě sama moc nevyzná. A s debutantkami rovněž nemá tolik zkušeností jako já. A navíc se věnuje krásné profesi umělkyně, což jí zabere většinu času."
Při slově umělkyně si Drucilla jen nesouhlasně odfrkla. Musela se krotit a nedávat svou nechuť tolik najevo, neboť talent lady Thornové co by portrétistky byl ve společnosti velmi uznáván.
„Myslím, že je načase začít jednat," řekla Eva. „Pošlu siru Alexovi zprávu a požádám ho o schůzku. Snad by mohl přijít ještě předtím, než se s Cecilem a Clairou vydá na okružní projížďku."

Drucilla pozdvihla obočí na znamení nelibosti. „V kolik hodin ho míníš přijmout?" „V deset."
„Dobře. Ale pokud trváš na svém bláznivém plánu, Evo, pak já i Beatrice zůstaneme s tebou. Nesmíš toho muže přijmout bez dohledu gardedámy."
„Pochopitelně, jak jinak. A kromě toho, vaše společnost je vždy vítaná," řekla Eva zdvořile a mile se usmála.

Eva uslyšela lehké zaklepání a celá ztuhla, zatímco dvojčata se nedočkavě podívala ke dveřím.
Cecil i Claira se už stačili převléct a teď v ranním salonu čekali na slíbený výlet. Jako obvykle Claira v tichosti seděla a četla, zatímco Cecil rychle přecházel sem a tam. Obě tety se věnovaly vyšívání a Ryderův příchod tvrdohlavě ignorovaly.
Jakmile ho Eva spatřila, znovu se jí divoce rozbušilo srdce a celé tělo se začalo nepatrně chvět.
Byla ráda, když její bratr pospíchal, aby se s Ryderem přivítal jako první a srdečně mu sevřel ruku. Ona i Claira vstaly, na rtech vstřícný úsměv, zatímco obě tety zůstaly jako vrostlé do svých křesel. Když jim Eva Rydera představila, Drucilla zvedla lorňon, přiložila si ho ke svým ostřížím očím a chladně si ho prohlížela.
Ryder opravdu vypadal jako gentleman. Šedý kabát z kvalitní látky zcela jistě pocházel z Westonovy dílny a dokonale mu padl. Světlé přiléhavé kalhoty byly bez jediného smítka a běloskvoucí nákrčník byl pečlivě uvázán. Přesto z něho stále vyzařovalo jisté nebezpečí. Dobronzova opálená pokožka a temný pohled ostře kontrastovaly s bílou košilí.
Hluboce se uklonil a nabídl jeden ze svých vzácných, smyslných úsměvů. Jsem poctěn, že vás konečně poznávám, lady Wyk-fieldová. Cecil a lady Claira mi toho o vás tolik vyprávěli. A sir Olwen Gawain, můj nadřízený, vám posílá

pozdrav. Sir Gawain se znal s vaším zesnulým manželem a vysoce si ho cenil."
Postarší dáma jen kývla a bez jediného slůvka se vrátila ke svým výšivkám, čímž dala Ryderovi jasně najevo, že není hoden jejího zájmu.

Eva ztuhla, udivená a zahanbená Drucillinou neomaleností. Nicméně se zdálo, že Rydera se její chovaní nikterak nedotklo, a dál pokračoval: ‚Je od vás velice milé, že lady Haydenové dovolíte, aby mi pomohla s výběrem vhodné nevěsty."
Drucilla prudce zvedla hlavu. „K něčemu tak absurdnímu bych nikdy nesvolila."
„I přesto si cením vaší shovívavosti, lady. Jistě chápete, že najít si nevěstu mezi urozenými dámami pro mě nebude lehké."
Tón jeho hlasu zůstával stále stejně zdvořilý, bez sebemenšího náznaku posměchu, přesto si ho Drucilla podezřívavě prohlížela. „Lichotkami u mě ničeho nedosáhnete, pane."
„To je mi jasné. Hned od začátku jste mi dala najevo, že stojíte proti mně - čistě přirozená reakce," protáhl Ryder líně. „Plné jsem si vědom vaší odměřenosti, a dokonce schvaluji obranný postoj, který jste vůči mně zaujala. Jsem rád, že chráníte čest lady Haydenové stejně jako obou dvojčat. Nicméně, nemůžete je chránit lépe než já, lady Wykfleldová. Přísahám, že bych si raději usekl ruku, než jim způsobil jakékoliv utrpení."

„Pak znovu zvažte svou žádost o pomoc při výběru nevěsty," odsekla Drucilla odměřeně.
„Snad si uvědomujete, že zasahování do vašich záležitostí může lady Haydenové jen uškodit."
Ryder se usmál svým odzbrojujícím způsobem. Je mi proti mysli dohadovat se s dámou, zvláště pak vašeho věku. Proto si jen dovolím s vámi nesouhlasit. Rovněž chápu, že vás nejdříve musím získat na svou stranu. Vás i vaši sestru, lady Beatrici. A právě proto jsem dnes tady."
Pozvedl dva balíčky, které přinesl s sebou, oba zabalené v zlatém papíře. „Byl bych rád, kdybyste ode mě přijaly malý dárek jako projev úcty. Musím přiznat, že ve výběru mi byla nápomocná lady Claira."
„Od cizinců dárky nepřijímám," oznámila Drucilla upjatě.
Eva se zhluboka nadechla. Snobství byla jedna věc, nicméně tento pohrdavý přístup byl od Drucilly zcela nevhodný.
Nicméně Ryder se jen mile usmál. ‚Ale my přece nejsme cizinci, lady. Když vezmu v úvahu svůj vřelý vztah s dvojčaty, pak bych řekl, že jsme skoro jedna rodina." Přistoupil ke stolu a před tety postavil dva balíčky. ‚A navíc, lady Haydenová si vás velmi váží. Je mi

známo, že jste jí svou přítomností pomohly překonat těžké období smutku. Proto udělám všechno, co bude v mých silách, abyste mě považovaly za přijatelného přítele vaší rodiny."

Postarší dáma ani nehnula brvou. Beatrice jen po očku pokukovala, co se bude dít.
Právě, když chtěla Eva zasáhnout, ozvala se Claira. „Teto Drucillo, sir Alex věnoval výběru vašich dárků značné úsilí. Myslím, že se vám budou líbit."
‚Ano, teto Dru," přizvukoval Cecil, „alespoň byste je mohly otevřít."
Drucilla po chlapci šlehla rozzlobeným pohledem, „Prosím, abys mě neoslovoval tak vulgárním způsobem, mladý muži."
„Omlouvám se," odvětil Cecil nevzrušeně, neboť podobnou reakci samozřejmě čekal.
„Když je nechcete otevřít, udělám to já."
Cecil chňapl po balíčcích dřív, než ho mohl kdokoliv zastavit, jedním škubnutím strhl zlatý papír a dárky položil zpátky na stůl. Ryder pro Beatrici přinesl sadu hedvábných nití a pro Drucil-lu malé zlaté nůžky na tenkém řetízku - praktické, avšak milé dárky.
Beatrice se lehce usmála, potěšená vhodným výběrem, ale Drucilla se na svůj dárek skoro ani nepodívala.
„Pokud Eva chce riskovat svou reputaci a zaplést se s mužem vaší pověsti, nemohu jí v tom zabránit. Ani jí nijak nemohu mluvit do budoucnosti. Už jsem řekla vše, co jsem chtěla."
„O tom velmi pochybuji," namítl Ryder s těžce skrývaným pobavením.
„Budu ráda, když mi prokážete náležitý respekt a okamžitě opustíte náš dům," řekla Drucilla povýšeně.

Eva toho už měla tak akorát dost. „Drucillo, musíme se sirem Alexem probrat pár důležitých věcí týkajících se výběru vhodné nevěsty. Věřím však, že máš spoustu práce, a proto tě nechci nikterak zdržovat."
„Samozřejmě, lady Wykfleldová," souhlasil Ryder. „Pokud budete muset odejít, pochopím to. Byl bych vám však neskonale vděčný, kdybyste zůstala a poradila mi."

„Snad nečekáte, že vás budu ještě podporovat!" vykřikla udiveně.
„Popravdě řečeno v to nedoufám, byl bych však neskonale šťastný. A než si nade mnou umyjete ruce, snad byste mohla zvážit výhody, které lady Haydenové z její snahy plynou."
„Vůbec se nehodí, aby se dáma jejího postavení jakkoliv zapletla do vašich čistě osobních záležitostí."
„A právě proto byste se měla postavit na její stranu. Váš souhlas jistě zaštítí její dobrou pověst a ochrání ji před kousavými poznámkami některých pisálků, stejně jako před mou nechvalně známou reputací."
Jenže mě neznepokojuje jen vaše reputace, ale především váš charakter. Nemůžete jen tak odhodit temnou minulost a ze dne na den se stát bílou lilií jen díky tomu, že jste získal titul!"
„To samozřejmě nemohu. Ale než mě zcela zavrhnete, snad byste mi mohla dát čas a nejdříve si můj charakter ověřit. Pokud mě

chcete soudit, věřím, že budete spravedlivá a dáte mi šanci, abych se mohl hájit."
Urozená dáma na něho jen mlčky zírala, ale dál zůstala na svém místě. Eva se kousla do rtu, aby se nerozesmála. Drucilla vedla svůj boj s Ryderem a nyní se zdálo, že prohrává. Samozřejmě že nemínila svou kapitulaci přiznat, přesto dál setrvala ve své roli gardedámy. Bez jediného slova upjatě sledovala, jak Eva s úsměvem pokývla hlavou a vyzvala svého hosta, aby se posadil.
Když se k němu přidala i dvojčata, Eva vzala ze stolu dlouhý seznam, který předtím pečlivě vypracovala, a posadila se do protějšího křesla.
„Pokud máme najít vhodnou nevěstu," řekla s perem v ruce, „pak bychom měli sepsat vaše požadavky a seřadit priority. Musím zjistit, jaký typ ženy vlastně hledáte."
Ryder se zamyšleně zamračil. „Řekl bych, že bych byl spokojený s každou, která by dosáhla vašeho standartu."
‚Ale jistě máte nějaké požadavky - věk, vzhled, bohatství, titul?"
„Nejsem příliš vybíravý. Nechám to na vás, lady." Ryder se omluvně usmál. „Vlastně mám jednu podmínku. Byl bych rád, kdyby má žena nebyla příliš svázaná společenskými konvencemi a nestarala se jen o svůj vzhled. Taková byla má matka. Ačkoliv se

narodila jako šlechtična, pro lásku k muži se vzdala svého společenského postavení a

provdala se za obyčejného britského vojáka. Pokud bych našel takovou ženu, byl bych opravdu šťastný."
Drucilla si jen nesouhlasně odfrkla a zrak stále upírala ke své výšivce.
Ryderův úsměv se náhle rozplynul a vystřídal ho chladný výraz. „Chápu, že najít někoho takového nebude snadné. Má matka za své rozhodnutí celý život krutě pykala. Vzdát se svého postavení, postavit se proti celé společnosti a jít za hlasem svého srdce, k tomu musí být řádná dávka odvahy."
Eva přemýšlela, zda Ryder nemluví o ní. Ona se před mnoha lety nedokázala postavit proti společnosti a přijmout jeho nabídku. Jenže ona tehdy neměla na výběr. Vždyť osud její rodiny závisel jen na ní.
„Řekl bych, že by vám vyhovoval někdo jako Eva," poznamenal Cecil.
Ryder se zamyšleně podíval na Evu. „Zřejmě máte pravdu. Vaše sestra skutečně odpovídá popisu dámy, kterou hledám." Když Eva celá zkoprněla, Ryder se ušklíbl. „To nebyla žádost o ruku, hraběnko. Jen jsem upřesnil své požadavky, jak jste mě žádala. Pochybuji, že existuje dáma, která by se s vámi dala srovnávat."
„To je zřejmě pravda," řekla Claira. „Eva je považována za ozdobu společnosti."
Jenže to není její hlavní přednost," dodal Cecil. „Prostě se chová tak, že se v její blízkosti všichni cítí příjemně."

„To je pravda," souhlasila Claira. „Nikdo ji nemůže obvinit z toho, že by se někdy chovala povýšeně či snad odmítla někoho, kdo k ní přišel pro radu."
„Prosím, už dost," řekla Eva. „Vždyť vy tady popisujete zcela jiného člověka."
Claira se smutně usmála. „Přála bych si mít třeba jen střípek tvé graciéznosti a jistoty."
„To všechno přijde. Chce to jen čas k získání zkušeností. Trvalo mi celý rok, než jsem vytříbila své chování. Ale teď už dost o mně. Mluvíme tady o nevěstě pro sira Alexe." Eva pohledem přelétla k soupisu, který držela v rukou. „Rovněž bych si ráda ověřila vaše

předpoklady pro manželství. Až vás budu představovat vhodným kandidátkám, nerada bych se mýlila."
Ryder tázavě povytáhl obočí. „Nemůžete přece čekat, že se tady začnu chlubit svými vavříny To by bylo velice negentlemanské."
Cecil se pobavené uchichtl, zatímco Claira se letmo pousmála. „Myslím, že sir Alex má obdivuhodné vlastnosti," řekla Claira rozhodně. Je velmi hezký a mužný, to zaprvé."
Eva se tázavě podívala na Clairu. Překvapilo ji, že její tichá mladší sestra má v sobě tolik odvahy, aby na veřejnosti hodnotila přednosti mužského zevnějšku.
„Můžeš přidat odvahu," houkl Cecil. „Vždyť sir Alex je opravdový hrdina. A taky nezapomeň na bohatství. Je nesmírně bohatý."

‚A laskavý," dodala Claira tiše, přičemž Rydera obdařila svým úsměvem.
Eva na chvíli přestala psát a na tváři se jí objevil pobavený úsměv. Ačkoliv laskavost na svůj seznam nepřipsala, musela se svou sestrou souhlasit. Jeho vřelé přátelství s dvojčaty toho bylo jasným důkazem. S Cecilem vždy hovořil jako se sobě rovným, bez zbytečné povýšenosti, která by chlapci připomněla jeho nevyzrálé mládí. A Claiře Ryder pomohl vystoupit z ulity, takže ztratila svou plachost, což se zatím kromě jejího bratra nepodařilo žádnému jinému muži.
‚Ach, přesně tak, jsem svatý patron všech dětí a zvířat," přiznal Ryder pobavené.
‚A také je neohrožený," pokračoval Cecil a pohledem zalétl do rohu místnosti. Pak tichým hlasem dodal: „Znáš snad někoho, kdo by se postavil tetě Drucille?"
Drucilla prudce zvedla hlavu a šlehla po chlapci pohoršeným pohledem. Cecil se však jen nevinně usmál.
Neohroženost byla skutečně nedílnou součástí Ryderova charakteru, uznala Eva se zamyšleným pohledem upřeným na svého hosta.
„Copak?" zeptal se, když si všiml jejího zkoumavého pohledu. „Musím svou neohroženost zkrotit stejně jako prudkost?"
Eva zaváhala. Ona sama Ryderovu neohroženost obdivovala, jenže byla vychována na Cyreně a znala ho už dlouhou dobu.

„Mohl byste se o to pokusit," řekla vážně, „poněvadž neohroženost může nevinnou mladou dívku zastrašit. Dvoření je umění, sire Alexi," dodala poněkud lehčím tónem. „Ti nejpřitažlivější nápadníci jsou vzorem oddanosti a šarmu. Chovají se k dámám, jako by byly jediným důvodem jejich existence. Budete se muset naučit flirtovat s dámou ve vytříbených mezích londýnské společnosti."
Ryder svěsil ramena. „Už se nemůžu dočkat," řekl ironicky.
Eva se usmála. „Slíbil jste mi naprostou poslušnost, nezapomínejte na to."
„Ano, vždyť já vím."
S úsměvem na tváři Eva vstala, v rukou popsaný arch papíru. „Nu, řekla bych, že na jedno ráno je toho až příliš. Využiji získané poznatky a pokusím se sestavit seznam vhodných kandidátek, který s vámi potom pochopitelně proberu. A teď se můžete vydat na svou projížďku městem."
Cecil okamžitě vyskočil z křesla. Dlouhé zahálení mu nikdy příliš nevyhovovalo a navíc Eva dobře věděla, že se chce co nejrychleji dostat z domácnosti plné žen.
Jen doufala, že se bude chovat slušně a že se bude zdržovat poblíž své sestry. Poněvadž s nimi nepojede žádná gardedáma, Eva vyzvala služebnou Janet, aby Claiře na výletě dělala společnost. Až se vrátí, nenápadně se jí vyptá na její názor na Rydera.

Když si Claira upravila klobouk a navlékla si rukavice, Eva je doprovodila k východu.
Je od vás velice laskavé," prohlásila, „že se tolik věnujete Cecilovi a Clairе, ačkoliv vím, že máte na starosti mnohem zajímavější záležitosti."
Ryder zakroutil hlavou. „Laskavost s tím nemá nic společného. Mám rád jejich společnost. V Londýně nemám příliš mnoho známých, se kterými bych si rozuměl tak dobře jako s Cecilem a Clairou. Jste si jistá, že nechcete jet s námi?"
Velice ráda by nasedla do kočáru a vydala se s nimi na výlet, protože by to bylo jistě velmi příjemné. „Bohužel nemohu. Mám jisté povinnosti a na dnešní den jsem už zadaná. Jen bych vás chtěla požádat, abyste dohlédl na Cecila. On ty potíže snad přitahuje."
„Slibuji, že na něho dám pozor. Ani na chvíli ho nespustím z očí," řekl Ryder.

Eva na chvíli zaváhala. ‚A také mějte na paměti Clairinu pověst. Nebylo by vhodné, aby ji někdo viděl projíždět se s vámi po městě bez doprovodu."
Ryder se jízlivě pousmál. „Chápu."
„Eva trpí ochranitelským komplexem," omlouval se Cecil Ryde-rovi a zcela zjevně její varování nebral vážně.
„Možná ano," uznala Eva, „ale jsem za tebe zodpovědná. Matka mi zcela důvěřuje a věří, že se o tebe postarám."

Jsem dost starý, abych se o sebe postaral sám," namítl Cecil.
Eva natáhla ruku a konečky prstů mateřským gestem upravila blonďatou kadeř svého bratra. „Nezapomeň, že se máš starat o svou sestru."
Já vím," řekl a obrátil oči v sloup. „Claira je přesně tak stará jako já, ale je to žena."
„Pověst dámy je křehká záležitost," napodobila Claira jejich matku vysokým tónem. „Mamá mé přátelství se sirem Alexem ještě stále nestrávila, ale já si nemíním hledat známé jen ve vysokých společenských kruzích. Mě totiž názor londýnské smetánky vůbec nezajímá..., stejně jako Evu."
Ryder se pobaveně podíval na Evu. „Zdá se, že váš radikální pohled na svět má vliv i na vaši sestru," podotkl.
V očích mu tančily jiskřičky smíchu a Eva náhle pocítila, jak jí divoce poskočilo srdce. Mimovolně couvla a nebyla schopná žádné jiné odpovědi, než jim popřát příjemný den.
Pak už jen sledovala, jak se před ní Ryder uklonil a vyvedl dvojčata i se služebnou ven z domu, kde na ně čekal kočár. Eva se poté vrátila do ranního salonku.
Byla ráda, že je pryč. I když se jeho chování nedalo vůbec nic vyčíst, přesto ji z nepochopitelných důvodů jeho přítomnost neustále znepokojovala.
„Konečně je pryč," ozvala se Drucilla, když Eva vešla do místnosti. „Nechápu, jak s tím mužem dokážeš hovořit déle než patnáct minut."

‚Ale vždyť je docela milý," podotkla Beatrice.‚A chová se jako opravdový gentleman."
Drucilla po své sestře šlehla pohoršeným pohledem. „Snad tě ten úlisný had nezískal na svou stranu?"

Beatrice tvrdohlavě sevřela rty a ustřihla nit sestřinými novými nůžkami. „Zřejmě ano. Možná jsem už stará a skoro slepá, Drucillo, ale ještě pořád dokážu ocenit hezkou mužskou postavu. A musíš přiznat, že sir Alex ji má. Svým temným způsobem to je velice podmanivý mladý muž."
„K něčemu takovému se nebudu vyjadřovat," řekla Drucilla upjatě. „Ale vidím, že s vámi není rozumná řeč. Ani s *jednou* z vás."
S nesouhlasným pohledem na Evu Drucilla vstala a opustila místnost.
Beatrice počkala, až se za sestrou zavřou dveře, a pak se podívala na Evu. „Po dnešním dni, má drahá, mám na sira Alexe zcela odlišný názor. Jsem si jistá, že neděláš nic špatného. Jenže na mém slově tady příliš nezáleží, a dokud se ti nepodaří přemluvit i Drucil-lu, nebude v tomto domě klid."
Já vím, Beatrice," řekla Eva zamyšlené, nicméně musela se usmát.
Po tiché rebelii Beatrice posbírala své vyšívání, včetně Rydero-va dárku, a odešla za svou sestrou.
Eva se přesunula k psacímu stolu a pobaveně se usmála. Ryder byl rozeným dobyvatelem, to

bylo jisté. Dokonce ani postarší dámu, jakou byla Beatrice, nenechal tak naprosto chladnou..., stejně jako ji.
Nicméně s Drucillou to bylo něco jiného. Jakmile se k něčemu rozhodla nebo si na někoho udělala svůj názor, nebylo lehké ji přesvědčit, že se mýlí. A navíc byla stejně upjatá a povýšená jako její jediný synovec, možná ještě víc.
Když si Eva vzpomněla na svého zesnulého manžela, úsměv na rtech se náhle rozplynul. Richard byl chladný a bezcitný muž, kterému záleželo jen na sobě. Pořídil si ji jako chovnou klisnu a hostitelku a nečekal, že bude něčím jiným než ozdobou na klopě jeho kabátu - krásnou, ale zcela neužitečnou.
Cenil si jen jejího úspěchu ve společnosti a velice rád se s ní ukazoval na veřejnosti. Pro hraběte a hraběnku z Hayenu byl Londýn jedním velkým třpytícím se bálem, místem nespočtu slavností a honosných večeří, na kterých Eva excelovala, neboť byla už od narození vychována k tomu, aby se stala manželkou šlechtice. Na

Haydenově panství v Hertfordshiru jí bylo dovoleno hrát si na paní domu, podávat želé a mezi farmáři konat drobná dobrodiní.
Zpovzdálí se její život v zlaté kleci mohl zdát dokonalý. Ale všechno to byla jen přetvářka, prázdná existence bez srdce, bez duše, bez názoru.

Po Richardově smrti se Eva na venkovském panství pokusila dohnat promarněné roky a v nemalé míře změnila pravidla, která se až do té doby neohlížela na druhé a sloužila jen k prospěchu a blahu nabubřelého pána.
Richard nikdy nechápal Evinu touhu dělat něco prospěšnějšího, než je plánování dalšího večírku. Její cenu viděl jen ve společenském úspěchu, který mu pomáhala budovat. A pak ještě v její schopnosti porodit mu zdravé pokračovatele rodové linie, což se však naneštěstí nikdy nepodařilo.
A na to jí Richard nikdy nenechal zapomenout. V tichosti snášela jeho výčitky a trápila se, že nedokáže otěhotnět.
Se vzpomínkou na ztracené naděje a sny Eva seděla u psacího stolu a hleděla na list papíru před sebou. Vždy chtěla mít děti, ale zřejmě byla neplodná. A tím zjištěním ztratila jakýkoliv důvod znovu se dobrovolně uvrhnout do žaláře manželství.
Zcela kapitulovala před krutou realitou - nejlepší roky svého života měla za sebou a promarnila je v manželství z rozumu, které přineslo mnohem větší užitek jejímu manželovi než jí.
Dost! přikázala si Eva v duchu. *Přece zbytek života nestrávíš utápěním se v lítosti.*
Přísahala si, že se nebude dívat zpátky a trestat se za jediné možné rozhodnutí, které tenkrát mohla udělat.

Eva zakroutila hlavou ve snaze odehnat ponuré myšlenky. Náhlý klid v domě jí připomněl minulost, to je celé.
Teď je se svým životem naprosto spokojená. Společnost jí dělají Richardovy tety a dvojčata. Nemá důvod cítit se osamělá, ačkoliv dvojčata jsou poněkud mladá a tety zase trochu starší, než by si přála. Vždyť má spoustu známých, některé z nich může dokonce nazývat svými přáteli. A rovněž má před sebou nelehký úkol - provdat svou sestru za gentlemana, se kterým bude šťastná.
A teď jí vlastně přibyla další povinnost, najít vhodnou nevěstu pro Rydera. Což by bylo mnohem snadnější, kdyby ji tolik nepřitahoval.

Jednou provždy se bude muset naučit ovládat své city a soustředit se jen na splnění daného slibu.
Pro ni to znamená jen to, že vytipuje vhodné kandidátky a představí jim ho. Pak bude moci ustoupit stranou a jen zpovzdálí sledovat, jak se celá situace ohledně Ryderova manželství vyvíjí..., a vůbec nezáleží na tom, jakou bolest jí to přinese.
A celou tu dobu se bude mít před Ryderem na pozoru, aby nedošlo k stejně politováníhodné situaci jako před lety - aby v ní znovu neprobudil dřímající ženskou touhu.
„Řekla bych, že jste s Evou začal docela dobře," prohodila Claira tichým hlasem, když zůstali s Ryderem stát na hradbách londýnského Toweru.

Až do té doby Cecil svědomitě plnil zadaný úkol a vzorně zastával roli gardedámy své sestry. Ačkoliv se musel nejednou zapřít a vzdát se možnosti prohlédnout si věci, které ho zajímaly, přesto neselhal. Jakmile však pod mostem uviděl řeku Temži, neovládl se, popadl Janet za ruku a nechal Clairu jen ve společnosti Rydera.
„Myslím, že ano," souhlasil Ryder s úsměvem. Celé dnešní ráno si připadal jako herec, kterého donutili hrát nepodařenou komedii. „Přesto musím říct, že takhle podvádět vaši sestru mi je zcela proti mysli."
Jenže to je pro dobrou věc," namítla Claira. Jinak ji nikdy nezískáte."
Ryder se podíval dolů na Clairu. „Na dívku vašeho věku jste velmi moudrá, lady."
Ve tváři se jí objevily rozkošné dolíčky. „Snad ano. Jedno však vím docela jistě, že vy byste Evu udělal šťastnou. Ne jako její zesnulý manžel, který ji bral jen jako svůj majetek. A vy přece chcete, aby Eva byla šťastná, že ano, sire Alexi?"
‚Ano, samozřejmě že chci, aby byla šťastná."
„Pak tedy musíte být trpělivý a nechat věcem volný průběh."
Po tomto krátkém rozhovoru se Claira obrátila, aby vyhledala svého bratra s Janet, a Rydera nechala stát na místě jen s jeho myšlenkami. Než se mu včera Claira svěřila, nikdy nepřemýšlel o tom, zda Eva v manželství nestrádá či zdaje šťastná. Byl zaslepený

žárlivostí a nemohl jí odpustit, že spojila svůj život s jiným mužem než s ním.
93
Nenapadlo ho, že ten parchant, který se stal jejím manželem, ji považuje jen za svou trofej.
A copak nejsem stejný? napadlo ho.
Vždyť téměř polovinu života ho poháněla primitivní touha Evu vlastnit. Považoval ji za zlatovlasou princeznu ukrytou ve vysoké věži, za objekt své touhy. Nebral ji jako ženu z masa a kostí, jež má své touhy a sny. Sny, které se zhroutily, když byla přinucena provdat se jen proto, aby zachránila svou rodinu. Tak jak ji kdysi za tento čin odsuzoval, tak si jí teď za její oběť vážil.
Přemýšlel však někdy o tom, co by ji učinilo šťastnou? Co vlastně chce?
Pevně uchopil okraj kamenného ochozu a snad poprvé si uvědomil, jaký je vlastně sobec. Skutečné se soustředil na Evino štěstí nebo mu záleželo jen na svých pocitech a na svých touhách? Celé ty dlouhé roky šel rozhodně za svým. Získal společenské postavení a teď chtěl ukojit svou fyzickou touhu po Evě. Takže vlastně není lepší než její zatracený manžel.
Rydera zachvátil prudký pocit viny a ze rtů mu unikl provinilý povzdech. Rozhodně Evu nechtěl dotlačit do dalšího manželství z rozumu. Chtěl, aby si ho vzala ze své vlastní vůle. Věděl však, že stojí před těžkým úkolem. Eva kolem sebe vztyčila silnou hradbu a nikomu nechtěla dovolit, aby pronikl za její zdi.

Vtom se Claira podívala přes rameno a jejich pohledy se střetly. Ryder se usmál a pustil se za ní.
Navzdory nechuti podvádět Evu si uvědomoval, jak je jeho přetvářka důležitá. Pokud se chce k Evě dostat, musí předstírat, že o ni nemá ani ten nejmenší zájem. Nakonec byl rád, že Clairu poslechl a nezačal se Evě dvořit.
Jednou věcí si teď byl naprosto jistý. Pokud chce Evu získat, musí jí nejdříve ukázat, že není stejný jako její zatracený manžel ani jako všichni ti muži, kteří se kolem ní najednou začali točit. Především však musí přestat myslet jen na sebe a místo toho přemýšlet, jak udělat Evu šťastnou.

4

Tentokrát byl sen zcela jiný. Jeho jediným cílem byla Evina rozkoš.
Položil ji na sluncem prohřátou trávu a svými prsty a rty ji dráždil tak dlouho, až omámené lapala po dechu. Když viděl její vášnivou odezvu, srdce se mu sevřelo něžným dojetím. Eva se mu zcela oddala. Zoufale se tiskla k jeho ramenům, hlavou divoce zmítala ze strany na stranu a vykřikovala jeho jméno. Chvíli poté, co se ponořil do jejího hebkého těla, hlasitě vykřikla a celá se začala křečovitě chvět v

bouřlivém vyvrcholení. Pocítil bolestnou touhu, mnohem silnější než kdy předtím...
Náhle se Ryder probudil. Srdce mu tlouklo jako o závod, celé tělo se chvělo a mužství tepalo bolestí. Když v matném světle svítání poznal, že je ve své nové ložnici, hořce se pousmál a znovu klesl do prachových polštářů.
Tělo mu stále hořelo neukojenou touhou po Evě. V podbřišku cítil spalující bolest a pod bílou přikrývkou zcela jasně viděl siluetu ztopořeného údu.
S odevzdaným povzdychnutím sevřel pevný penis v dlani a několika tvrdými a rychlými pohyby se znovu vrátil do erotického snu. Zavřel oči a uviděl před sebou vzdychající Evu, kterou činil šťastnou.
Fantazie ho zcela uchvátila a netrvalo dlouho a Ryder se otřásal v křečovitých vlnách fyzického uvolnění. Mezi prsty cítil horkost vlastního sémě.
Nicméně Ryder věděl, že uvolnění je jen dočasné, a pevně zaťal zuby. Z mnoha předešlých zkušeností věděl, že uspokojení není trvalé. Jeho touha po Evě byla neukojitelná. Prostě neexistoval způsob, jak by ji mohl nahradit.

* * *

Když byl o tři hodiny později přijat do Evina domu, překvapilo ho, že nebyl uveden do příjemného ranního salonku, ale do elegantně uhlazeného, honosného přijímacího pokoje.

Pozlacené rámy velkých pláten, těžké brokátové závěsy, křišťálové lustry a vykládaný nábytek svědčily o bohatství svého majitele, stejně jako o jeho nabubřelosti a vysokém postavení.
Zřejmě to bylo proto, že Eva už měla návštěvu, pomyslel si Ryder rozmrzele. Na pohovce vedle ní seděl vysoký, statný, plavovlasý gentleman, který se ji zcela zjevně snažil chytit za ruku, a to dokonce před zraky její rodiny.
Jakmile Ryder vešel do místnosti, okamžitě vstala a s úsměvem plným úlevy se mu vydala naproti.
Je to od vás velmi milé, sire Alexi, že jste nás přišel navštívit," prohlásila s vřelostí, která ho hřála u srdce. „Chtěla jsem vám poděkovat, že jste včera vzal Clairu a Cecila na výlet."
Ryder znovu pocítil prudkou žárlivost. Eva, ve svých růžových šatech, které svůdně obepínaly křivky jejího dokonalého těla, a se zlatými vlasy sepjatými vysoko na temeni hlavy, vypadala neuvěřitelně svěže a přitažlivě.
„Doufám, že vás nebudu obtěžovat, lady Haydenová," řekl Ryder pravdivě. „Řemeslníci v mém domě dělají takový hluk, že jsem musel prostě uprchnout a najít útočiště u vás."
‚Ale samozřejmě."
Poté, co byl Ryder nadšeně přivítán dvojčaty a váhavě tetami, ho Eva představila dalšímu návštěvníkovi. Georgovi, vikomtu Gyll-fordovi, o kterém Ryder věděl, že je majitelem velkého panství v Hertfordshiru. Obě dvojčata ho varovala, že lord Gyllford se už celý měsíc točí

okolo Evy, začal s tím dokonce ještě předtím, než jí skončilo období smutku.
Ryderovi se šlechtic nezamlouval už od pohledu a jeho pocity se po chvíli změnily ze žárlivých na znechucené. Evin venkovský soused byl oblečen jako tulipán, přímo hýřil pastelovými barvami.
Gentleman počkal, až se Ryder usadí, a poté s hranou nenuce-nosti pokračoval v rozhovoru.
Jak už jsem říkal, Evelyn, musíte

přijmout mé pozvání na projížďku a vyzkoušet mou novou klisnič-ku. Jistě se vám bude líbit."
Ryder si všiml, jak se Eva při oslovení ošila. Věděl, že Evelyn je její celé jméno, ale vždy vyžadovala, aby se jí říkalo Evo.
Jsem si jistá, že bude, mylorde," odvětila lehkým tónem, „poněvadž vím, že na koně máte přímo skvělý vkus. Obávám se však, že jsem příliš zaneprázdněná společenskými povinnostmi a že na zábavu mi prostě nezbude čas. Věřím, že mě pochopíte," dodala s tak okouzlujícím úsměvem, že Gyllford prostě nemohl odporovat. „V každém případě, vaší touze pro projížďce nepřeje ani počasí." Eva obrátila hlavu k oknu a upozornila na mrholení.
Nevrátila se zpátky na své místo na pohovce, ale místo toho zazvonila na lokaje, aby přinesl čaj. Pak se postavila ke krbu a natáhla ruce, jako by se chtěla ohřát.

Ryder si s povděkem uvědomil, že Evě přítomnost vikomta Gyllforda nebyla zrovna příjemná.
Musel se silou vůle přinutit, aby potlačil svůj majetnícky pud a nepostavil se vedle Evy s úmyslem chránit ji. Když se tety, jako obvykle zaměstnané svým vyšíváním, chopily tématu ohledné počasí, Ryder nechal konverzaci volně plynout kolem sebe a upřeně pozoroval Evu. Jejím přirozeným světem byl bezesporu přijímací salon, kde se chovala vždy sebejistě a nenucené, přesně podle společenských norem a přísných měřítek. Přesto za dokonalou maskou elegance občas zahlédl ženu plnou vášně, odvahy a nezkrotného žáru.
Náhle si vzpomněl na svůj erotický sen a všechny svaly v těle se mu napjaly. Cítil, jak vnitřní žár směřuje do bolestně citlivého mužství a znepokojeně se zavrtěl. Ulehčené si oddychl, když do místnosti vešel lokaj a na nevelký stolek položil horký čaj. Claira nalila čaj Ry-derovi, a když lord Gyllford natáhl svůj poloprázdný šálek, váhavě dolila i jemu. Uběhlo dlouhých dvacet minut, než se vikomt konečně zvedl k odchodu.
Šlechtic se nejdříve dvorně rozloučil s tetami a poté přistoupil k Evě, která stála u krbu, uklonil se před ní a dlouze jí políbil ruku, ačkoliv se mu ji snažila vytrhnout.
Ryder musel potlačit zuřivé nutkání praštit ho pěstí přímo do žaludku. Nakonec se však přece

jen ovládl a dále se choval jako civilizovaný člověk.

Nicméně Cecil nebyl tak ukázněný. Jakmile za sebou Gyllford zavřel dveře, mladík si znechuceně odfrkl. „Ten nesnesitelný patolízal. .., jak jen můžeš strpět to jeho natřásání?"
Lady Wykfieldová promluvila dřív, než mohla Eva cokoliv odpovědět. Jeho lordstvo má vytříbené způsoby, mladíku. Měl by ses od něho učit."
Cecil se zamračil a vyskočil z křesla. „Vytříbené..., ha! Jistě sis všimla, že svou návštěvu protáhl více než o půl hodiny, teto Dru. Vždyť jsme se ho nemohli zbavit. Jak ho vytříbeně vyhodit, když ho tady nechceme?"
„Nebuď impertinentní!" vyštěkla Drucilla.
Ryder si uvědomil, že Cecil vikomta nemůže ani cítit, nicméně mnohem více ho zajímal názor Evy.
„Už je Gyllford v Londýně dlouho?" zeptal se nenucené.
„Přijel až tento týden a chce se zdržet na sezonu," odpověděla Eva.
Cecil si odfrkl. Je tady jen proto, aby se dvořil Evě. Jeho lordstvo ji prostě nepřestane pronásledovat," vysvětlil Ryderovi. „Myslela si, že mu v Londýně unikne. Už jednou odmítla jeho žádost o ruku, ale on zřejmě nemíní přijmout fakt, že je její rozhodnutí definitivní."

„Cecile, to stačí," řekla Eva zahanbeně. „Nemusíš před sirem Alexem probírat naše soukromé záležitosti."
‚Ale on už o Gyllfordově dvoření stejně ví, protože jsem mu to řekl. A ty bys měla být moudrá a požádat sira Alexe, aby tě toho naparáděného panáka jednou provždy zbavil."
Vtom se do hovoru vložila Drucilla. „Eva nic takového neudělá. Lord Gyllford je vážený a urozený nápadník."
‚Ale ano," ušklíbl se Cecil. „Má nádherné panství a skvělé koně. Jaká jen škoda, že mu v hlavě chybí rozum."
Po Drucillině strohém pohledu Cecil konečně zmlkl. Zřejmě si uvědomil, že v hodnocení vikomta zašel příliš daleko. Postarší dáma se zadívala na Evu. Jeho lordstvo by pro tebe bylo vhodným druhým manželem, má drahá."
Eva sebou prudce trhla. „Chápu, proč si to myslíš, Drucillo, ale já nemám v úmyslu provdat se za lorda Gyllforda ani za nikoho jiného."

Lady Beatrice se zamračila. Jsi ještě stále mladá, Evo. Samozřejmě že se provdáš."
Eva se na ni omluvně usmála. „Vím, že to myslíš dobře, ale ujišťuji tě, že jako vdova jsem naprosto spokojená."
„Přesto jsem ráda, že jsi teď tady v Londýně," řekla Beatrice, „kde se setkáš s mnoha urozenými gentlemany. Kdo ví, třeba najdeš někoho, kdo tě přinutí změnit názor."

„I já v to doufám," poznamenala Drucilla. „Londýn je pro tebe mnohem bezpečnější než venkov."
„Bezpečnější?" zeptal se Ryder se zájmem.
„To nic," odpověděla Eva. „Krátce před mým odjezdem z Hert-fordshiru se mi přihodily dvě menší nehody."
Beatrice se znovu zamračila. „To nebyly jen menší nehody, Evo, a ty to moc dobře víš."
Ryder se podíval na Evu a čekal na vysvětlení. To se mu však dostalo od Clairy. „První byla past na vlky, kterou někdo nastražil přesně do míst, kde se Eva často procházela. A pak, když jela lesem, ji málem trefila kulka z pistole."
„Byly to jen nehody," řekla Eva. „Něco takového se může stát každému. Ani v jednom případě jsem nebyla ve skutečném nebezpečí."
Cecil si znovu odfrkl, tentokrát nevěřícně. „Ta past tě klidně mohla zabít. A o té kulce ani nemluvě."
„Zřejmě to byla práce nějakého pytláka," trvala Eva na svém. Jsem si jistá, že jakmile lovci začali prohledávat les, posbíral své pasti a zmizel."
Ryder zamračeně poslouchal Evino vysvětlení a vůbec s ním nebyl spokojen. Obě nehody mohly být smrtelné a při představě, že by Evu mohl někdo zranit, nebo ji dokonce zabít, mu v žilách tuhla krev.
Cecil s ním očividně souhlasil. „Třeba to skutečně byly jen nehody," pošeptal chlapec Ryderovi, „ale musím přiznat, že mě dost

znepokojily. Od té doby se snažím mít Evu neustále na očích a byl bych vám vděčný, kdybyste učinil totéž, sire Alexi."
„Samozřejmě," souhlasil horlivě. Všechny instinkty strážce měl ve střehu.

Nicméně Eva svého bratra zaslechla a okamžitě protestovala. Je zcela zbytečné, aby na mě někdo dohlížel."
Cecil zakroutil hlavou. „Pro sira Alexe to bude hračka. Ochrana lidí je koneckonců jeho profesí."
Lady Beatrice se zkoumavě podívala na Rydera, a dokonce i Drucilla se obrátila jeho směrem, potom se však s nesouhlasným odfrknutím vrátila ke svému vyšívání.
„Dobře tedy," řekla Eva odevzdaně. „Pokud tě to uklidní, můžete si oba hrát na mé osobní strážce. Ale co kdybychom teď změnili téma a začali se věnovat něčemu důležitějšímu?"
„O čem chcete mluvit?" zeptal se Ryder.
„Myslela jsem, že naplánujeme váš společenský debut."
Ryder povytáhl obočí. „Můj debut? Vy se mnou hodláte zacházet jako s debutantkou?"
Eva na jeho jízlivou otázku odpověděla milým úsměvem. „Samozřejmě. Strategie, kterou u vás uplatníme, bude navlas stejná jako u mladých dívek. Musíme si být jisti, že budete přijat do vhodných kruhů, kde vás pak představím vybraným kandidátkám. Vhodná příležitost k vašemu oficiálnímu vstupu do společnosti bude

podle mě na páteční slavnosti u lorda a lady Thornových. Vždyť jaká lepší příležitost se může naskytnout, než je slavnost konaná na oslavu vašeho titulu?"
„Už vás chápu," řekl Ryder pobaveně. Jen mě nikdy nenapadlo, že mě budete chtít zařadit do jednoho týmu s lady Clairou."
Cecil se ušklíbl a lady Claira se začala potichu chichotat.
Eva však své sourozence záměrně ignorovala a z psacího stolu si přinesla poznámky. „Každá moudrá matka už od pradávna ví, že nejdůležitější je důkladně propracovaná strategie," řekla lehkým tónem. „Sestavila jsem seznam vhodných kandidátek a chci se ujistit, že mnohé z nich budou pozvány na páteční slavnost. Doufala jsem, že se na můj seznam podíváte a odsouhlasíte ho, sire Alexi. Pak ho můžete předat lady Thornové a požádat ji, aby pozvala všechny mladé lady i jejich gardedámy."
Jak si přejete," zamumlal Ryder a zoufale se snažil nerozesmát. Jsem vám zcela k dispozici, hraběnko."
Eva došla až k němu a podala mu list papíru. Jak sám vidíte, je zde jedenáct jmen v abecedním pořádku."

„Tohle je seznam letošních debutantek?" zeptal se, když pohledem přelétl popsaný arch.

„Ne, všech ne. Jsou zde jen ty, které jsem považovala za vhodné. Znáte snad některou z nich?"
„Ne, žádnou z nich jsem ještě nikdy neviděl."
„Koho vám Eva vybrala, sire Alexi?" zeptala se Claira. „Snad bychom vám o nich mohli něco prozradit, abyste měl snadnější výběr. Během posledního měsíce jsme se setkali s mnoha debutantkami. Jistě je budeme znát."
„Slečna Abercrombiová," četl Ryder hlasitě.
Claira přikývla. „S tou jsem se už setkala. Zdá se docela sympatická."
„Slečna Doddridgeová."
Cecil se ušklíbl. Je sice hezká, ale taky hloupá. Za týden vás unudí k smrti, sire Alexi."
Ryder se zdržel odpovědi, že hloupou ženu by si nikdy nevybral, a raději pokračoval ve čtení.
„Slečna Gougeová."
„Tu neznám," řekl Cecil udiveně.
„Slečna Gougeová," řekla Eva, ‚je tou nejvhodnější kandidátkou co se týče jmění. Bohužel však nemá titul."
„Ta mě nezajímá," řekl Ryder rezolutně. „Lady Hannah Irwi-nová."
Claira ohrnula nosík. „Nejsem si jistá, jestli je dostatečně vlídná."
„Slečna Leesonová."
„Znám jejího bratra," podotkl Cecil. „Správný chlapík. Slyšel jsem, že jeho sestra je skvělá jezdkyně."
Ryder se podíval na Evu a všiml si, že se snaží potlačit úsměv. Samozřejmě že Cecil bude

velebit každou mladou dámou, která miluje jízdu na koni. „Slečna Nisbettová," pokračoval. ‚Ani tu neznám."
Všichni se podívali na Evu a čekali, co jim o ní řekne. „Slečna Nisbettová je, co se vzhledu týče, poněkud nevýrazná, ale zároveň velmi chytrá. Myslím, že se vám bude líbit."
„Bude mi potěšením se s ní seznámit," řekl Ryder. „Slečna Pit-tardová."

Eva zaváhala. „Slečna Pittardová nepatří právě do těch nejvyš-šlch kruhů, ale je velice krásná a bohatá. Pridala jsem ji, poněvadž v letošní sezoně bude zcela jistě ozdobou každého plesu."
„To ano," přitakala Claira poněkud chmurně. „Slečna Pittardová je letos všeobecně považována za největší soupeřku všech de-butantek."
Ryder tedy jen souhlasně přikývl. „Slečna Robsonová."
Z rohu místnosti se ozvala lady Beatrice. „Slečna Robsonová je chudá jako kostelní myš, ale to vám přece nevadí, sire Alexi, že?"
„Ne," souhlasil Ryder. „Nepotřebuji bohatou ženu." Znovu se vrátil k seznamu. „Lady Susan Rumbothamová."
K jeho velkému údivu se ozvala Drucilla. „Lady Susan je dcera vévody. Její rodová linie je bez poskvrny."
Ryder se po očku podíval po Evě, a ačkoliv se snažila tvářit zcela lhostejně, v jejích očích spatřil vítězoslavný jas. Postarší dáma se

konečně zapojila do konverzace, a dokonce nepoužila svou uštěpačnost, jak to většinou dělávala.
„Slečna Smytheová."
„Ta šilhá," upozornil Cecil. „Měla by nosit brýle, ale je tak ješitná, že je prostě odmítá."
Eva se na svého bratra zamračila. „Pokud chceš jen upozorňovat na chyby, Cecile, pak můžeš klidně odejít. Tvé kritické poznámky rozhodně nepotřebujeme."
‚Ale sir Alex by přece měl vědět o chybách, které má jeho budoucí nevěsta," namítl Cecil. „Koneckonců, vždyť s ní bude žít po zbytek života."
Ryder se usmál. „To je sice pravda, ale svůj osud jsem vložil do rukou vaší sestry a zcela jí důvěřuji. Pokud si myslí, že bych s těmito dívkami mohl být šťastný, pak tomu tak jistě bude."
‚Jak myslíte, sire Alexi. Ale až se oženíte se ženou, která vám ze života udělá peklo, pak si nestěžujte. Já jsem vás varoval."
„Nebudu si stěžovat," řekl Ryder pobaveně. ‚A děkuji vám všem, že mi pomáháte. Slečna Watersová," dodal poslední jméno na seznamu.
Beatrice se zamračila. „Ta je ještě trochu mladá..., skoro dítě. Jsem si jistá, že muž, jako je sir Alex, by uvítal poněkud vyzrálejší ženu, ne pouhou holčičku. Snad některou s více... zkušenostmi."

Ryder zůstal překvapeně zírat na lady Beatrici. Jak jen mohla poznat, že by před nevinností dal přednost vášni? Když však dáma zčervenala, rychle se vzpamatoval a souhlasně se usmál.
„Máte pravdu, lady. Je mezi kandidátkami některá přibližně vašeho věku?" zeptal se s pohledem upřeným na Evu.
„Dobře," souhlasila Eva zdráhavé, „snad se najde jedna nebo dvě, které bych mohla ještě připsat, ale obě jsou vdovy a já jsem si myslela, že chcete mladou lady."
„Proč by nemohla být vdova?" řekl Ryder.
„Pak na seznam připíši lady Keelingovou. Lydie je velmi elegantní a je to má blízká přítelkyně."
„Lady Keelingová by byla skvělá volba," souhlasila Drucilla.
„A snad paní Ferris-Jonesová," pokračovala Eva.
Cecil souhlasně pokýval hlavou. „Ta by skutečně stála za hřích."
„Nebuď vulgární, mladý muži," okřikla ho Drucilla.
„Ano, dávej si pozor na jazyk, Cecile," ozvala se i Eva stejně přísným tónem. „Paní Ferris-Jonesová," obrátila se na Rydera, „je opravdu krásná, ale navíc je i chytrá."
„Před krásou dávám přednost moudrosti," řekl Ryder.
Eva se na něho zkoumavě zadívala. „Dobře tedy, přidám jejich jména, abyste seznam mohl předat lady Thornové."

Zatímco Eva psala, Cecil k ní přistoupil a ještě jednou si pročítal seznam dívek. Po chvíli prohlásil vážným hlasem: „Tak se mi zdá, že najít tu pravou je docela těžká práce. I když si sir Alex vybere tu správnou, bude se jí muset dvořit a snažit se, aby ho přijala. Kdybych vám mohl radit, mnohem jednodušší by bylo vybrat si jednu z nich, přes hlavu jí přehodit pytel a odvléct ji do Gretna Greenu, kde by vás oddal kovář. Ušetřil byste si tak zbytečnou námahu s dvořením se někomu, kdo by vás mohl odmítnout."

Po návrhu, že by se Ryder mohl dopustit něčeho tak příšerného a odvléct mladou lady na skotskou hranici, kde by byli oddáni bez kostela a bez souhlasu rodičů, Eva údivem jen otevřela ústa. Když se však zděšeně podívala na svého sourozence a v jeho očích spatřila pobavené jiskřičky smíchu, s úlevou se rozesmála.

„Cecile, jsi prostě nemožný. O únosu mladé dámy nemůže být ani řeč, jak jistě dobře víš. Já jen doufám, že jakmile dorosteš do

věku, kdy se budeš ucházet o dámy, dostaneš rozum a pochopíš, jak je vhodné dvoření důležité."

Cecil protáhl obličej. „Naštěstí na to mám ještě spoustu času. Nejdříve mám v úmyslu zasít spoustu divokého ovsa, než přistoupím k tak důležitému kroku."

„Ono ti ani nic jiného nezbývá, protože žádná dáma by nechtěla, abys s ní zacházel jako s pytlem brambor."
Ryder pozoroval Evu, kterak se láskyplně škádlí se svým mladším bratrem, a pocítil, jak jím lomcují zvláštní pocity. Něco mezi smíchem a fyzickou touhou. Obdivoval jejich vzájemné vztahy, a především obdivoval Evu, která se ke svým sourozencům chovala, jako by byla jejich matka. Nejen že je podporovala, ale chránila je a vychovávala, utužovala jejich lásku k rodině, což bylo mezi šlechtou značně neobvyklé. S Cecilem vždy zacházela, jako by ani nebyl nevyzrálý chlapec, ale opravdový muž. A plaché Claiře dodávala odvahu a podporovala ji ve víře, že zvládne vše, co si jen zamane. Dokonce i postarší tety se v jejím domě cítily užitečné a vítané.
Vtom se na něho Eva podívala a Ryder doslova zkoprněl. Všechny jeho svaly se napjaly v bolestné touze. Stačil jediný její pohled a v žilách se mu rozlil divoký žár.
Evin úsměv se pomalu rozplynul, jako by si byla vědoma pocitů, které v něm vyvolává. Ryder v duchu zaklel a rychle uhnul pohledem. Připomenul si, že musí být trpělivý a prozatím Evu považovat jen za svou přítelkyni. Nebo to alespoň předstírat.
Rovněž Eva se vzpamatovala, přeložila list papíru a podala ho Ryderovi. „Ted seznam můžete předat lady Thornové a požádat ji, aby vybrané dámy pozvala na páteční slavnost."

„Děkuji," řekl Ryder upřímně. Jsem si jistý, že Diana nebude nic namítat."
Eva zaváhala. „Pokud se ještě nechcete vrátit do svého domu, jste srdečně vítán na Clairinu lekci tance. Jakmile jsme přijeli do Londýna, najala jsem dvojčatům skvělého tanečního mistra, přesto se však oba potřebují ještě zdokonalit, zvláště pak ve waltzu, který v poslední době přímo zachvátil celou Anglii. Drucilla vždy hraje na piano, zatímco já jsem nápomocna radou."
Cecil si ztrápeně povzdychl, ale ani Claira nevypadala zrovna nadšeně. „Nejsem příliš pohybově nadaná, sire Alexi, takže ode mě nic grandiózního nečekejte."

Eva pohotově namítla. Jsi skvělá tanečnice, drahá. A určitě pro tebe bude mnohem příjemnější, pokud se ve waltzu zdokonalíš teď, před sirem Alexem, než ve společnosti."
„Dobře tedy," povzdychla si Claira odevzdaně a vstala z křesla. Přešla na druhou stranu místnosti, kde bylo více místa, a trpělivě čekala na svého bratra.
„Nechápu, proč musím snášet takové mučení," stěžoval si Cecil, když se Drucilla usadila za pianem.
„Protože ti záleží na úspěchu své sestry," řekla Eva přísně a i ona se přesunula na druhou stranu místnosti.
Lady Beatrice zůstala ve svém křesle a dál se věnovala vyšívání. Když Drucilla zahrála první

líbivé takty waltzu, Ryder se postavil vedle Evy, která sledovala pokrok svých sourozenců. Cecil se sice pohyboval s nemotorností vytáhlého hříběte, ale lady Claira po parketu plula s vrozenou elegancí a grácií labutě.
„Vaše sestra měla pravdu, lady Clairo," řekl Ryder dostatečně hlasitě, aby ho bylo přes hudbu slyšet. Jste skutečně skvělá. Jsem si jistý, že se vyrovnáte i těm nejzdatnějším tanečnicím."
Na Clairině tváři se objevil rozzářený úsměv a Eva zašeptala: „Děkuji vám, Rydere. Claira byla vždy dobrá tanečnice. Chybí jí však sebedůvěra."
„Myslím, že se nemusíte ničeho obávat. Oslní celou společnost svým vlastním osobitým způsobem."
Eva se na něho zkoumavě podívala. „Doufám, že s vámi to bude podobné. Chci, abyste udělal ten nejlepší dojem." Na chvíli se odmlčela a zhluboka se nadechla. „Mohla bych vám ukázat, jak se waltz tancuje. Myslím, že jsem docela dobrý učitel."
„Vzpomínám si," odvětil Ryder lehce. „Učila jste mě tančit čtve-rylku, když jsem byl asi tak v Cecilově věku."
Všiml si, jak se váhavě usmála. Bylo to při jejich společném pobytu na Cyreně. Když se Evě tehdy svěřil, že neumí tancovat, ochotně se uvolila stát se jeho učitelem a celé odpoledne strávili smíchem a nacvičováním tanečních kroků na rozkvetlé louce, kde jim společnost dělali jen jejich koně.

Od té doby udělal značný pokrok a pochopitelně uměl tancovat i waltz, ale mlčel. Eva se zřejmě k tomuto kroku odhodlala, aby potom, před celou společností, nedošlo k zbytečnému trapasu. A

on zase potřeboval legitimní omluvu, proč ji sevřít v náruči. Tanec byl jedinou společensky přijatelnou příležitostí, kdy bylo možno dotknout se dámy a Ryder ho chtěl náležitě využít.
„Budu velice rád, hraběnko," odpověděl popravdě.
Eva krátce přikývla a Ryder si uvědomil, že pro ni to je čistě obchodní záležitost. Způsob, jak mu pomoci v honbě za vhodnou partnerkou.
Zatímco dvojčata dokončila svůj první tanec, Eva mu s mírně vykasanou sukní, aby viděl špičky jejích střevíčků, vysvětlila rytmus a kroky. Ryder upřeně sledoval okraj sukně a snažil se nemyslet na to, jak se její štíhlé nohy obtáčejí kolem jeho boků.
Eva dvojčata odměnila pochvalou a doporučila jim další tanec. Počkala, dokud se Drucilla znovu nepustila do hraní, a pak předstoupila před Rydera. Instruovala ho, jak ji správně uchopit, kam položit ruku, kterou nohou vykročit a jak ji vést.
Začali v pomalém rytmu, nicméně Ryder si po chvíli uvědomil velkou chybu, kterou udělal. Chtěl získat záminku, aby se mohl dotknout Evy, ale trápit se blízkostí jejího hebkého těla a

vdechovat její omamnou vůni, to nebyl zrovna ten nejlepší nápad.
Eva zažívala tytéž zmatené pocity. Když se na ni Ryder podíval temným pohledem, rozechvěla se touhou, což se jí v jeho blízkosti stávalo velice často. Bolestně si uvědomovala přirozené reakce svého těla, i když se ocitli jen ve stejné místnosti. Ale teď, při tanci -její prsty se dotýkaly jeho, v pase cítila mužnou horkou dlaň - se jí sevřelo hrdlo a Eva takřka nemohla popadnout dech.
Ted už věděla, že udělala chybu. Neměla mu nic takového nabízet. Uvědomila si to chvíli poté, co Ryder elegantně sjednotil tempo s rytmem melodie, a když ji začal vést.
Tančil s lehkou graciézností rozeného tanečníka. Údivem se jí rozšířily oči. „Vy umíte výborně tančit waltz," řekla nevěřícně.
Ryder se usmál svým okouzlujícím způsobem. „Naučil jsem se waltz, když jsem se rozhodl přijet do Londýna a najít si zde nevěstu."
Eva ohromeně zalapala po dechu. „Myslela jsem, že waltz neumíte, a vy jste mě při tom nechal."
„Nabídla jste mi, že pokud chci, že mě budete učit. A já chci. Jak jste sama řekla, tanec se musí neustále procvičovat. Přece bych nepropásl možnost tance s překrásnou ženou."

Jeho úsměv byl jako vždy odzbrojující. Eva cítila, jak se ji sevřely útroby, a zároveň měla nutkavou chuť kopnout ho do holeně.

„Měl jste mi říct pravdu. A ty vaše prázdné lichotky jsou zcela zbytečné."
Ryder se zatvářil jako nevinnost sama. „Teď jste mě ranila, drahá. Vždyť to vy jste mi radila, jak je důležité osvojit si umění dvořit se dámě. A teď, když jsem se začal učit, mě takhle usadíte. Na kom jiném si mám ověřit své schopnosti, když ne na vás? Chcete přece, abych měl ve společnosti úspěch a našel si vhodnou nevěstu, ne?"
„Máte pravdu," přiznala Eva neochotně.
V přílišné snaze o zdokonalení se s Evou rozletěl po parketu, až se jí zatočila hlava a málem se hlasitě rozesmála.
„Nemáte v sobě kousek studu, že?"
Líně se usmál. „Vůbec ne. Jen jsem využil příležitosti, kterou jste mi sama nabídla."
Jak je svůdný, pomyslela si Eva, jak neuvěřitelně svůdný.
Náhle si uvědomila, že se jejich kroky zpomalují a tanec končí. Přesto ji stále držel. Eva si nebyla jistá, zda ji Ryder k sobě tiskne, či zda se její tělo mimovolně opírá o jeho. V každém případě se celým tělem dotýkala jeho pevných svalů a byla v bezpečí jeho náruče.
Eva, zaskočená svou vlastní reakcí, cítila, jak jí divoce tluče srdce, tep letí jako splašený. Způsob, jakým se na ni Ryder díval, jí do žil vléval tekutý žár. Upřeně pozoroval její rty a náhle jí připomenul vášnivý polibek na Cyreně. Jeden jediný polibek v ní roznítil prudkou vášeň, na kterou nikdy nezapomene... ani ji neukojí.

Eva zcela zapomněla na okolní svět a pozvedla k němu ústa...
V místnosti se ozvalo Drucillino ochraptělé odkašlání a Eva se vzpamatovala.
Prudce se vymanila z jeho objetí a s tvářemi hořícími studem couvla do bezpečné vzdálenosti. Jak skandální! Nechala se unést jeho kouzlem natolik, že ho málem políbila před zraky celé své rodiny!
Ten muž byl pro ni příliš nebezpečný.
Se zrakem upřeným na konečky svých střevíčků řekla hlasem, který byl zastřený více, než by si přála: „Myslím, že pro dnešek toho bylo dost."

Úmyslně se vyhnula Ryderovu pohledu a přešla přes místnost ve snaze najít ztracenou rovnováhu. Nicméně marně. Kolena se jí chvěla, hlava se točila a srdce tlouklo jako zběsilé. Ještě stále cítila hebkost jeho kůže a pevnost ocelových svalů i každičké zachvění svých nervů.
Byla ráda, že na seznam kandidátek připsala další dvě jména. Lady Keelingová a paní Ferris-Jonesová byly nejen přitažlivé, ale především zkušené a moudré ženy. A jakmile se Ryder začne plně věnovat své budoucí nevěstě, pak všechno bude zcela jiné a ona konečně začne ovládat své vlastní pocity.
Už aby byl pátek. Čím dříve si najde Ryder nevěstu, tím lépe.

5

*E*va se elegantně ovívala vějířem a přes jeho okraj pozorovala přeplněnou místnost. Ples u lady Thornové se pochopitelně setkal s velkým zájmem.

Taneční sál v honosném Thornově sídle na Cavendish Square zářil leskem a světlem tisíce svíček. Příhodné místo pro oslavu hrdiny dne, sira Alexe Rydera.

Jeho přátelé, vikomt a lady Thornová, byli ideálními aristokratickými hostiteli, kteří elegantně a s vrozenou graciézností vítali hosty a pěli chválu na dnešního oslavence. Rydera rovněž přišlo podpořit mnoho důležitých osob z ministerstva zahraničí, včetně ministra.

A jako by toho nebylo dost, na plese se objevil i princ regent. Veřejně siru Alexovi pogratuloval k získání titulu a nějaký čas se i zdržel.

Eva doufala, že i ona zčásti přispěla k úspěchu, neboť Rydera představila nejméně dvěma třetinám dam ze seznamu vhodných nevěst.

Tak proč se potom cítí tak nespokojeně? Stála v rohu místnosti, skrývala se za svým vějířem a čekala, až jí jeden z Ryderových přátel, pan

Beau Macklin, přinese sklenici punče. Měla by být na Rydera pyšná. Neustále se pohyboval v kruhu chichotajících se dívek, které se smály jeho vtipům a mohly na něm oči nechat.
„Přece jsi věděla, že bude mít úspěch," mumlala si sama pro sebe.
Ryderovi to dnes večer neuvěřitelně slušelo. Měl na sobě černý kabát ušitý na míru podle poslední módy a sněhobílý nákrčník. Ne, šaty to nebylo. Bylo to nádechem nebezpečí, které kolem sebe šířil. Stál tam, vysoký a štíhlý, dokonalé tělo hrající pevnými svaly,

a rozhlížel se kolem sebe temným pohledem, který rozbušil srdce každé ženy.
Eva věděla, že ženy jsou uchváceny jeho temným pohledem a primitivním nádechem mužnosti, která se snoubila s elegancí pravého gentlemana. Dobře znala to skryté vzrušení, jež se zmocňovalo každé ženy, když se ocitla v blízkosti nebezpečného muže s temnou minulostí. Rovněž si byla jistá, že mnoho žen je přímo posedlých myšlenkou zkrotit ho.
Dokonce i tety začaly jihnout. Nejdříve se mu podařilo dokonale okouzlit Beatrici, a ačkoliv Drucilla prohlásila, že čím dřív si sir Alex najde vhodnou nevěstu, tím dřív se zbaví jeho společnosti, nabubřelá vdova se už netvářila tak odmítavé jako kdysi.
Ale Eva nic jiného ani nečekala. Ryder byl zcela jiný než všichni muži, které kdy tety potkaly,

takže Eva si byla jistá, že jejich odpor brzy překoná a získá je na svou stranu.
A Ryder na tom tvrdě pracoval. Doprovázel rodinu na různé společenské akce, včetně dnešního plesu. Dnes večer si však vysloužil Evin nekonečný dík za svůj přístup k její sestře. Ryder s Clairou dokázal hotové divy. Když poprvé přijeli do Londýna, dívka připomínala šedou nevýraznou myšku obklopenou hladovými kocoury. Pochopitelně spolu s chabou sebedůvěrou se zhoršilo i její koktání. Ryder však tvrdil, že se sám nedokáže postavit před tolik vhodných kandidátek a že potřebuje, aby Claira zůstala po jeho boku. Takže snad poprvé v životě si dívenka připadala silná a prospěšná, což se podepsalo i na jejím plynulém projevu. Na druhé straně, Ryder vedle ní plnil své společenské závazky, jako byla výměna zdvořilých pozdravů, přijímání gratulací a dobře míněných rad.
Clairino koktání jako by neexistovalo. A když začali hrát, Ryder ji požádal o první tanec. Claira vypadala jako někdo úplné jiný. Mile se usmívala a její kroky byly tak jisté a graciézní, že upoutala všeobecnou pozornost.
Eva pozorovala svou mladší sestru a do očí se jí draly slzy štěstí. Nejraději by Rydera z vděčnosti objala a políbila.
Po tomto úvodu nebyl žádný problém Clairu seznámit s vhodnými kandidáty, neboť gentlemani se kolem ní jen točili a žádali ji o

příští tanec. Jako zázrakem Claira po zbytek večera ztratila

svou přirozenou plachost a chovala se jako sebejistá a vznešená dáma.
Jaké to je být dámou, která láme srdce všech přítomných gentlemanů?" zeptal se jí Ryder škádlivě, když je doprovázel k večeři.
„Docela příjemné, děkuji. Abych řekla pravdu, zřejmě bych si na takovou popularitu brzy zvykla."
Claira právě tančila s urozeným šlechticem, který se jí zdál být doslova unesený. Je pravda, že dnes jí to opravdu sluší, pomyslela si Eva se sesterskou pýchou. V bílých damaškových šatech zdobených perlami a s rafinovaným účesem, jenž jí v něžných loknách spadal na ramena, vypadala jako křehká pohádková víla. Eva si na dnešní večer vybrala stříbrné šaty, kolem hrdla si připnula náhrdelník z malých diamantů a byla přešťastná, že ji její sestra zastínila. A skutečně jí nevadilo, že si jí Ryder dnes večer skoro nevšímal.
Ona sama o společnost nikdy neměla nouzi, ačkoliv si všechny potenciální nápadníky od sebe vždy držela ve zdvořilé, nicméně bezpečné vzdálenosti. Rovněž ji často vyhledávaly přítomné dámy. Celý večer ji přicházely pozdravit téměř všechny kandidátky ze seznamu vhodných nevěst, které chtěly o siru Alexovi zjistit potřebné informace.

Eva se vřele usmála, když viděla, jak se k ní blíží lady Keelin-gová. Přítelkyně Lydie byla téměř jejího věku a ovdověla skoro ve stejný čas, ačkoliv její manžel po sobě nezanechal takové jmění jako Richard.
„Tak mi řekni pravdu, Evo," vyzvala Lydie svou přítelkyni poté, co se srdečně přivítaly a vyměnily si několik milých slov, „nechceš sira Alexe získat pro sebe?"
„Ne, to ne," odpověděla Eva možná až příliš horlivě. „Sir Alex byl na Cyreně naším sousedem a je dobrým přítelem dvojčat. A na jeho městském domě, který je přímo proti našemu, se ještě stále pracuje, takže poslední týdny víceméně tráví u nás. Ale je to jen dobrý známý."
„Takže ti nebude vadit, když kolem něho rozhodím sítě?"
Z nepochopitelných důvodů jí to vadilo, nicméně nikdy by to nepřiznala. „Samozřejmě že ne. Nic by mi neudělalo větší radost, než kdyby se ti podařilo získat jeho zájem."

„Nebude to lehké. Konkurence je opravdu velká," řekla Lydie zamyšleně a podívala se na Rydera, který právě doprovázel na parket další mladou lady.
Jsem si jistá, že se svou krásou a bystrým rozumem máš velkou šanci," ujistila ji Eva.
„Děkuji ti, jsi milá."
Náhle se však za jejich zády ozval další ženský hlas. „Obávám se, že proti mně nemáte šanci,

lady Keelingová. Ani jedna z vás. Takže si jednoduše můžete ušetřit čas."
Eva se obrátila a spatřila paní Ferris-Jonesovou, která se tvářila jako mlsný kocour. Krásná vdova tajně vyslechla jejich rozhovor, ale zřejmě necítila ani kapku studu, ba právě naopak.
Eva si s nelibostí uvědomila, že její sebejistota je docela na místě. Paní Ferris-Jonesová měla na sobě přepychové hedvábné šaty zdobené krajkami, v rudých vlasech se jí leskly smaragdy a hluboký výstřih skandálně odhaloval její sněhobílé poprsí.
Eva vedle ní vypadala spíše prudérně, přesto se jí podařilo říct lehkým tónem: „Ale já o sira Alexe neusiluji, Phoebe. Jen pomáhám starému příteli při vstupu do společnosti."
„To je dobře," odvětila kráska. „Muž, jako je sir Alex, dá jistě přednost poněkud... zkušenější milence. A podle zvěstí, ani jedna z vás to není."
Jedovatá poznámka neminula svůj cíl, ale Eva by si raději nehty rozedřela dlaně, než by to dala najevo. Chladně se usmála. „Popravdě řečeno, sir Alex se mi svěřil, že nehledá obyčejnou ženu... Spíše někoho s vytříbeným chováním a graciézní elegancí, někoho jako lady Keelingovou."
„Uvidíme," prohlásila Phoebe, pak se nepříjemně zasmála a odplula do bezpečné vzdálenosti.
Eva a Lydie si vyměnily výmluvné pohledy.
„No, to nebylo zrovna příjemné," podotkla Eva suše. „Přesto věřím, že máš šanci. Ryder je

natolik inteligentní, aby pochopil, že se jí jedná jen o jeho peníze."
„Nemyslím si, že je mužem, který by se nechal vodit za nos," poznamenala Lydie pobaveně. ‚A já se ti musím přiznat, že mě skutečně zajímá."

Eva po zpovědi své přítelkyně náhle pocítila prudký a nepochopitelný osten žárlivosti. Vlastně by mohla být velmi ráda, kdyby Lydie upoutala Ryderovu pozornost a jejich city by byly vzájemné. U večeře se Ryder nenucené zmínil, že všechny kandidátky, se kterými se setkal, včetně lady Keelingové a paní Ferris-Jonesové, jsou velmi milé a příjemné.
A ačkoliv to bylo zcela absurdní, Eva znovu pocítila sžíravou žárlivost. Vůbec se jí nelíbila představa, že by do něho Phoebe zabořila své drápy. Myšlenka, že by se jí Ryder mohl dvořit, jí v ústech zanechala hořkou pachuť. Musí se snažit, aby jeho pozornost pokud možno nasměrovala k Lydii, která by mu byla dobrou ženou.
Ale jestli si přece jen vybere paní Ferris-Jonesovou..., nic s tím nenadělá. Bude to jen a jen jeho volba.
Právě několikrát přikývla na nadšené poznámky své přítelkyně týkající se úchvatného zjevu sira Alexe, když se konečně objevil pan Macklin a postavil se po jejím boku.
Se širokým úsměvem na tváři Eva přijala nabízený pohár s punčem a zhluboka se napila.

Pevně se rozhodla užít si zbytek večera a Rydera i s jeho nevěstami pro dnešek pustit z hlavy.
Cestou domů Ryder prohlásil, že mu osobní kontakt s kandidátkami pomohl, aby si ujasnil své priority, a že některé z nich - ty nej-mladší a nejpřelétavější - mohou rovnou vyškrtnout ze seznamu.
Jakmile dámy a Cecila vysadil u jejich domu, kočár se přesunul přes náměstí a Ryder pospíchal do pracovny, kde si nalil pořádnou dávku brandy.
Asi po hodině se objevil lokaj z Haydenova domu a přinesl ručně psaný vzkaz.
Ryderovi poskočilo srdce, nicméně po chvíli si uvědomil, že dopis psala Claira.
Musíte mi pomoct, sire Alexi. Obávám se, že Cecil má velké trable. Mohl byste přijít pod mé okno, abych Vám všechno objasnila? Nechám hořet svíci.
Ryder propustil lokaje a pak chvíli počkal, než se vydal přes náměstí k domu. Skrytý ve stínu stromů obcházel dům, dokud

v okně ve druhém poschodí neuviděl ženskou siluetu. V ostatních oknech byla tma, což znamenalo, že všichni jsou už v posteli.
Claira se vyklonila a zamávala šátkem. Ryder si všiml, že má na sobě ještě stále večerní šaty.
„Děkuji, že jste přišel, sire Alexi!" zašeptala dolů z okna.

Její tajemství ho pochopitelně zajímalo. Takové jednání by očekával spíše od Cecila, ale od Clairy ne.
„Co se stalo?" zeptal se Ryder tichým hlasem.
Jedná se o Cecila. Zmizel. Chvíli poté, co jsme se vrátili z plesu, se tajně vykradl z domu. Ach, sire Alexi, obávám se, že šel do *hráčského doupěte."*
Znechucení v Clairině hlase bylo zastíněno úzkostí. Jsem si jistá, že chce znovu riskovat a získat zpět všechny peníze, co prohrál! Eva už jednou za něho musela zaplatit velký dluh. To není spravedlivé, sire Alexi, a já nevím, co mám dělat!"
„Lady Clairo, jen se zhluboka nadechněte," řekl Ryder tiše, „a mluvte trochu pomaleji, abych vám mohl rozumět."
Poslušně se několikrát zhluboka nadechla a pak řekla: „Prosím, pomozte mi ho zastavit."
„Samozřejmé že vám pomůžu, žádný strach. Půjdu ho najít. Londýnská hráčská doupata nejsou vhodným místem pro mladé dámy. Nevíte, do kterého klubu mohl jít?"
„Ne, nemám ani tušení. Pochybuji však, že to bude některý z honosných pánských klubů, protože tam by takového mladíka nepustili, nemám snad pravdu?"
„To máte," souhlasil Ryder.
„Nemám ani potuchy, kam by mohl jít, ale doufám, že vy snad ano."

„Znám tucet klubů, které by přicházely v úvahu, a mám přátelé, kteří mi řeknou o těch dalších. Najdu ho, slibuji." ‚Ach, děkuji vám, sire Alexi." Ryder se povzbudivě usmál. „To nestojí za řeč, má paní. Ale teď už jděte do postele a pokuste se usnout. Než Cecila najdu a přivedu ho domů, může to chvíli trvat."
„Na spánek nemám ani pomyšlení," zašeptala Claira nešťastně.
„Musíte to alespoň zkusit. Nechcete přece zbytečně vylekat svou sestru."

„Ne, to nechci. Máte pravdu, aspoň to zkusím." Ryder počkal, dokud Claira za sebou nezavřela okno, pak se vrátil zpátky do svého domu a nechal si zavolat kočár. Pro jistotu se ozbrojil a spolu se svým lokajem a dvěma sluhy se vydal do Londýna hledat urozeného Cecila Montlowa. Následující dvě hodiny strávil prohledáváním hráčských doupat a klubů neřesti, nicméně Cecil nikde. Mladík se ani vzdáleně nepodobal mladému rebelovi, jakým býval Ryder v jeho věku, přesto chápal, že chlapec si chce užít veškerých lákadel, jaká mu nabízí Londýn, a že se nespokojí s pro něho nudnou společností svých sester.
Konečné Cecila našel v zapadlém klubu poblíž St. James Street, jak sedí za hráčským stolem s dluhem téměř tisíc liber.
Výraz úlevy na chlapcově tváři, když uviděl Rydera, svědčil o tom, že Cecilova sestra měla pravdu. Mladík má velký problém. Kolem stolu

sedělo asi tucet gentlemanů zhruba Cecilova věku, kteří měli na tvářích provinilý výraz, takže nebylo těžké se dovtípit, že Cecil do klubu přišel se svými přáteli.
Ryder došel ke stolu a položil ruku na chlapcovo rameno. „Právě jedu domů, a tak mě napadlo, jestli nepojedete se mnou."
Cecil opile zakroutil hlavou. Ještě nemohu, sire Alexi..., dokud nesplatím dluh."
Jenže já bych přesto byl rád, kdybyste jel se mnou, starý brachu."
‚Ale... tenhle gentleman má mou směnku." Cecil váhavě ukázal na podsaditého muže. „Žádný problém."
Ryder vytáhl peněženku, vyplatil bankéře, pevně chytil Cecila za rameno a pomohl mu vstát. „Nechtěli by vaši přátelé jet s námi?"
Nejstarší z mladíků odpověděl. „My vyhráváme, sire. Ale takový břídil, jako je Cecil, by tady neměl víckrát chodit."
„To jste měli zvážit dřív, než jste ho do takového klubu vzali." Ryder po mladících šlehl zamračeným pohledem a s vrávorajícím Cecilem se vydal k východu.
Hřmotný sluha, který hlídal východ, jim uctivě uhnul z cesty.

Jakmile se dostali na chodník, Ryderův sluha mu pomohl mladíka vysadit do kočáru, pak za nimi zavřel dveře a sám vyskočil na kozlík.
Kočár se okamžitě rozjel k domovu. Ryder se posadil proti Cecilovi a tiše ho pozoroval.

Předpokládal, že chlapce hryžou výčitky svědomí, a měl pravdu. Neuplynuly ani dvě minuty a Cecil se ze sebe snažil dostat omluvu.
‚Je mi to... líto, sire. Ne-neměl jsem... to dělat."
„S tím nemohu nesouhlasit," řekl Ryder chladně. Jestli se to dozví Eva..., zabije mě. Pošle mě zpátky... na venkov..."
„Pokud se chcete chovat jako vesnický balík, pak tam asi patříte."
Cecil otevřel jedno oko a snažil se napřímit.
„Ne, prosím! Dostal jsem lekci a přestanu se chovat jako hlupák..., slibuji. Neříkejte to Evě..., zapřísahám vás, sire. Splatím vám každou penci."
Ryder se usmál. Jakmile dorazíme domů, vklouznete do postele a budete se modlit, aby vás neslyšela vaše sestra."
Cecil si ulehčené oddychl, pak však zasténal a popadl se za spánky.
„Vaše bolavá hlava vám bude dostatečným ponaučením," dodal Ryder pobavené.
„Ano, to jistě bude," zamumlal Cecil. „Slibuji..., že nebudete litovat."
„Doufám, že ne," řekl Ryder varovným tónem.
Vstupní hala byla jen chabě osvětlena několika nástěnnými lampami, stejně jako široké schodiště a dlouhá chodba. Ryder podpíral Cecila celou cestu do jeho ložnice, dokud mladík nezakopl o koberec a bolestně si nezvrtl nohu.

Když zaklel tak hlasitě, že to bylo slyšet přes půl Londýna, otevřely se protější dveře a v nich se objevila Claira.
Ryder na ni mrkl a kývl hlavou, aby se vrátila zpátky do postele. S vděčným úsměvem ho poslechla a potichu za sebou zavřela dveře.
Vtom se však otevřely další dveře a z nich vyšla Eva.

„Rydere? Co tady..., ach, můj bože," řekla, když si všimla svého vrávorajícího bratra pověšeného na Rydera. Oba byli ve večerních šatech, které měli na plese.
Cecil, přistižený při činu, ztuhl. Jeho mdlá prosba: „Evo, hlavně se nerozčiluj," byla doprovázena Ryderovou poznámkou: „Není se čeho obávat, lady Haydenová."
Eva si zřejmě udělala svůj vlastní úsudek.
„Nemohu tomu uvěřit, Rydere! Vy jste opil mého bratra!"
„To není jeho vina," mumlal Cecil. Když však chtěl pokračovat, Eva ztišila hlas a prudce ho umlčela. „Ne tady na chodbě, kde nás může každý slyšet. Vždyť jsi vzbudil celý dům!"
Otevřela dveře do Cecilovy ložnice a znechuceně si odfrkla. „Páchneš kouřem a levným parfémem. Pojď rychle dovnitř, ať tě v tomhle stavu nevidí teta Drucilla."
Eva vzala bratra za rameno a snažila se ho podpírat, ale když ji málem povalil na zem, Ryder ho zase rychle chytil a pomohl mu dojít k posteli, kde mladíka uložil.

Eva rozsvítila lampu a s rukama založenýma v bok a s nesouhlasným výrazem na tváři sledovala, jak Ryder chlapce vyzouvá a ukládá ke spánku. „Velice jste mě zklamal, sire Alexi. Nikdy by mě nenapadlo, že Cecila vezmete na takové místo, kde se může dostat do tak nedůstojného stavu."
„Ano, máte pravdu," odvětil Ryder tiše.
Cecil se popadl za hlavu a snažil se s ní zakroutit. „Sir Alex za nic nemůže, Evo. On mě do toho hráčského klubu nevzal, skutečně. Vždyť přišel, aby mě zachránil."
„Ty jsi byl v hráčském klubu?" vydechla nevěřícně. „Cecile, jak jsi jen mohl?"
Já vím. Je mi to líto, věř mi. Nejsem jako otec, Evo, přísahám. Jen jsem chtěl udržet krok se svými přáteli. Naštěstí přišel sir Alex a zachránil mě. Ten zatracený chlápek, co mi půjčil peníze, byl hotový žralok, Evo. Ten by mě jen tak odejít nenechal."
Eva se odmlčela a Ryder cítil, že se snaží ovládnout zlost, která se jí dere z hrudi.
„Promluvíme si později, Cecile, nejdříve se musím omluvit." Odkašlala si a zahanbeně se podívala na Rydera. „Dlužím vám omluvu, sire Alexi."

Ryder pohlédl přes rameno, a když uviděl Evu ve světle lampy, ztuhl. Stála těsně za ním a byla oděná jen do dlouhé noční košile, bosá, s těžkými prameny hebkých vlasů dopadajícími

na křehká ramena. Překrásná Siréna, která právě vstala z postele, bože, pomoz mu.
Zmocnila se ho prudká touha - zcela nevhodná reakce, když zvážil zmatek, který jí způsobil mladší bratr.
Ryder v duchu zaklel a snažil se ovládnout, ačkoliv jeho oči bezmocně klouzaly po její postavě, od zlatavé hřívy přes sladké obliny plných ňader až k drobným prstíkům dlouhých nohou.
Eva pod jeho zkoumavým pohledem náhle zbledla, neboť si uvědomila, že není zrovna vhodně oděná. „Mohl byste na mě počkat dole v knihovně, sire Alexi, než uložím Cecila? Ráda bych si s vámi promluvila v soukromí."
Ryder ji opatrně obešel, aby neucítil její vůni, a jen mlčky přikývl. Bál se, že kdyby promluvil, zradil by ho vlastní hlas.
Ryder ještě jednou přikývl, a to když se ozval Cecil: „Děkuji vám, sire." Pak se už vyřítil z místnosti.
Zastavil se až dole v knihovně, kde pro jistotu rozsvítil všechny lampy. Posadil se a netrpělivě čekal na rozhovor s Evou. Ačkoliv se zoufale snažil soustředit na knihu o dlouhé historii rodu, nemohl si pomoct a neustále před sebou viděl Evin obraz v noční košili.
Znovu zaklel. Kdyby měl alespoň špetku rozumu, raději by se vypařil a na rozhovor s Evou počkal, až bude bílý den. Vždyť celý večer byl jedno velké utrpení. Neustále ji pozoroval, sledoval každičký její krok a na vlastní oči se

přesvědčil, že byla neustále obklopená dychtivými gentlemany, kteří by jí ochotně padli k nohám. A jediné, co mohl dělat, bylo potlačit svou žárlivost a držet se opodál.
Nicméně právě teď nedokázal být moudrý a odejít. Nedokázal se vzdát šance být s Evou sám.
Když se konečně objevila ve dveřích, měla na sobě župan a střevíce. Ryder se však stejně nedokázal zbavit provokativního obrazu její svůdné postavy zahalené jen v tenké látce noční košile.
Záměrně odvrátil zrak a svou pozornost soustředil na knihu, kterou předtím vzal ze stolu, a teď předstíral, že je pohroužen do textu. Zdálo se, že na chvíli zaváhala, jako by rovněž zvažovala, zda

je moudré sejít se s ním o samotě, pak se však zhluboka nadechla a odhodlaně vešla do knihovny.
„Chci se vám omluvit, Rydere," řekla Eva poněkud rozpačitě. „Bylo hloupé obviňovat vás, že byste zapříčinil stav mého bratra. Mohla jsem vědět, že byste mu nikdy nedovolil, aby se takhle opil. A už vůbec ne, aby šel do hráčského klubu."
Jen pokrčil rameny. „Prostě jste se mýlila, to se stane."
Suše se usmála. Jsem překvapená, že mě nepošlete do horoucího pekla. Měl byste k tomu plné právo."

„Dobře tedy, jestli se pak budete cítit lépe, drahá, jděte do horoucího pekla."
Zasmála se, přesně jak byl jeho záměr. „Děkuji vám, že jste Cecila přivedl domů. Jsem vaším velkým dlužníkem."
„Nemusíte mi děkovat. Velice rád se o vašeho bratra postarám, i když je někdy trochu nezodpovědný a až příliš divoký."
„Řekl mi, kolik jste za něho zaplatil. Samozřejmě vám celou částku uhradím."
„Ne." Ryder zakroutil hlavou. „To je mezi mnou a Cecilem. Musí poznat, že za své činy ponese následky, jinak se nikdy nenaučí zodpovědnosti. Však já se s ním na splacení dluhu už nějak domluvím."
Eva přikývla. „Nechci ani pomyslet, že by Cecil mohl jít ve šlépějích našeho otce. Hazard je nebezpečný a nakažlivý."
„Nemyslím si, že by zašel až tak daleko. Cecil prostě dělá to, co všichni normální mladíci v jeho věku - zasévá divoký oves."
Eva se na Rydera mile usmála. „Vy jste v jeho věku divoký oves nezaséval."
„Protože jsem měl jiné starosti. Musel jsem si vydělat na živobytí. Doufám, že to byla pro Cecila dobrá lekce. A příště na něho dám pozor."
„Děkuji vám. Od vás si dá jistě říct. Rozhodně víc než ode mě."
„To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat, když uvážím, jak vy pomáháte mně."

Ryder vrátil knihu na místo a pak se zadíval na polici, kde ležela dlouhá řada titulů, jako by hledal něco ke čtení. ‚Abych řekl pravdu, jsem rád, že si můžeme promluvit v soukromí. Mám otázku, kterou byste mi snad mohla zodpovědět."

Eva se na něho udiveně podívala. „Zajisté..., pokud to dokážu. Jakou otázku?"
„Nu, je poněkud delikátního charakteru."
„Ano?"
Ryder se obrátil, aby jí viděl do obličeje, a jedním ramenem se opřel o polici s knihami.
„Potřebuji poradit, jak mám okouzlit ženu."
Eva cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.
„Nejsem si jistá, zda vás zcela chápu. Co myslíte tím okouzlit ženu?"
„No, trochu jsem změnil názor. Nebo lépe řečeno změnily se mé nároky na nevěstu. Už nechci jen sňatek z rozumu, chci víc."
„Víc?"
„Už nějaký čas zvažuji možnost, že bych se oženil z lásky." „Cože, vy se chcete oženit z lásky?" opakovala chabě. ‚Ano. Nebo alespoň se o to pokusit."
Hleděla na Rydera a nemohla tomu uvěřit. Copak se chce skutečně oženit z lásky? Opravdu chce vyvinout námahu a usilovat, aby se do něho jeho nastávající zamilovala? Na něco takového nebyla připravená. Neměla zkušenosti s gentlemany, kteří by stáli o něžný cit či ho sami poskytovali.

Zdálo se však, že Ryder mluví naprosto vážně. V jeho krásné tváři neviděla ani stín cynismu nebo snad náznak jízlivosti. Jeho černé oči byly vážné a upřímné.
„Takže," řekl tichým hlasem, „jak mám zaujmout ženu, aby milovala mě a ne mé bohatství?"
Eva ze sebe nedokázala dostat ani slovíčko. V tiché knihovně slyšela jen zběsilý tlukot svého srdce. Zvláštní způsob, jakým se na ni Ryder díval, v ní rozechvíval každičký nerv. A jeho sametový hlas v ní probouzel touhu a žár.
Naštěstí neměl ani potuchy, co Eva právě teď prožívá. Bude v bezpečí do té doby, dokud Ryder nezjistí, jak je zranitelná. Proto raději poodstoupila do bezpečné vzdálenosti a zakroutila hlavou. „Obávám se, že nejsem ta správná osoba, která by vám mohla radit."
Naklonil hlavu na stranu, ruce si založil na prsa a vyzývavě se na ni podíval. „Ne? Proč ne?"

Eva si náhle uvědomila, jak jeho pohled zněžněl, jak ji spaluje svou naléhavostí - což jí jen přililo ohně do žil.
Znepokojená reakcí svého těla se rozhodla celou situaci zlehčit. „Musíte si uvědomit, že se sňatky z lásky nemám žádné zkušenosti, Rydere. Nemám ani to nejmenší tušení, jak muž dokáže přimět ženu, aby se do něho zamilovala a odevzdala mu své srdce. Můj zesnulý manžel se o něco takového nikdy nepokusil. **Nemel** to

zapotřebí, poněvadž náš svazek byl čisté obchodního rázu."
Viděla, jak Ryderův výraz předtím, než se usmál, na chvíli ztvrdl. „Ale můžete mi přece říct, co se vám líbí. Co by vás přitahovalo na vašem nápadníkovi..., na milenci?"
Evě se jeho otázka vůbec nezamlouvala. Snad to byla pýcha, ale nechtěla, aby se Ryder dozvěděl detaily o jejím manželství. „Nemohu vám pomoci, Rydere. Neměla jsem nikdy žádného milence, jen manžela..., takže opravdu netuším, co ženy přitahuje a co ne."
Ryder si tiše odfrkl. „Vypadá to, že váš manžel byl příšerný milenec."
Eva pokrčila rameny. „To nevím, protože nemám s kým srovnávat. Jak se to říká? Jak si kdo ustele, tak si i lehne? Já jsem si neustlala... zrovna nejpříjemněji, ale už od začátku jsem věděla, že náš sňatek je jen oboustranně výhodným obchodem."
Ačkoliv hovořila lehkým tónem, Ryder věděl, že za maskou lhostejnosti skrývá roky samoty a utrpení. Nemohl nechat její poznámku jen tak bez povšimnutí. „Co tím myslíte, že jste si neustlala zrovna nejpříjemněji?"
Eva se smutně pousmála. „Pochopila jsem, že většina žen není v manželské posteli šťastná."
„Zřejmě není, jenže nechápu proč. Muži by mělo záležet především na rozkoši své ženy."
V nepřirozeném smíchu se skrýval náznak hořkosti. „Richard něco takového zřejmě nikdy neslyšel."

„Evo, přestaňme chodit kolem horké kaše," řekl Ryder netrpělivě. „Co vám ten mizera provedl?"
Odmlčela se. „Nic, skutečně."
„Nevěřím vám."
Eva cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva, a odvrátila zrak. „Když to musíte vědět... Richard mé vždy považoval za pouhého

příjemce svého sémě, který by mu zaručil potomka a pokračovatele rodové linie. Vždy... byl rychle hotový, ale přesto to bolelo. Popravdě řečeno jsem byla ráda, když si své choutky ukájel s hojnými milenkami."
Ryderovi se sevřelo srdce.
Eva si musela jeho výraz chybně vyložit, poněvadž hrdě zvedla bradu. „Neopovažujte se mě litovat, Rydere."
Já vás nelituji. Mám jen vztek. Proklínám toho parchanta, že vám způsobil bolest. Má štěstí, že je už mrtvý, jinak bych ho zabil vlastníma rukama."
„Copak vám nikdo nikdy neřekl, že o mrtvých se takhle nemluví?" škádlila ho s hořkým úsměvem.
„Ten zatracený zmetek si nic jiného ani nezaslouží. Jistě se teď bojíte jakékoliv fyzické blízkosti, nemám pravdu?"
Neodpověděla.
„Mohl bych to napravit," řekl Ryder něžným tónem.

Vyděšeně se na něho podívala a v očích měla křehkou zranitelnost. „Dobře víte, že tento rozhovor je zcela nevhodný."
Sklopil zrak k jejím elegantním rukám s dlouhými prsty. Zoufale mezi nimi mnula hedvábný kapesníček, čímž prozradila své vzrušení. Ryder stále více nabýval přesvědčení, že Eva, ačkoliv šest let provdána, je sexuálně zcela nezkušená.
Je zřejmé, že toho o vášni příliš nevíš," řekl Ryder po chvíli a pomalu se k ní přibližoval. „Pokud se miluješ s mužem, kterému záleží na tom, aby ti poskytl rozkoš, je to něco jedinečného. Evo, chci ti to ukázat."
Vzhlédla k němu a její modré oči byly jako dvě hluboké tůně nejistoty. Ryderem projela prudká vlna touhy, žáru a něhy. Přesto se ovládl a čekal na Evinu reakci.
Když pomalu zvedla ruku a konečky prstů se dotkla jeho tváře, srdce se mu svíralo láskou a dojetím. Jsi ke mně tak hodný, Rydere."
Ryder zaťal pěsti, aby ovládl emoce, které v něm doslova vřely. „Nejsem nijak hodný."
, Ale ano, jsi. Vždycky jsi byl na mě hodný. Ale co mi teď nabízíš, je..."

Ryder udělal ještě jeden krok jejím směrem. Zoufale ji chtěl obejmout, sevřít v náruči. Chtěl cítit její žár, její vůni. Chtěl jí ukázat rozkoš, kterou ještě nikdy nepoznala.

Co když se neovládneš a podlehneš vlastní touze? slyšel tichý vnitřní hlas. Ještě je příliš brzy. Mohl by ji vyděsit.
Zvedl ruce a zlehka se dotkl zlaté záplavy jejích vlasů. Byly přesně tak hedvábné, jak si je představoval. Hebké prameny ho hladily po kůži a ovíjely se kolem jeho prstů.
Konečky prstů obkreslil křehkou křivku ušního lalůčku, pak smyslnou linii plných rtů. Jeho touha obejmout ji začínala být tak naléhavá, že nevěděl, zda se dokáže ovládnout.
Eva hleděla do jeho temných očí, vnímala jeho vnitřní boj, ale nevěděla, jak má reagovat. Jakmile se zlehka dotkl spodního rtu, všechny její smysly začaly křičet na poplach, ale ona se nemohla ani pohnout, dokonce ani promluvit. Stala se zajatcem jeho něžnosti.
Ryder ji pohladil po tváři, jeho prsty jako by jí do pokožky vypalovaly žhavý cejch. Prostota a intimnost jeho dotyků v ní roze-chvívala každičký nerv. Srdce jí bilo jako na poplach a v celém těle cítila touhu a žár.
Tuší snad, co s ní dělá? Jak hlasitě bije její srdce? Jak se celá chvěje v touze po jeho dotecích?
Jako by to chtěl zjistit, jeho prsty klesly níže a dotkly se citlivého místa pod klíční kostí. Když ucítil zběsilý tlukot jejího srdce, křivka jeho dokonalých rtů se lehce zvlnila ve spokojeném úsměvu.
Pochopitelné že věděl, jak bude na jeho doteky reagovat.

Odevzdaně se podívala do jeho temných očí. Do očí tak hlubokých, že by se v nich mohla utopit. Bylo by kolosální chybou, kdyby ho nechala pokračovat.
„Rydere..., já nemohu." Eva od něho odtrhla zrak a obrátila se k němu zády.
Jeho prsty se lehce obtočily kolem její paže a něžně ji sevřely. „Neodcházej."
O chvíli později ucítila, jak ji Ryder zezadu objal. Eva ztuhla, najednou nemohla popadnout dech.
Přitiskl rty do jejích vlasů a Eva pocítila, jak se jí znovu rozbušilo srdce.

„Ty přece víš, že já bych ti nikdy neublížil. Nemám pravdu, Evo?"
Nemohla promluvit, tak jen chabě přikývla.
„Nemusíš se mě bát."
Ale ona se Rydera přece vůbec nebála. Bála se svých citů, které v ní probouzel. Začala se třást a v kolenou pocítila slabost.
Věděla, že by to šílenství měla zarazit, nedokázala se však ani hnout. Byla obklopena jeho sílou, vřelostí a mužnou vůní. Byla neschopna mu cokoliv odmítnout.
Dlouho ji jen tak držel a své pevné tělo tiskl na její záda. Dokonce i přes vrstvy látek cítila, jak celý žhne.
Nikdy nedoufala, že se znovu ocitne v Ryderové náruči. Jeho pevné svaly kolem jejích ramen na ni působily jako afrodiziakum. Bylo to stejné jako toho letního dne na jejich louce. Ještě stále

si pamatovala na to, jaké to bylo, když ji objímal a ona na sobě cítila jeho pevné tělo, tak horké, silné a vitální.
Nicméně teď byl mnohem něžnější. Jednou rukou ji lehce objímal pod levým ňadrem, druhou v pase. Pak, velmi pomalu, přesunul dlaň na její bříško. Chvíli ji tam ponechal, aby přes tenkou látku noční košilky cítila jeho žár.
Když se nebránila, přesunul ruku ještě níže, pohladil ji po dlouhých stehnech a dotkl se hebkého pahorku jejího ženství.
Srdce se jí divoce rozbušilo na poplach, přesto se ani nepohnula. „Bojíš se, Evo?" zašeptal těsně u jejího ucha.
Ano, bojím. Přesto nechtěla, aby přestal. Já... nevím," hlesla.
Jeho hlas ji hladil jako hebký samet. „Věříš mi, Evo?"
‚Ano," odpověděla pravdivě.
„To je dobře."
Pomalu rozepnul hedvábný župan, lehce jí ho stáhl z ramen a nechal klesnout na zem.
Znovu ji objal kolem pasu, ale tentokrát jeho ruce směřovaly výše, až k hebkým oblinám jejích ňader. Když bříšky palců letmo pohladil zduřelé bradavky, omámené vydechla.
Ryder znehybnel a čekal. Jakmile však ucítil, že se Eva vyklenula proti jeho dlaním v dychtivé touze po dalších dotecích, ochotně uposlechl.

Plné prsy vzal do obou dlaní, potěžkal je jako zralé plody, pevné hroty ružových bradavek

sevřel mezi palec a ukazovák a začal je něžně třít. „Líbí se ti to?"
Nebylo třeba, aby odpovídala, protože odpověď dobře znal. Cítil chvějící se rozkoš, jež prostupovala celým jejím tělem, omamnou slabost, sladké odevzdání, které pulzovalo jejími žilami a shromažďovalo se do citlivého bodu jejího ženství.
Zdálo se, že Ryder přesně ví, co Eva právě prožívá. Jeho něžné laskání se znovu přesunulo níže, přes ploché bříško až mezi její stehna. Když Eva pocítila chladivý závan vzduchu, uvědomila si, že jí Ryder vykasal noční košili. Šokována jeho úmysly však neudělala nic, aby ho zastavila.
Jakmile jí lem košile vykasal až k pasu a odhalil celé její ženství, Ryder ji znovu políbil do vlasů. „Zavři oči, Evo. Na nic nemysli. Jen zavři oči a užívej si to."
Neschopná bojovat s vlastní touhou, udělala, jak řekl. Cítila Rydera na svých zádech, jeho tělo přitisknuté k jejímu, pod saténovou látkou jeho večerních kalhot se dmulo dlouhé pevné mužství. Měla by být zděšená, měla by se bránit tak intimnímu doteku, nicméně jen se zhluboka nadechla a zcela se oddala slastnému pocitu, který jí zcela prostupoval.
Něžně ji hladil po nahé kůži stehen a do ucha šeptal: Jsi tak hebká, tak voňavá."
Jeho doteky jsou tak hebké, pomyslela si Eva malátně. Štíhlé prsty hladí její kůži jako něžné polibky vlahého deště. Poskytuje jí rozkoš a

uvolnění, naplňuje ji žhavou touhou, kterou ještě nikdy předtím nepocítila.
Jeho objetí ji udivovalo svou něhou. Nechápala, jak tak nebezpečný a silný muž dokáže být tak něžný. Dotýkal se jí tak jemné, jako by byla ze skla.
Vtom jeho prsty vklouzly do hebké vlhkosti její touhy a přejely přes citlivou bliznu rozkoše. Eva omámené zalapala po dechu a prudce otevřela oči.
Jen klid, maličká. Bude se ti to líbit, slibuji."
Ani na chvíli nezapochybovala o tom, že by Ryder nemluvil pravdu. Ještě nikdy nepocítila nic tak omamného a nádherného,

jako když se jí dotýkal a dráždil ji konečky prstů. Nicméně vyvedlo ji to z rovnováhy natolik, že pevně zaťala ruce v pěst.
Za zády cítila, jak Ryder pomalu zakroutil hlavou. „Ne, musíš se uvolnit, Evo. Chci, abys mi pomohla."
„Pomohla?" vydechla nejistým hlasem.
„Podrž si košili," nařídil mírně.
Když si uvědomila, že by se měla aktivně zúčastnit svého vlastního svádění, do tváří se jí nahrnula krev. Přesto však poslechla a záhyby košile pevně sevřela v dlaních.
„Evo, já ti přece neublížím. Jen se o mě opři a odevzdej se mi."
Přinutila se udělat, co řekl, a snažila se uvolnit. Nebylo to však snadné. Zatajila dech a vnímala, jak se jeho prsty něžně probírají okvětními

plátky jejího ženství, obkreslují prokrvené kontury, mazlí se s každou prohlubinkou, hebce kloužou do vlhké štěrbinky.
Znovu zavřela oči a v tichu knihovny se ozýval jen její přerývaný dech ve shodě s Ryderovým. Eva měla dojem, že se ocitla v jednom ze svých erotických snů. Jako by to všechno ani nebyla pravda. Ryder byl jen výplodem její fantazie, který ji pravidelně navštěvuje za dlouhých neutěšených nocí.
Čas pomalu plynul. Každičký tah jeho prstů v ní probouzel stále větší a větší touhu, až nakonec vykřikla: „Rydere, jsem tak horká..."
Já vím, lásko. Jen se tomu odevzdej."
Náhle do ní prudce vnikl ukazovákem pravé ruky a pevně přitlačil. Byl to neuvěřitelně intimní dotek.
Ryder bříškem palce lehce kmital po hebké zduřelé blizně ženské rozkoše a do jejího nitra vsunul druhý prst. Poté oba pomalu vysunul, chvíli počkal a pak zase prudce vklouzl dovnitř. A všechno opakoval stále rychleji a rychleji, až se její boky začaly pohybovat a divoce mu vycházet v ústrety. Eva celá doslova hořela. Ryder v ní zapálil vášnivý žár a ona nevěděla, zda ho dokáže uhasit. Cítila tak silnou touhu, o které neměla ani tušení, že existuje, zoufalou potřebu po naplnění, jež pohltila nejen její tělo, ale i všechny smysly.
Náhle se celá napjala, vnitřní svaly se sevřely kolem jeho prstů. Hlasitě vykřikla, zcela nepřipravená na sílu bouřlivého uvolnění,

které nikdy nepoznala. Nebýt Rydera, jenž ji objímal jako nejcen-nější poklad, zcela jistě by se jí podlomila kolena a ona by se bezvládně svezla k zemi.
Když orgasmus ustoupil, Eva zůstala v jeho náruči otřesená tím, co právě prožila.
Trvalo velmi dlouho, než začala zase klidně dýchat a zběsilý tlukot srdce se vrátil do normálu. Ryder ji otočil tváří k sobě a zkoumavě se jí zahleděl do očí.
Eva jeho pohled však neunesla. Příliš se styděla. Místo toho mu zabořila tvář do ramene a pevně ho objala. Připadala si jako právě probuzená ze sna.
Ryder ji zřejmě chápal, poněvadž nenaléhal a znovu ji zahrnul něžnostmi. Líbal ji do vlasů a pomalu se probíral dlouhými kadeřemi.
Eva se však nemohla zbavit svého studu. Nejisté se zasmála a s tváří stále zabořenou do jeho ramene zamumlala: „Musíš si o mně myslet, že jsem naprosto nemorální."
„Ne, myslím si, že jsi úžasně nevinná. Ze jsi konečně poznala, co to je rozkoš."
„Netušila jsem..."
‚Já vím. Jak bys mohla, když ti to nikdo neukázal."
Byla Ryderovi vděčná za jeho laskavost, že jí ukázal, co je to vášeň, připadala si však před ním až příliš odhalená, příliš zranitelná.
„Předpokládám.... Asi bych ti měla poděkovat."

„Potěšení je na mé straně, hraběnko." Slyšela v jeho hlase smích. ‚Je toho mnohem víc, co ti můžu ukázat, ale řekl bych, že na jeden večer toho bylo až dost."
„Cože? Je toho ještě *víc?"*
Ochraptěle se zasmál. „Mnohem, mnohem víc."
Náhle si Eva uvědomila žár jeho těla, podivné napětí jeho svalů a uvědomila si, že vášeň, kterou jí poskytl, byla jen jednostranná. Ryder ji svými doteky přivedl k vyvrcholení, zatímco sám stále hořel touhou.
Nepatrně se od něho odtáhla a konečně se mu podívala do očí. ‚Ale co bude s tebou, Rydere? Ty jsi.. .nepocítil žádnou rozkoš."
Jeho oči byly nebezpečně temné a majetnícke.
„Stačí, že jsem poskytl rozkoš tobě."

Po jeho odpovědi nevěřícně zakroutila hlavou. Podle vypoukli-ny na jeho kalhotách by mohla přísahat, zeje Ryder stále vzrušený, přesto se spokojil jen s ukojením jejích potřeb.
Jeho odříkání ji udivilo víc než samotná sexuální zkušenost, mnohem víc než slastný pocit, který v ní probudil. Její zesnulý manžel o její potřeby nikdy neprojevil ani ten nejmenší zájem.
Jenže Ryder byl zcela jiný než její manžel. Nebo po ní prostě netouží.
Eva se snažila najít odpověď v jeho očích, které však byly temné a neproniknutelné.
Mohla by odpřísáhnout, že ho sexuálně přitahovala. Ale jak jinak? Byla to běžná mužská reakce na ženské tělo oděné jen v noční

košili. Každá žena by dokázala uspokojit jeho fyzické potřeby -a zřejmě daleko lépe než ona. Tahle myšlenka ji bodla jako ostrá dýka.
Než si však mohla své úvahy ověřit, Ryder řekl: ‚Asi bych už měl jít."
Sklonil se, lehce ji políbil na čelo a pak od ní odstoupil. „Sladké sny, hraběnko."
Eva mlčky sledovala, jak odchází, a hluboko uvnitř cítila zklamání a lítost. Ryder zřejmě chce najít fyzické uvolnění u své milenky, stejně jako Richard.
Má Ryder milenku?
Srdce se jí sevřelo bolestí.
Chtělo se jí vykřiknout, aby zůstal, ale místo toho jen tak stála a sledovala, jak vychází ze dveří.
Nemělo by jí vadit, že Ryder hledá ukojení své touhy v parfémované náruči své milenky nebo u nějaké jiné dámy.
Vždyť dnešní večer nic neznamenal. Ryder jí jen prokázal laskavost. Ukázal jí, že milování nemusí být vždy jen bolest a odpor.
Eva potřásla hlavou. Požádal ji o radu, čím by potěšil dámu svého srdce, ale místo toho to byl *on*, kdo poskyti službu;! Jeho lekce jí ukázala, že její srdce i tělo ještě neumřelo, že stále žije a touží po lásce.
Jenže té temné touhy po Ryderovi se bude muset zbavit dřív, než se jí to zcela vymkne z rukou, pomyslela si Eva rozhodně.

Přesto však, když zvedla ruce k odhalenému hrdlu, nemohla se zbavit vzpomínky na Ryderovy něžné doteky. Doteky, které ji alespoň na chvíli daly pocit, že ji má někdo rád a touží po ní.
Ryder vyběhl z domu a v duchu si blahopřál, že se dokázal ovládnout. Potřeboval dlouhou procházku v chladné noci, aby zmírnil horečku, která pulzovala celým jeho tělem.
Stále ho spalovala ostrá a intenzivní touha. Ztopořené mužství se vzpínalo a pulzovalo bolestným vzrušením. Evina reakce na jeho laskání se mu vryla hluboko do duše. Její výkřik údivu a rozkoše ho téměř zbavil sebekontroly. Odtáhnout se od ní si vyžadovalo veškerou jeho vnitřní sílu. Jen s velkým sebezapřením nepokračoval a nedotáhl jejich milování do samotného konce. Raději ji ani nepolíbil. Nebyl si jistý, zda by potom dokázal odejít.
Držet se zpátky bylo čistým utrpením. A teď to bude všechno ještě horší. Vždyť už ví, jak je její pokožka hebká, horká, jak Eva dokáže být poddajná a jak vášnivě reaguje na jeho doteky. Věděl však, že nebude trvat dlouho a Eva bude jeho. Navenek může působit chladně a dokonale, ale on znal její vášeň ukrytou hluboko v zraněném srdci. Ted je jen na něm, aby ji znovu uvolnil.
Věděl, že bude muset postupovat zatraceně pomalu. Její zesnulý manžel v ní probudil odpor k milování a docílil toho, že se Eva zcela stáhla do sebe a přestala věřit v jakýkoliv něžný cit.

Probuzení jejich smyslů bylo jen prvním krokem.
Ryder se zhluboka nadechl a snažil se zklidnit divoký tlukot srdce. Bude se muset ovládnout a svou touhu nějaký čas udržet na uzdě, jinak ho spalující žár, který mu teď svírá útroby, dočista připraví o rozum.

6

*E*va byla rozhodnutá na včerejší skandální událost s Ryderem zapomenout. Problém nastal už tehdy, když se mu ještě téhož dne odpoledne musela postavit tváří v tvář. Ryder totiž pozval dvojčata na večeři a na vystoupení cirkusové společnosti v Astleyově královském amfiteátru. Když Ryder vešel do vstupní haly, vzala si ho bokem, aby si spolu promluvili v soukromí. Dvojčata se zatím převlékala do večerních šatů. Eva se mu stěží dokázala podívat do očí. Ačkoliv Ryder se choval jako vždy uhlazeně a s vytříbenou grácií a nic nenasvědčovalo tomu, že by jí chtěl ono skandální setkání připomínat, spalující vzpomínka na jeho objetí prostě nechtěla ustoupit do zapomnění. Neustále

myslela na jeho prsty, jak ji hladí na těch nejintimnějších místech, a útroby se jí chvěly touhou.
Eva se v duchu okřikla, odkašlala si a promluvila tichým hlasem. ‚Ať jste Cecilovi dnes ráno řekl cokoliv, zdá se, že to na něho mělo pozitivní vliv."
Ryder se suše pousmál. „Nemyslím si, že pozitivní vliv na něho mělo to, co jsem řekl. Když jsem ráno vzal Cecila na projiždku, hlava mu po včerejší schůzce s lahví brandy ještě stále třeštila bolestí. Byl to jistý druh trestu. Přiznávám, že poněkud krutý, ale příště, až se ocitne před hráčským stolem, si na něho zcela jistě vzpomene."
„V to upřímně doufám," řekla Eva s povzdechem.
„Také jsme se dohodli na detailech splácení dluhu," dodal Ryder. Jelikož jeho čtvrtletní kapesné je téměř vyčerpané, nabídl jsem mu práci tajemníka."
„Řekl mi o tom," přitakala Eva. ‚A kupodivu tvrdí, že se těší. Rozhodně vaší společnosti dá přednost před návratem na venkov."

Vystrašený touto hrozbou se Cecil zapřísáhl, že do hráčského doupěte už nikdy více nevstoupí, alespoň než si bude vydělávat své vlastní peníze a poradí si s účinky alkoholu. Eva omluvu svého bratra přijala, ačkoliv věděla, že je jen otázkou času, kdy provede zase nějakou jinou hloupost. Nakonec ovládla intenzivní nutkání uvázat ho na

krátký řetěz, poněvadž si uvědomila, že práce pro Rydera bude pro něho mnohem užitečnější.
„Děkuji, že se jím tolik zabýváte, Rydere," řekla Eva upřímně. „A také za to, co jste včera večer udělal pro Clairu. Dveře se u nás dneska prakticky nezavřely. Tolik žádostí o přijetí, pozvánek na večeři a květinových darů jsem snad ještě neviděla." Ukázala na okolní stolky, kde stály broušené vázy s květinami. „Dostala dárky od tuctu mladých gentlemanů, kteří dnes přišli na návštěvu. Claira se jen tetelí štěstím."
Ryder spokojeně přikývl. „Věděl jsem, že nebude velkým problémem poukázat na její vytříbené kvality."
„Když jste tady," řekla Eva, „chtěla bych s vámi probrat vaše pozváni na večeři." Ryder je minulý týden pozval do Vauxhall Gar-dens, kde se bude konat večeře doprovázená vkusným hudebním vystoupením. Budou tam i obě tety.
Když Ryder tázavě zvedl obočí, Eva mu vše vysvětlila. „Myslela jsem, že bychom mohli večeři využít a uspořádat menší párty. Ráda bych pozvala dva nebo tři mladé gentlemany, kteří projevili zájem o Clairinu náklonnost. Snad by se tak mohli v méně formálním prostředí lépe poznat."
„Samozřejmě, to je skvělý nápad."
„Pokud budete souhlasit, ráda bych pozvala i svou přítelkyni Lydii, lady Keelingovou. Rovněž vy můžete při této příležitosti navázat bližší kontakt."

V temných očích se mihl pobavený záblesk. „Vzala jste si svou roli dohazovačky opravdu k srdci, drahá hraběnko."
Eva neměla tušení, proč by se měla cítit provinile, zvláště když ji Ryder o její pomoc ve výběru vhodné nevěsty sám požádal. „Ano, proč ne? Lydie je na seznamu tou nejvhodnější kandidátkou a vy sám jste řekl, že je vaší favoritkou."
„Také jsem řekl, že mě zaujala i paní Ferris-Jonesová."

Eva zaváhala a snažila se skrýt své znechucení. „Pokud na tom trváte, pochopitelně pozveme i ji."
„Vám se na tom něco nezdá?"
„Není mým úkolem posuzovat vaši volbu."
„Pak bych byl tedy rád, kdyby přišla i ona."
Vtom se ve dveřích objevila dvojčata a na další rozhovor už nebyl čas.
Jakmile se za nimi zavřely hlavní dveře, Eva nasupené našpulila rty. Paní Ferris-Jonesová je dostatečně vhodnou kandidátkou, ačkoliv poněkud skandální, takže jestli Ryder chce krásnou vdovu na večírku, není důvod, proč by tam neměla být.
Koneckonců, pomyslela si Eva, když se šla převléct na nudnou návštěvu, kam slíbila doprovodit tety, měla by Ryderův zájem podporovat. Vždyť nejlepším způsobem, jak uniknout pokušení, bude zařídit, aby se Ryder dvořil své budoucí nevěstě. Pak rozhodně ne-

bude mít čas na večerní schůzky po knihovnách. Tedy alespoň ne s *ní*.
A právě tohle přesně chce, ujistila se Eva rázné. Nebo snad ne?
A přesně tohle si Eva připomínala o tři dny později, když ve Vauxhall Gardens pozorovala paní Ferris-Jonesovou, jak přímo nestydatě flirtuje s Ryderem. Rudovlasá kráska si zabrala jeho pozornost prakticky jen sama pro sebe.
Dnešní společnost se skládala z Evy a Rydera, dvojčat, obou tet, Eviny přítelkyně lady Keelingové, Phoebe Ferris-Jonesové, třech mladých gentlemanů, kteří se dvořili Claiře, a Ryderova přítele, pana Beaua Macklina.
Po svém příjezdu se nejdříve společně prošli krásnými zahradami, po pískem sypaných pěšinkách lemovaných zlatorudými lucernami, kolem romantických besídek, stinných zákoutí a osamocených laviček, které byly jako stvořené pro setkání milenců a na nichž už bylo pošpiněno nejedno dobré jméno vysoce postavené mladé dámy.
Eva si všimla, že vdova je celou dobu zavěšená do Rydera, lepí se k jeho rameni jako liána a pohled upírá na jeho tvář.

Nakonec se všichni usadili u Ryderova stolu, aby si poslechli koncert. Orchestr se pyšnil skvělými hudebníky a věhlasnými zpěvačkami. Phoebe se okamžitě posadila vedle Rydera a překypovala šarmem, jen aby upoutala jeho

pozornost. Ostatní hosté si vychutnávali libé tóny koncertního vystoupení.
O přestávce se šli znovu projít a obdivovali osvětlený vodopád. Když se vrátili, povečeřeli uzenou šunku nakrájenou na tenké plátky, pečená kuřata, nákyp z holubího masa, čerstvé jahody se šlehačkou a vše zapíjeli silným punčem. Po koncertě přešli na břeh jezírka, kde s úžasem pozorovali oslňující ohňostroj, který jim vybuchoval nad hlavami a osvětloval noční oblohu stovkami jasných světel.
Byl to krásný večer a Eva se snažila ocenit jak skvělé koncertní vystoupení, tak dokonalou večeři. Rovněž si užívala společnosti své přítelkyně Lydie. Ta však dnes večer nebyla zrovna nejlepší společnicí.
Když uviděla Ryderovu hlavu nakloněnou ke krásné vdově, Eva pocítila něco, čemu se chtěla zoufale ubránit. Nebyla si jistá, zda se jedná o závist či žárlivost, ale jedno věděla docela jistě - dala by nevím co, jen aby teď byla v kůži Phoebe Ferris-Jonesové.
Chápala, co ho k ní tolik přitahuje. Kráska oplývala smyslnou sebejistotou, která vzbudila touhu v každém muži, jenž se ocitl v její blízkosti. Výjimkou nebyl ani Cecil, který jí byl doslova fascinován.
To, že Ryder zatouží po Phoebe, se dalo předpokládat. Apetit zkušeného muže, jako je on, zcela jisté lépe ukojí světem protřelá žena než nevinná debutantka.

Navzdory tomu, že je rovněž vdovou, Eva věděla, že v tomto směru nemá co nabídnout. Vždyť kromě toho, že pasivně ležela pod manželem, a zatímco on se snažil splnit svou povinnost, se urputně kousala do rtu, aby nezačala křičet bolestí, žádnou jinou zkušenost se sexem neměla.

Nikdy si nepřipadala sexuálně přitažlivá a neměla ani ponětí o tom, jak muže v posteli učinit šťastným. Ačkoliv jí Ryder poskytl laskavost a ukázal jí, co je to vášeň a rozkoš, nikdy v ní neviděl objekt touhy jako v Phoebe Ferris-Jonesové.

Nicméně Phoebe si byla zcela zjevně vědoma i své soupeřky. Chvíli po večeři, když všichni začali vstávat ze svých míst a připravovali se shlédnout ohňostroj, paní Ferris-Jonesová zakopla a spadla rovnou na Rydera. Ten ji reflexivně zachytil, a zabránil tak jejímu pádu, nicméně se to stalo až poté, co stačila na hedvábné Lydiiny šaty převrhnout sklenici punče.

Lydie zděšeně zalapala po dechu, zatímco ostatní hosté nevěřícně hleděli na zničené šaty.

„Ach, je mi to *tak líto,* lady Keelingová," vykřikla Phoebe. Jsem tak nešikovná."

Eva zaťala zuby, neboť věděla, že se nejednalo o nehodu, a nepomohla ani ženina okamžitá omluva. Jste opravdu nešikovná, Phoebe," řekla chladně, když své přítelkyni podávala látkový ka-pesníček. ‚Ale mušku máte dobrou."

„Nevím, co tím chcete říct."
„Ne, samozřejmě že ne." Eva se povzbudivě usmála na Lydii, která se snažila setřít skvrnu. „Půjdu s tebou na toaletu, kde se to pokusíme dát do pořádku."
„Ne, prosím, to ne," bránila se Lydie. „Nechci, abys kvůli mně přišla o ohňostroj a zkazila si celý večer."
Eva po Phoebe šlehla vražedným pohledem a pomyslela si, že večer už měla beztoho dávno zkažený. „To vůbec nevadí, Lydie. Vždyť už jsem podobný ohňostroj viděla," řekla hlasitě. Pak tichým hlasem dodala: „Prokážeš mi tím službu, kdybych totiž zůstala, musela bych tu ženskou snad zaškrtit holýma rukama."
Když však jeli domů, Eva Ryderovi řekla, co si o té nehodě myslí. „Doufám, že si uvědomujete, že paní Ferris-Jonesová polila Lydii záměrně?"
Claira se na ni udiveně podívala, zatímco Drucilla jen pokyvovala hlavou.
„Měl jsem jisté podezření," odvětil Ryder nevzrušeně.
‚A právě proto jsem váhala, zda paní Ferris-Jonesovou připsat na váš seznam vhodných nevěst."
„Máte pravdu, hraběnko, samozřejmě. Můžeme ji přece škrtnout."
Eva se zarazila. S takovou ochotou nepočítala. „Opravdu?"

„Zajisté. Zcela důvěřuji vašemu názoru. Takže pokud uznáte za vhodné ji vyškrtnout, prosím, udělejte to."
„Bude to jen pro vaše dobro, Rydere," vysvětlila mu Eva. „Pokud se chcete pohybovat ve vysokých kruzích, měl byste si vybrat nevěstu s neposkvrněnou pověstí."
„Přesně tohle chci," zamumlal nevýrazně.
Když si ho Eva dál v matném osvětlení kočáru zkoumavě prohlížela, Ryder se na ni usmál způsobem, který jí vzal dech.
Ten úsměv měl na ni přímo zničující vliv. Eva cítila, jak jí po zádech přejel mráz a jak se jí sevřelo hrdlo.
Byla ráda, když kočár konečně zastavil před jejich domem a ona se mohla rozloučit s Ryderem dřív, než ze sebe udělá blázna a začne po něm vrhat roztoužené pohledy, jak to celý večer dělala vdova Ferris-Jonesová.
Netrvalo dlouho a Ryder pochopil, že nehoda, která se udála ve Vauxhall, je pro tento druh soutěžení typická. Ačkoliv ze seznamu vyškrtali už několik jmen, ještě stále bylo dost dívek, které se kolem něho točily a udělaly by cokoliv, jen aby si je vybral za svou nevěstu.
Sama Eva se stala svědkem jedné takové nepříjemné události. Stalo se to v Hyde Parku okolo páté hodiny, kdy byla příhodná doba na to vidět a být viděn. Zastupovala roli gardedámy Clairy a jednoho perspektivního nápadníka, když se jejich kočár setkal s Ryderovým, který měl zjevně plné ruce práce. Vypadalo to, že si

pro dnešní výlet vybral jednu z dam na svém seznamu, a to bohatou slečnu Gougeovou.
Nicméně slečna Pittardová, vyhlášená kráska sezony, která si vyjela se svými přáteli, náhle spadla z koně a - pochopitelné zcela neúmyslně - se svalila přímo před Ryderovým kočárem.
Eva si ulehčené oddychla, když viděla, jak Ryder zkušeně zvládl své hnědáky a uhnul s nimi z cesty, aby zabránil ještě vážnější nehodě.
Slečna Pittardová vstala, omámené se rozhlédla kolem sebe a svůj pohled ihned soustředila na Rydera. „Ach, sire Alexi, díky bohu, že jste to vy," vykřikla černovlasá kráska. „Nikdo jiný by tak rychle nereagoval. Zachránil jste mi život."

Když se smyslně přivřenýma očima pronesla: „Vím, že mi pomůžete," na chvíli se zarazil.
Po chvíli přitakal: „Samozřejmě že vám pomohu, slečno Pittardová."
Když však podával otěže slečně Gougeové, mladá dáma ohromeně namítla: Jenže já to neumím."
Jen držte koně v klidu a neškubejte otěžemi," řekl Ryder trpělivě, než se vydal na záchranu slečny Pittardové.
„Zřejmě jsem si zvrtla kotník," stěžovala si dívka a vrchní ret se jí dramaticky chvěl.
Eva zvažovala, zda nemá Ryderovi pomoct s rozmazlenou kráskou, ale když viděla, v jakých potížích se ocitla slečna Gougeová, jež pomalu začala ztrácet kontrolu nad živými hnědáky, rozhodla se, že koně ji potřebují víc. Vystoupila

z kočáru, došla k jejich hlavám a začala zvířata uklidňovat, zatímco Ryder se věnoval kotníku slečny Pittardové.
„Vidíte, sire Alexi, jak celý natekl? Bolí to tak, že mám strach, abych neomdlela. Byla bych vám nekonečně vděčná, kdybyste mě odvezl domů." Aniž by čekala na odpověď, zcela nestydatě ho objala kolem krku.
‚Ale v kočáře už není místo," podotkla slečna Gougeová chladně.
Slečna Pittardová pohodila hlavou. Jsem si jistá, že sir Alex to už nějak zařídí. Nikdy by se nezachoval tak negalantně, aby nechal zraněnou dámu v nesnázích."
Přihlížející dav ztichl a všichni nedočkavě vyčkávali, co Ryder udělá. Vypadal tak rozpačitě, že se Eva musela kousnout do rtu, aby se hlasitě nerozesmála. Nechal se tou malou husičkou docela snadno ovládat.
Když se však jejich pohledy střetly, zdálo se, že se celou situací docela baví. Zvedl slečnu Pittardovou do náruče a donesl ji do kočáru, kde ji posadil vedle její rivalky, slečny Gougeové.
Muži doprovázející slečnu Pittardovou - dva temperamentní mladíci na divokých koních - zřejmě nebyli s vývojem situace nadšeni, neboť po Ryderovi šlehali temnými pohledy.
Ryder se je však rozhodl ignorovat, stejně jako ostatní zvědavce, vyskočil na kozlík a otěže převzal do svých rukou.

„Děkuji vám, lady Haydenová, za vaši pomoc," řekl formálně.
„To nic," odvětila a ustoupila stranou. „Koneckonců, bylo fascinující pozorovat vás, jak jste se ujal své role hrdiny, sire Alexi."
Divoký žár v jeho temných očích sliboval odplatu, nicméně jen mlčky přikývl a mlaskl na koně, kteří začali poslušně klusat.
Následujícího dne se trapnou událostí v Hayden Parku bavily všechny noviny. V *Morning Chronicle* dokonce vyšla karikatura dvou mladých dam, které se utkaly v pěstním zápase a hlavní cenou jim byl Ryder.
Eva právě četla noviny v ranním salonku, když se objevil Ryder. ‚Ach, návrat našeho hrdiny," podotkla, aniž by se snažila skrýt pobaveni.
„To od vás nebylo hezké," zamumlal bez známky hněvu. „Poukazovat na mé hrdinství a posmívat se mu byla od vás rána pod pás."
„Omlouvám se, sire Alexi. Nechtěla jsem znevážit vaše činy, to vůbec ne. Nakonec jsem více než spokojená, když vidím, jak se o vás dámy doslova perou."
Ryder se pohodlně usadil do křesla poblíž Evy. „Možná jste to s výběrem ochotných kandidátek *trochu* přehnala. Některé se zdají ochotné až příliš."
„To ne, na tom nenesu žádné zásluhy. Rozhodně jsem nemohla tušit, že o vás bude takový zájem a že vám dámy budou padat k nohám. Bohužel si nejsem jistá, zda takový druh popularity je zrovna žádoucí." Ukázala na vtipnou karikaturu.

„Matkám těchto dvou dam se něco takového rozhodně nebude líbit."
‚Jak jste sama mohla vidět, ničím jsem tento spor nevyprovokoval."
‚Ale vždyť já vím, Rydere. Můžeme vinit jen váš šarm." Pobaveně pozvedl obočí. „Můj šarm?"
„Zajisté. Jste nebezpečně okouzlující muž, drahý příteli, což z vás činí ještě lákavější kořist. Ale snad byste měl trochu brzdit, pokud ovšem nechcete, aby vás dámy roztrhaly na kusy," podotkla Eva s roztomile uličnickým úsměvem.
Ryder ztuhl, neboť si vzpomněl na den, kdy se poprvé setkali. Vřelost jejího úsměvu ho ještě stále ohromovala. Proto byl rád,

když do ranního salonu vešla dvojčata. Po jejich vřelém přijetí se Ryder znovu usadil a mlčky pozoroval Evu, která se nenucené bavi la se svými sourozenci, a byl spokojený, že může naslouchat sladké melodii jejího hlasu.
Prakticky celý týden strávil v Evině domu, a přesto ji ani chvíli neměl jen sám pro sebe. Zvonek u Haydenových dveří se rozezvučel nejméně tucetkrát za den a vždy oznamoval příchod návštěvy či dalšího nápadníka. Přesto byl Ryder rád, že se toho všeho může zúčastnit. Zbožňoval smích a příjemnou atmosféru rodinného štěstí, která tímto domem doslova prostupovala. Klid a pohoda pro něho byly velmi vzácné a od smrti své matky je takřka nepoznal. Jak by taky mohl? Vždyť v sedmnácti

opustil Cyrenu a neohroženě se vydal hledat svou budoucnost.
Vybral si sám, ale to netušil, že kariéra vojáka je tak tvrdá, oproštěná jakékoliv lásky a něhy. Dokonce ani jeho vstup ke Strážcům, ačkoliv mu poskytl nový smysl života a obohatil ho o věrné kamarády, mu nemohl nabídnout takovou něhu a opravdovou náklonnost, kterou viděl u sourozenců.
A možná právě to ho k nim tolik přitahovalo. Část jeho podstaty toužila po lásce a náklonnosti, která byla této rodině zcela vlastní.
Ryder věděl, že velkou zásluhu na tom má právě Eva. Byla to radost pohybovat se v její blízkosti. Kdykoliv ji spatřil, naplnila ho touha a hřejivý pocit štěstí. Chtěl ji mnohem více než předtím. Nejraději by tady zůstal navždy, vychutnával si její vřelý úsměv, vůni, hebkost.
Nicméně dnes byly na řadě nákupy. Spolu s Cecilem doprovázeli obě sestry na Bond Street. Ryder si suše uvědomil, že pokud se jedná o Evu, vůbec mu to nevadí.
Seděli v Haydenové kočáře s jedním z Eviných sluhů, který jim pomáhal nosit balíčky. Celé tři hodiny strávili návštěvou rozličných obchodů, kde kupovali vše potřebné pro Clairinu garderóbu.
Ryder je pozval na svačinu, takže teď směřovali do hotelu Cla-redon, kde je měl sluha poté, co doma vyloží všechny balíčky, zase vyzvednout.

Právě míjeli obchod s tabákem, když Cecil zůstal stát a zaujatě si prohlížel dýmky a bohatě vykládané krabičky na tabák. „Mohl

byste mi poradit, sire Alexi?" zavolal na Rydera, který doprovázel obě dámy.
Obchodní třída hučela čilým ruchem, po silnici projížděly drožky a kočáry a chodníky byly přeplněné chodci. Ryder dámy odvedl na poněkud klidnější místo poblíž hotelu, omluvil se jim a pospíchal k Cecilovi.
„Váš přítel Macky zbožňuje dobrý tabák," vysvětloval Cecil, „takže jsem si říkal, že bych mu mohl pořídit nějakou vhodnou krabičku. Mohl byste mi poradit, co má rád?"
Beau Macklin se s Cecilem docela spřátelil a Ryder si myslel, že by bylo moudré jejich přátelství podporovat. Snažil se vzpomenout, jakému druhu tabáku dává Macky přednost, když uslyšel Clairin křik doprovázený skřípotem ocelových per a dusotem koňských kopyt. Ryder se otočil a srdce se mu sevřelo. Eva ležela na silnici, tváří dolů, právě v cestě plně naloženému kočáru taženému dvěma páry koní. Claira stála jako opařená a s hrůzou sledovala, jak se kočár přibližuje. Náhle však vběhla na silnici v zoufalé snaze zachránit sestře život. Pod koly těžkého kočáru by jistě nepřežila.
Ryder, vedený instinkty, vystřelil jako střela. Stáhl Clairu zpátky na chodník a bez váhání skočil pro Evu. Popadl ji za ruce a doslova ji strhl stranou jen malou chvíli před tím, než se

kolem nich prohnal těžký kočár, jehož koně by pro Evu znamenali jistou smrt. Ačkoliv se kočí snažil zvířata zastavit, jeho úsilí bylo marné.
Ryder poklekl vedle Evy, která ležela hned vedle něho. Se srdcem bijícím až v krku ji opatrně zvedl do náruče, takže napolo seděla na chodníku a zpola ležela v jeho pevných pažích. Na tváři cítila jeho roztřesený dech.
„Nejste zraněná?" zeptal se hlasem ochraptělým strachem.
Já..., asi ne," odpověděla Eva, ještě stále otřesená.
Ryder si zhluboka oddychl a pevně ji sevřel v náruči. Ovšem jen do té doby, než si uvědomil, že jsou na rušné obchodní třídě.
Právě se k nim přiřítil Cecil.
Ryder pomohl Evě vstát, nicméně stále ji držel kolem pasu, aby ji v případě potřeby mohl podepřít.
„Můj ty bože, Evo," vydechla Claira, „jsi v pořádku?"

„Ano..., jen trochu otřesená."
Claira sestru objala a políbila ji. „Dobrotivý bože, vždyť jsi mo hla být mrtvá."
Ryder si uvědomil, že se v duchu modlí a děkuje bohu za její záchranu. Když viděl Evu, jak bezmocně leží na silnici, málem mu to zlomilo srdce.
„Co se tady k čertu stalo?" zeptal se hlasem stále poznamená ným prožitou hrůzou.

„Nejsem si jistá," odvětila Eva. Jednu chvíli jsem stála na chod niku a cítila, jak do mě někdo strká. A pak už jsem jen vnímala, jak padám tváří na zem a snažila jsem se nastavit ruce, abych se celá nepotloukla." Omámené zvedla ruce a podívala se na své dlaně v rukavičkách, které byly celé špinavé a odřené. „Pak jste se objevil vy, sire Alexi." Eva k němu vzhlédla a pokusila se o úsměv. „Navzdory tomu, jak to vypadá, jsem se vám opravdu nevrhla k nohám."
Ryder na její pokus o humor nemohl odpovědět stejně lehce, poněvadž na téhle situaci nic vtipného neviděl. Když se Eva zachvěla, pozvedl ruku a konečky prstů ji lehce pohladil po tváři.
„Potlouct si tvář bylo to nejmenší, co se ti mohlo stát, Evo," prohlásil Cecil. „Nebýt pohotové reakce sira Alexe, byla bys teď na kaši."
„Děkuji vám, sire Alexi. Zachránil jste mi život."
„Stále nechápu, jak jste to dokázal," řekl Cecil a nevěřícně kroutil hlavou. Já jsem tu jen stál a tupě zíral."
Ryder přešel chlapcův kompliment bez povšimnutí. Takhle pohotově dokázal reagovat jen proto, že za dlouhé roky dobrodružného života, kdy pracoval jako osobní strážce a poté vstoupil do řad Strážců, byly jeho instinkty dokonale vybroušeny.
Místo toho se obrátil na Clairu. „Neviděla jste, kdo ji strčil?"

Claira zakroutila hlavou. „Ne, neviděla jsem vůbec nic. Všechno se to stalo tak rychle."
Eva se na Rydera zkoumavě podívala. „Snad si nemyslíte, že to bylo úmyslné?" zeptala se.
„Kdybyste chtěli znát můj názor," ozval se Cecil, „pak to byla práce toho zatraceného mizery. Toho, co tě chtěl dvakrát zabit už doma."

Když si Ryder vzpomněl na vyprávění o dvou dalších nehodách, které se Evě udály před příjezdem do Londýna - na past na vlky a zbloudilou kulku -, celý ztuhl.
Než však mohl Cecil pokračovat, přiběhl k nim Evin sluha a vyděšeně se ptal: „Stalo se vám něco, paní?"
„Byla to jen nehoda, Nede. Jsem v pořádku."
„Celá se chvěješ, Evo," poznamenala Claira. „Snad bychom raději měli jít domů."
„To není dobrý nápad," upozornil Cecil. Jestli se Eva vrátí a bude vypadat, jako by ji někdo vláčel po silnici, což se přesně stalo, tety z toho dostanou zástavu srdce."
„Potřebuji jen chvilku, abych se vzpamatovala... Snad někde v soukromí," dodala, když se rozhlédla kolem sebe a zjistila, že je středem veškerého zájmu.
Ani Ryder nechtěl Evu jen tak nechat odejít domů. Rozhodně ne dřív, než se jí na všechno ještě jednou pořádně zeptá. Až příliš dlouho byl závislý na svém bystrém rozumu, než aby si myslel, že tři nehody mohly být jen náhody.

Potřeboval se dozvědět, kdo může k Eva cítit takovou nenávist, aby ji chtěl zabít. Ryder si byl jistý, že Eva má nepřítele. Zbabělého nepřítele, který svůj odporný čin hodlá ukrýt pod rouškou nehody.
Myšlenka na někoho, kdo by mohl Evě ublížit, ho naplňovala hněvem. Chtěl ji držet v bezpečí a chránit ji třeba před celým světem. Chtěl ji obejmout a už nikdy ji nenechat odejít.
Nicméně právě teď to nebylo možné, poněvadž se nacházeli uprostřed davu zvědavců, včetně jejího bratra, sestry a sluhy.
Mohl by ji však vzít do svého domu přes náměstí, kde budou v naprostém soukromí.
„Myslím, že bude nejlepší, když vás doprovodím domů," řekl Ryder Evě. „Nejdříve se zastavíme u mě doma, kde si upravíte šaty a trochu se uklidníte, abyste mohla předstoupit před ostříží zrak svých tet. Co říkáte?" Když Eva přikývla, Ryder se obrátil na Cecila. „Vy s lady Clairou jděte na svačinu a já pro vás nechám poslat kočár."
„Pokud sis jistá, že nás nebudeš potřebovat, Evo," řekla Claira váhavě.

Jsem v pořádku," odvětila. „Nede," dodala, když se obrátila na sluhu, „doprovod pana Cecila a lady Clairu." „Ano, má pani."
Když se dvojčata rozloučila a pokračovala v cestě do hotelu, Ryder vzal Evu za loket a vedl ji k místu, kde parkovaly městské kočáry.

Ještě stále nepatrně omámená se nechala vést. Po chvíli na sobě ucítila Ryder ův zkoumavý zrak. Když k němu vzhlédla, v jeho temných očích viděla zlost a chladnou rozhodnost.
Jste si doufám vědom toho," zamumlala Eva cestou ke kočáru, „že za chvíli o vašem hrdinském činu bude mluvit celé město? Zajisté to zvýší vaši přitažlivost."
Když si uvědomila, že její snaha o žertování nezní zrovna přesvědčivě, raději zavřela ústa. Chtěla celou situaci zlehčit, ale chvění jejího hlasuji samotnou překvapilo. Byla ráda, že ji Ryder podpíral, neboť najednou si připadala nějaká malátná, jako by na ni náhle dopadl strach.
Zřejmě to byla zcela přirozená reakce. Vždyť právě unikla vážnému zranění, nebo dokonce smrti, a to všechno jen proto, že poblíž stál Ryder.
Kromě rozkazu kočímu dosud neřekl ani slovo. Eva unaveně dopadla na polstrované sedadlo, Ryder se posadil vedle ní a zavřel dveře. Kočár se okamžitě rozjel.
Eva měla najednou dojem, jako by jí něco scházelo, a náhle si uvědomila, že touží být v jeho náruči. Zřejmě to bylo prožitou hrůzou, poněvadž jinak si to nedokázala vysvětlit.
Ryder, jako by jí četl myšlenky, ji pevně objal kolem ramen a majetnícky si ji přitiskl k hrudi.
„Nedovolím, aby ti někdo ublížil," zašeptal se rty těsně u jejího ucha.

Ochranitelský tón jeho hlasu Evu překvapil. Ještě žádný muž kromě jejího bratra se o ni nikdy nebál. Eva se obrátila k Ryderovi, tvář přitiskla do prohlubně pod krkem a zhluboka vdechovala jeho mužnou vůni. Byla to vůně bezpečí a jistoty.

Ještě nikdy se o nikoho neopírala a rozhodně s tím teď nemínila začínat, zvláště pak ne s Ryderem. Nechtěla mu ukázat svůj strach, protože by mohl zjistit, jak je křehká a zranitelná. Ryder byl vždy tak silný a ona nechtěla, aby ji považoval za zbabělou

a vystrašenou. Nicméně pokušení bylo tak velké, že mu nedokázala odolat. Byla to úleva vědět, že je tady, že se o něho může opřít a že může cítit jeho sílu, která z něho doslova sálala.

Když si Eva uvědomila, jak se s ním cítí v bezpečí, povzdychla si. Chtěla by tak zůstat navždy, v úkrytu jeho paží, přitisknutá k pevnému tělu, omámená jeho silou a vřelostí. Nicméně netrvalo dlouho a kočár zastavil před Ryderovým domem. Když Eva procházela vstupní halou, všimla si, že dům je zařízen vkusně a s noblesou. Zakrátko se ocitla ve velké pracovně, kde ji usadil na koženou pohovku. Nalil sklenici brandy, posadil se vedle Evy a jemně ji pobídl, aby se napila. Eva poslechla a pomalu usrkávala zlatavou tekutinu, která po sobě zanechávala hřejivou stopu. Když cítila, že se jí do tváří znovu vrátila barva, odsunula alkohol stranou.

„Můžeš o tom mluvit, Evo?" zeptal se Ryder.
„Zřejmě budu muset," řekla odevzdaně.
„Víš o někom, kdo by tě chtěl vážně zranit, nebo dokonce si přál tvou smrt?"
Eva se křečovitě zasmála. „To je holý nesmysl..., když jsem ale ležela na silnici tváří k zemi a slyšela jsem dusot blížících se kopyt, tak mi to absurdní nepřipadalo."
„Doufám, že ted už chápeš, že jsi ve skutečném nebezpečí?"
Eva pomalu přikývla. „Ani ty první nehody nebyly náhodné, že?"
„Zřejmě ne."
„Nemohu tomu uvěřit," zamumlala. „Myslela jsem, že jsem v Londýně v bezpečí. Ale někdo mě zcela úmyslně strčil pod rozjetý kočár."
„Vypadá to tak. Někdo tě dnes ráno sledoval a čekal na příležitost, kdy bude moci udeřit."
Představa, že ji útočník sledoval, jí naháněla husí kůži. Nepřítel ji chtěl zabít nebo vyděsit až k smrti. A zřejmě se mu to i podařilo. Rychlost a neočekávanost jeho činu Evu přímo děsily. Zachvěla se a znovu se napila brandy, aby si dodala kuráž.
Ryder se na ni usmál svým okouzlujícím způsobem. „Neboj se. Od ted budeš pod mou ochranou."

Letmo na něho pohlédla. Vypadal extrémně nebezpečně, ačkoliv svou zlost držel na pevných opratích. Eva věděla, že když Ryder řekl, že ji bude chránit, nic a nikdo mu v tom nezabrání.

Jsem ti vděčná, Rydere. Slyšela jsem, že mnozí členové vládnoucích rodů ti za svou ochranu platili přímo královské jmění. Ale jak mě chceš chránit, když nevíš před kým?"
„Nejdříve ho, pochopitelné, musíme identifikovat. A to uděláme jen tak, že zjistíme, kdo by ti chtěl ublížit."
„Nemám ani nejmenší tušení, kdo by to mohl být."
„Musíme si ověřit každého, koho si kdy mohla odmítnout nebo ho, třeba i nevědomky, urazit. Rovněž chci, abys mi do detailu popsala první dvě nehody. Musíme začít od začátku, Evo, ale než všechno zjistíme, nechám ve tvém domé některého ze svých mužů."
„V mém *domel* Snad si nemyslíš, že i tam mi může hrozit nějaké nebezpečí?"
„Se sloužícími nebude problém. Pošlu tam dva muže ze svého personálu. A taky jsem přemýšlel o někom, kdo je trénovaný na boj muže proti muži. Ten by mohl pracovat jako tvůj lokaj. Příště musíme být lépe připraveni."
A příště určitě bude, uvědomila si Eva a celá se zachvěla. ‚A co s mými sourozenci a tetami? Vždyť ti jsou také v nebezpečí."
Ryder se zamračil. „Pochopitelně že dáme pozor i na ně, ačkoliv zatím není důvod se znepokojovat. Veškeré nehody se týkají jen tebe."
‚Ale kdyby se mi něco stalo, jak by to všechno zvládli?"

Ryder se na ni překvapeně podíval. Eva už mohla být po smrti, přesto se více strachuje o svou rodinu než o sebe.
„Nic se ti nestane, slibuji," řekl vážným hlasem. A také to tak myslel. Bud ji ochrání, nebo sám zemře, to bylo jednoduché.
Když se odmlčela, vzal jí z ruky skleničku a odložil ji na stůl. „Musíš mi věřit, Evo."
Chabě se usmála. Já ti přece věřím. Samozřejmě. Jenže. Jenže co?"
Ruce sepjala v klíně a sklopila zrak. Jenže se nemohu přestat chvět."

Přiznání její zranitelnosti ho vyděsilo skoro stejně tak intenzivně jako síla jeho vlastních pocitů. Pak k němu zvedla pohled svých nekonečně hlubokých očí a srdce mu na malou chvíli přestalo bít. Nedokázal se ubránit slzám, které se jí řinuly po tvářích. Ochranitelský pocit, jenž prostupoval celým jeho tělem, ho zasáhl až do hloubky srdce.
Potřeboval se jí dotknout, cítit její hebkost, její žár... Zvedl ruku a prsty ji něžné pohladil po tváři. „Rydere," zašeptala.
Hrdlo se mu sevřelo a nemohl popadnout dech. Nebyl schopen odolat, naklonil se dopředu a políbil ji. Její rty byly vlahé a horké. Neodtáhla se. Ryder však věděl, že jestli bude pokračovat, pak už se nedokáže zastavit.
S vypětím všech sil se odtáhl a čelo si opřel o temeno její hlavy. Náhle pocítil, že Eva zvedla

ruce a prsty zapletla do hustých pramenů jeho vlasů.
Ochraptěle zašeptal její jméno. Znělo to jako modlitba, kletba i varování. Vtom ho však dychtivě políbila, prsty měla stále zabořené do jeho vlasů.
Divoká touha, kterou se tak zoufale snažil držet na uzdě, náhle vyplula na povrch. Ryder Evu vášnivě objal a opětoval slastný polibek. Žár, jenž ho v ten moment zaplavil, byl tak silný, že měl dojem, že ho spálí na popel. Žilami mu proudila vařící krev a celé tělo se chvělo bezbřehou touhou.
Vychutnával si Eviny doteky, její chuť a vůni, všechno, co si tak dlouhé roky musel odpírat. Potřeboval ji víc než dýchání, chtěl se v ní ztratit a nikdy nenajit cestu zpět. Bouře, která ho pohltila, byla téměř neovladatelná.
Nicméně kdesi v koutku omámené mysli si uvědomil, že se Eva dlaněmi opírá o jeho ramena a snaží se ho odstrčit. Ležela na pohovce a on skoro na ní.
S tichým zaklením se Ryder konečně vzpamatoval a posadil se. Eva potřebuje ochránce, ne milence a on se jí málem zmocnil. Váhavě jí podal ruku a pomohl jí vstát. Hruď ho pálila při každém novém nádechu.
Eva si omámené upravovala rozcuchaný účes. „Musím odejít."

„Ne!" vykřikl Ryder. Když spatřil její udivený pohled, dodal: „Ne, nemůžeš přijít domů

rozcuchaná a neupravená, jako by tě někdo znásilnil. Zavolám svou hospodyni a ta tě zavede do pokoje, kde se budeš moct upravit."
Ryder vstal, zazvonil na zvonek a počkal, dokud se ve dveřích neobjevila usměvavá postarší žena. Eva mlčky naslouchala, jak jí Ryder přikazoval, aby ukázala lady pokoj pro hosty, a pak ženu bez jediného slůvka následovala.
Ryder tam zůstal jen tak stát, se zavřenýma očima, s přerývaným dechem. Po chvíli se vzpamatoval a s hlasitým klením došel k servírovacímu stolku, kde stála karafa s brandy a prázdná sklenice.
Když Eva došla do ložnice pro hosty, ještě stále se chvěla. Nemělo to však nic společného s tím, že byl ohrožen její život, ale spíše s temně krásným mužem, kterého nechala v jeho pracovně.
Byla ráda, když hospodyně řekla, že přinese horkou vodu a čistý ručník, aby se lady mohla umýt, a odešla.
Posadila se k toaletnímu stolku, stáhla si ušpiněné rukavice a podívala se do zrcadla. Tváře jí hořely vzrušením, rty měla vlhké a rudé, rozcuchané vlasy v divoké změti kolem tváře. Skutečně vypadala, jako by ji někdo znásilnil.
A přesně tak si i připadala.
Zvedla ruku a dotkla se rozechvělých rtů. Vždy ji Ryderova váš-nivost poněkud znervózňovala, nicméně tentokrát to bylo silnější než jindy. Eva omámené zavřela oči a vzpomněla si, jak se na

ni díval. Emoce čišící z jeho temného pohledu ji zcela ovládly. A pak ucítila jeho rty.
Horkost a vášeň, které z něho sálaly, byly doslova šokující. Cítila, jak se utápí v jeho žáru, v jeho hladové touze, jak se ztrácí v jeho polibcích, a náhle toho bylo příliš. Ležela pod ním a připadala si bezmocná, přemožená svou vlastní touhou.
Eva se zhluboka nadechla a dál vzpomínala, jak jí zběsile tlouklo srdce, jak se snažila nadechnout. Náhle zpanikařila.
Nicméně neměla strach z Rydera, který ji lapil jak raněnou srnu. Měla strach ze svých vlastních pocitů. Byla překvapená zběsilou touhou, která ji zcela pohltila. Ještě nikdy necítila tak silné

vzrušení, které jí v horkých vlnách proudilo celým tělem a vlévalo se do citlivého místa mezi jejími stehny. Nechala se unést stejnou vášní jako tenkrát před mnoha lety na sluncem zaplavené louce..., ale s tím rozdílem, že tentokrát její pocity byly asi tak tisíckrát silnější.
Tohle *musí* přestat, přísahala si Eva v duchu. Chce mít nad svými city kontrolu, ne žít v chaosu a nejistotě, pohlcená slepou touhou. Celý svůj život ji ovládal někdo jiný a teď, když konečně získala jistou míru nezávislosti, se o ni nenechá připravit. Už nikdy se neocitne vydaná na milost nějakému muži, ať už to je kdokoliv.
Eva odhodlaně sevřela rty, z vlasů si vytáhla ozdobné spony, aby se mohla učesat, a rozhodla se začít s novým účesem.

A stejně tak začne znovu i s Ryderem. Obrátil proti ní její vlastní smysly, ale ona už nikdy nedovolí, aby se to opakovalo.
Eva se rozhodla, že jediným řešením bude, když s ním nikdy nezůstane sama. Tentokrát sice unikla, ale příště by se jí to nemuselo podařit.

7

*P*okud Eva doufala, že se dokáže Ryderovi vyhnout, brzy zjistila, že to bude zhola nemožné. Ryder jí dal totiž jasně na srozuměnou, že nemíní zůstat někde v povzdálí, a začal tím, že ji doprovodil přes náměstí do jejího domu a tetám sdělil, co se přihodilo.
Jakmile se vrátil domů, Ryder k Evě poslal dva své muže se slovy, že ráno pošle ještě třetího. Následujícího dne se celá rodina musela zúčastnit dvou společenských akcí. V obou případech Ryder Evu nespustil z očí, ačkoliv se

formálně věnoval mladým dámám, které ho neustále obletovaly a toužily po jeho přízni. Eva, navzdory svému rozhodnutí držet si od Rydera náležitý odstup, mu byla za jeho podporu vděčná, neboť po včerejším incidentu si stále připadala zranitelná a otřesená. Kdykoliv zvedla zrak a střetla se s Ryderovým pohledem, bylo to, jako by ve tmách ucítila jeho pomocnou ruku. Dokonce si ani nechtěla přiznat svůj strach, ale často se přistihla, jak se kolem sebe rozhlíží, nakukuje do temných koutů ve snaze najít neexistujícího útočníka.

Tety, přesně jak předpokládala, jí příliš klidu nedodaly. Obě byly zděšené a okamžitě nabídly, že dokud se vše nevyřeší, zruší všechny společenské povinnosti. Nicméně Eva odmítla. Nechtěla ničím narušit sestřinu sezonu, a zabránit jí tak v možnosti vybrat si toho správného životního partnera. Rozhodla se svůj strach překonat a chovat se stejně nenucené jako vždy.

Jenže to bylo snadnější říct než udělat. Eva měla celou noc ošklivé sny a probudila se bledá a s temnými kruhy pod očima. Snídaně proběhla v pochmurné náladě, ačkoliv Cecil se snažil Evu rozveselit a svým monologem doprovázel celou snídani.

Když se Eva poté odebrala do ranního pokoje, kde doufala, že najde klid, celá rodina ji okamžitě následovala v pevném přesvěd

čení, že ji nemohou nechat ani na okamžik o samotě, aby se snad neoddala černým myšlenkám.
O chvíli později zaslechla zvonek domovních dveří, a když si uvědomila, že návštěvníkem je zcela jistě Ryder, poněvadž na zdvořilostní návštěvy bylo ještě příliš brzy, celá ztuhla. Zůstala sedět před rozečtenou knihou o zemědělství, ačkoliv si bolestně uvědomovala, že má na sobě staré šaty a její vlasy jsou jen ledabyle stažené do drdolu. Pak Ryder vešel do místnosti, a než se přivítal s ostatními, tiše se na ni usmál. Bylo zvláštní, jak si najednou připadala v bezpečí.
Kupodivu byl Ryder srdečně přivítán i Beatrici a Drucillou.
Eva si pomyslela, že z celé situace přece jen vzešlo něco dobrého. Poněvadž jí Ryder zachránil život, tety na něho změnily svůj názor a během chvilky se ocitl na výsluní jejich přízně.
„Slíbil jsem vám ještě jednoho lokaje, hraběnko," řekl Ryder, když mu tety vyjádřily svůj dík. Rukou ukázal ke dveřím a do místnosti vešel urostlý hnědovlasý muž.
Eva zalapala po dechu a oči se jí rozšířily údivem, poněvadž před ní stál pan Beau Macklin, nicméně oblečený jako sluha.
S vážným výrazem ve tváři se před ní uctivě uklonil, nicméně v očích mu tančily veselé jiskřičky smíchu. „Dobré ráno, má paní. Mé jméno je Macky a jsem vám zcela k službám."

Cecil udiveně vyskočil z křesla. „Macky, jste to skutečně vy?"
„Přesně tak, mladý pane, jsem to já," odpověděl s veselým úsměvem.
„Co tady, k čertu, děláte, a ještě k tomu oblečený jako nějaký sluha?"
„Mám novou roli, ke které potřebuji náležitý kostým. Od dnešního dne jsem u vás zaměstnán jako lokaj." Znovu se před Evou formálně uklonil. Jsem bývalý herec, má paní, takže s hraním mám mnohem větší zkušenosti než kterýkoliv z našich přátel ve městě."
Vtom se ozval Ryder. Jak už jsem vám řekl, hraběnko, chci, aby se o vás po dobu mé nepřítomnosti někdo postaral. A tohle je ten nejlepší způsob, jak to zařídit. Považujte Mackyho za svůj nový stín. Půjde s vámi všude, kam půjdete vy. A když říkám všude, tak myslím *všude.* Nesmíte bez něho opustit dům."

„Dobře," řekla Eva pomalu, „pokud myslíte, že to je nezbytně nutné. Ale co když pana Macklina někdo pozná?"
„Pokud se nemýlím, tak nikdo z vašich sloužících ho nikdy předtím neviděl, takže tam žádné nebezpečí nehrozí. A vaši přátelé ho jistě nepoznají, neboť šlechta se jen málokdy dívá na služebnictvo."
Ryder se obrátil k tetám. „Lady Wykfleldová, lady Beatrice, doufám, že vám Mackyho dřívější povolání nebude vadit. Je to ten nejlepší muž, který by se ted o lady Haydenovou mohl

postarat. Vděčím mu za záchranu svého života, a to nejednou. Stejně jako já je zaměstnán na ministerstvu zahraničí."
Když Drucilla Mackyho zpražila chladným pohledem, Eva měla dojem, že bude muset zasáhnout, aby ho teta neurazila, neboť ho zcela jistě nebude považovat za gentlemana. Nicméně Drucilla náhle odložila svůj lorňon, pokrčila rameny a nevzrušeným tónem prohlásila:
„Budeme mu za jeho přítomnost všichni vděčni, sire Alexi. Vždyť včera v noci jsem téměř nezamhouřila oka, tak jsem se o lady Haydenovou bála. Obávám se, že by klidně mohla být přepadena ve své vlastni posteli, koneckonců jako my všichni."
„Věděl jsem to," vykřikl Cecil. „Hned od začátku jsem tušil, že jsi tajným agentem, Macky. Musí to být vzrušující. Budeš mi o všem vyprávět."
„Proč ne," souhlasil Macky. ‚Ale musíš se chovat tak, aby má identita zůstala utajena/Přece nechceš toho ničemu varovat? To by všechno naše úsilí přišlo vniveč."
Podle nadšeného výrazu svého bratra Eva pochopila, že je s celým vývojem situace více než spokojený. Zajisté mu to připadalo zábavnější než dostihy. Dokonce i Claira se usmívala. Obě dvojčata si Ryderova přítele v krátké době velice oblíbila a i Eva shledávala jeho přítomnost velice milou.
Macky se znovu uklonil a vyšel z místnosti, aby zaujal místo u dveří Haydenova domu, kde bude

mít o všem dokonalý přehled. Ryder se posadil vedle Evy a začal jí klást otázky ohledně osoby, která by jí mohla chtít ublížit.
Eva věděla, že Ryder svou roli ochránce bere naprosto vážně. V jeho blízkosti se cítila v naprostém bezpečí. Vždyť to koneckonců byla jeho profese. Na nebezpečí byl zvyklý a jeho rozhodnost

a jistota jí dodávaly odvahu a tolik potřebnou kuráž. Občas dokonce uvěřila, že nakonec najdou neznámého útočníka, který jí usiluje o život.
Ryder se jí znovu vyptával, jak vlastně došlo k prvním dvěma nehodám v Hertfordshiru. Pak se jeho otázky stočily k pravděpodobnému podezřelému - k někomu, komu v posledních několika letech mohla Eva nevědomky ublížit či ho snad odmítla.
„Napadá mě jen jediný člověk," řekla Eva. „Tobias Meade, bývalý správce z Hayden Parku."
„Přesně tak," souhlasil Cecil. „Meade má zřejmě dobrý důvod, proč tě nenávidět. Ale zabít?"
„Jaký důvod?" zeptal se Ryder.
„Eva ho před šesti měsíci vyhodila."
„Propustila jsem ho pro zanedbávání pracovních povinností," vysvětlila Eva, „a pro trestuhodné zacházení se svěřeným panstvím. Nemyslím si, že byl Meade zloděj, jen byl prostě líný a nekompetentní. Po smrti svého manžela jsem to již déle nemohla tolerovat. Tak jsem ho propustila a

na jeho místo přijala mnohem schopnějšího muže."
Ryder tázavě pozvedl obočí. „Copak vy máte k něčemu takovému pravomoc? Myslel jsem, že panství zůstalo po smrti vašeho chotě bez pána."
„Vlastně ano," přitakala Eva. „Titul i většinu rodinného majetku zdědil Haydenův postarší strýc Laurence Seymour. Nicméně žije v Bath a o vedení rezidence v Hayden Parku nemá zájem."
‚Je to zatracený skrblík," poznamenal Cecil zamračeně.
Drucilla se napřímila a na tváři se jí objevil její obvyklý povýšený výraz. „Neměl bys takhle mluvit o své rodině, mladý muži. Nový lord Hayden je můj bratranec a ty mu budeš projevovat náležitou úctu."
Cecil se ušklíbl. „Nechtěl jsem být nezdvořilý, teto Dru. Jen jsem chtěl říct, že ho nezajímá nic jiného než zisk. Za svého života se Evin manžel ze všech sil snažil, aby z jeho rodinného sídla zbyly jen trosky. A tvůj bratranec teď usilovně následuje jeho příkladu."
Eva s názorem svého bratra nemohla nesouhlasit. Richard své panství skutečně zanedbával, poněvadž k zemědělství neměl vlohy a své farmáře považoval jen za dobrý a bezstarostný zdroj příjmů.

A nový lord Hayden na tom nebyl lépe. Rozhodně se o své farmáře nemínil starat a už vůbec nepřipadalo v úvahu, že by do panství

investoval nějaký ten zděděný majetek a učinil z něho prosperující kus země. A právě proto se o chod panství začala starat sama.
„Když o tom tak uvažuji, Evo, nový hrabě z toho tvého úsilí není zrovna nadšený," poukázal Cecil. „Vůbec bych se nedivil, kdyby v těch útocích na tvou osobu měl prsty právě on."
„To nemyslíš vážně, Cecile!" vykřikla Eva. „Lord Hayden by mě přece nechtěl nechat zabít jen proto, že se snažím zvelebit jeho panství."
‚Ale z tvého zasahování není zrovna dvakrát šťastný. Není pochyb, že by se tě rád zbavil."
Vtom se ozvala Beatrice svým tichým hlasem. „Laurence je snad držgrešle, ale rozhodně by se neuchýlil k vraždě. Vyžadovalo by to od něj přílišnou námahu."
Eva se musela usmát. Je nesmysl podezřívat ho, Cecile."
„Co jste mu vlastně provedla, že by se vás chtěl zbavit?" zeptal se Ryder.
Jen jsem se snažila spravovat panství, když on o něj nemá zájem."
Drucilla se ušklíbla. Jenže jsi to trochu přehnala, Evo. Stala ses doslova posedlou. Dáma by neměla strkat nos do finančních záležitostí či se snad zajímat o zemědělství."
Když teta ukázala na knihu, kterou Eva před chvílí četla, všimla si, že Ryder na ni sklouzl pohledem a přečetl si její nadpis: *Farmář-skykalendář od Arthura Younga.*
Udiveně povytáhl obočí a Eva pocítila, že by měla vše vysvětlit. „Nemohu posoudit, jak si

správce panství vede, když o jeho práci nic nevím. Tak se snažím dozvědět něco o produktivních metodách v zemědělství."
Drucilla si znechuceně odfrkla. Jako by nestačilo, že se zabýváš pro dámu nedůstojnými záležitostmi, jako je střídání plodin, odvodňování a dopad obilných zákonů. To jsi ještě musela větší část svého vdovského jmění uvolnit na opravu chalup farmářů. To přece není tvá povinnost."
„Zřejmě ne," usoudila Eva. „Nicméně i když za ně nenesu právní zodpovědnost, cítím jako svou povinnost napravit to, co Ri

chard zanedbal. A lord Hayden se v této věci odmítl jakkoliv angažovat."
Jsem si jistá," poukázala Beatrice, „že by byl rád, kdybys zůstala v Londýně a už se nikdy do Hayden Parku nevrátila."
Eva věděla, že to je pravda. Zesnulý manžel jí kromě pravidelné apanáže ve své závěti odkázal i honosný dům v Londýně. Když byl Richard naživu, většinu času trávil právě v Londýně, neboť hrabě zbožňoval společenský ruch velkoměsta. Ale Eva vždy dávala přednost venkovu. Ačkoliv se jednalo o rodinné sídlo Haydenu, nový hrabě o rezidenci v Hayden Parku nestál a Eva tomu byla ráda. 1 kdyby tomu tak však nebylo, nikdy by ji z Hayden Parku nemohl zcela vykázat. Eva totiž měla právo přestěhovat se do malého, avšak útulného

domku poblíž rezidence, který byl určen vdově po hraběti z Haydenu.
Jenže já z Hayden Parku nemíním odejít," řekla Eva rozhodně. „Nemohu farmáře jen tak opustit. Potřebují někoho, kdo by se o ně staral a hájil jejich zájmy."
„Myslím, že to je od tebe velmi ušlechtilé, Evo," řekla Claira loajálně.
„To já taky," přidala se Beatrice.
Eva na sobě cítila Ryderův pohled a zvedla zrak. Fascinovaně ji pozoroval, jako by ani nebyla z tohoto světa.
Ucítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva, a rychle sklopila zrak. „Všechno, co pro ně dělám, si plným právem zaslouží. Farmáři mě před sedmi lety přijali jako svou paní a já jim jen chci splatit svůj dluh. A popravdě řečeno, být užitečná je velice uspokojující. Je tak málo věcí, v čem se žena může uplatnit..."
Snažila se o nevzrušený tón hlasu, ale bylo to marné. Za Richardova života byla téměř bezbranná, neboť ten její výhrady ke svému přístupu k farmářům kategoricky odmítal. Ale ted má konečně volnou ruku a udělá, co jen bude v jejích silách, aby jim pomohla.
„Dle mého názoru se na věc nedíváš realisticky, Evo," řekla Drucilla. „Vždyť existuje spousta věcí, ve kterých se dáma může angažovat."
Eva sebou nesouhlasně trhla. Ačkoliv s tetou vždy hovořila uctivě a s respektem, tentokrát musela nesouhlasit. „Omlouvám se, Drucillo, ale tentokrát nemáš pravdu. Urozené dámy mají nad

svými životy mnohem menší kontrolu než ženy z lidu. Manželky šlechticů nejsou ničím jiným než vězni. Vždyť právo o nich dokon ce nehovoří ani jako o osobách, ale jako o vlastnictví muže. A dámy bez majetku, ty jsou už zcela bezmocné."
Drucilla jen pokrčila rameny. „Takhle to Bůh chtěl. Nicméně každá urozená dáma má jistý díl pravomocí."
„Ne bez svolení svého manžela," namítla Eva. „Některé jsou vnímány jen jako majetek. Krásné, neužitečné ozdoby na klu pách urozených a mocných mužů. A přesně tak mě viděl i Richard."
Eva spatřila Ryderův zamračený výraz a uvědomila si, že hovo ří až příliš horlivě. Nechápala, jak se mohla nechat takhle unést. Neměla v úmyslu rozvádět zde své vlastní názory ohledně ženské nezávislosti.
‚Ale to je ted jedno," řekla mnohem mírnějším hlasem. „Hovořili jsme o nepřátelích, které mohu mít."
„No, rozhodně to nebude žádný z farmářů," poznamenal její bratr. „Ti tě všichni považují za světici. Ale je tady ještě vikomt Gyllford," dodal Cecil. Jednalo se o Evina souseda, který ji požádal o ruku a dostal košem. „Třeba se na tebe zlobí, protože jsi ho odmítla."
„Cože? Až tak, že by mě zabil?" řekla Eva pochybovačně. Je do tebe hotový blázen, Evo.

Třeba si říká, že když tě nebude mít on, tak nikdo."
Potřásla hlavou a dlouze se zamyslela.
Nastalé ticho přerušil až Ryder. „Řekl bych, že za podezřelého číslo jedna můžeme označit propuštěného správce panství. Rozhodně ho nechám prověřit."
Tety se horlivě pustily do obhajoby lorda Gyllforda, přičemž dokola opakovaly své argumenty týkající se jeho vysokého postavení a starobylého jména. Ryder je však poslouchal jen na půl ucha a místo toho zvažoval, co všechno si Eva ve svém manželství musela vytrpět a jak byla nešťastná.
Už docela chápal její odmítavý postoj k dalšímu manželství, kdy by se znovu ocitla vydaná na milost svému choti a stala se jen neužitečnou věcí bez vlastní vůle a rozumu. Jako bohatá vdova se stala dostatečně nezávislou, aby se postarala nejen o sebe a svou

rodinu, ale dokonce i o farmáře, ke kterým už dávno neměla žádnou povinnost.
Rydera náhle zasáhl silný pocit viny. Vždyť celé ty dlouhé roky k Evě vzhlížel jako k živoucímu symbolu všeho, co kdy chtěl a co nikdy nemohl získat. Jako k drahocenné věci, které se chtěl zmocnit a vsadit ji do krásné šperkovnice. Nicméně ted, když zjistil, že pod slupkou krásy a dokonalosti se skrývá skutečná žena z masa a krve, pochopil, že je mnohem svůdnější než zlatovlasá panna z jeho snů. Vznešenost jejího

ducha a její dobromyslná povaha byly mnohem neodolatelnější než její krása **B** svůdný úsměv Sirény.
A jeho touha po ní už dávno nebyla jen fyzického rázu. Toužil 1**)O** její společnosti, chtěl sdílet její myšlenky, hovořit s ní. Touhou po poznání její osobnosti se stal doslova posedlý. Chtěl ji poznat, dozvědět se o ní naprosto vše. Toužil znát její obavy a tužby, radosti a bolesti jejího života, všechny věci, jež z Evy dělaly ženu, kterou tolik miloval.
Ryder náhle ztuhl a nevnímal nic než divoký tlukot svého srdce. Nechtěl svým pocitům dát jméno, ale už si déle nemohl lhát. *Zamiloval se.* Nejednalo se však o touhu nevyzrálého chlapce, ale o lásku dospělého muže, živou, mocnou, děsivou.
Ryder jen mlčky seděl, nemluvil, nehýbal se. Potřeboval čas, aby se vzpamatoval. Bože, pomoz mu, on miluje Evu. Ted už je zcela v její moci.
Ne že by tomu někdy bylo jinak. Vždy ji miloval, jen o tom nevěděl. Jinak by jistě nepřijel do Londýna, aby se s ní sešel.
Obrátil hlavu k Evě, jejich pohledy se střetly a Ryder cítil, jak se mu sevřelo hrdlo.
Chtěl natáhnout ruku a sevřít v ní její drobnou dlaň, jen pro rozkoš z jejího doteku, ale neodvážil se. Ještě stále měl v živé paměti své včerejší selhání, kdy se téměř přestal ovládat. Eva na vyznání jeho citů ještě nebyla připravená. Pochopil to z jejího náhlého napětí,

když se k ní přiblížil. Lehce pootevřela rty, jako by na nich stále cítila jeho žár.
Ryder se silou vůle odvrátil, aby ji zbytečně nerozrušoval.

Teď už aspoň ví, co přesně chce, pomyslel si. Přísahal si, že Evu získá jako svou nevěstu, ale teď chce mnohem víc: chce získat její srdce. Kromě několika blízkých přátel ve svém životě nikdy nepoznal něhu či vřelost. Ale chtěl to změnit. Toužil už konečně vystoupil ze stínu, kde žil až příliš dlouho. Chtěl budoucnost s Evou - s její láskou, vřelostí, smíchem. Způsob života, který viděl kolem sebe.
Jeho rodiče se skutečně milovali. Stejně tak někteří jeho přátelé. Cara a Max. Thorne a Diana. Deverill a Antonie. A Ryder chtěl kousek lásky i pro sebe. Už chápal, proč když viděl štěstí svých přátel, necítil nic než jen lhostejnost a prázdnotu. Poněvadž jim záviděl.
Zoufale chtěl věřit, že se jeho sen o společném životě s Evou jednou stane skutečností.
Byl to sen o pozemském ráji. Sen, který ted musí odložit stranou, a musí se soustředit jen na Evino bezpečí. Když za jejím úsměvem viděl záblesk strachu a úzkosti, srdce se mu svíralo bolestí. Od včerejšího útoku věděl, že všechno ostatní ted musí jít stranou. Získání jejího srdce musí počkat.
Když slyšel své jméno, Ryder ze sebe setřásl chmurné myšlenky a zvedl hlavu. „Omlouvám se, lady Clairo," zamumlal. „Co jste říkala?"

Claira se na něho chápavě usmála. Jen že bych byla ráda, kdybyste nás dnes večer doprovodil na ples u Sudburů. Vaše společnost je mi daleko příjemnější než společnost kteréhokoliv z mých nápadníků."
Jsem poctěn," odpověděl Ryder zdvořile a uvědomil si, že mu část konverzace unikla.
„Po pravdě řečeno," pokračovala Claira, „nejraději bych se na ten ples omluvila. Mnohem raději bych dnešní večer strávila v příjemném klidu domova. Vlastně každý večer."
Eva nesouhlasně zakroutila hlavou. Jenže kdybys zůstala doma, nikdy by sis nenašla vhodného manžela."
Já vím, ale je to tak únavné," povzdychla si Claira. „Už jsem poznala snad tucet urozených gentlemanů a všichni jsou nudní až k pláči."

Eva si se zajmem prohlížela svou sestru. „Vím nejméně o třech gentlemanech, kteří ti připadali zajímaví." „Změnila jsem názor."
Jestli to nebude proto, žes jim nedala šanci."
„Ale *dala,* Evo. A musím říct, že žádný z nich se nezměnil..., tedy alespoň ne k lepšímu. Jsou tak... povrchní. Jejich život nemá žádný smysl. Prostě je nemohu obdivovat tak..., jak obdivuji sira Alexe."
Když se Claira na Rydera usmála, Eva sevřela rty a ustaraně se zamračila. „Možná jen potřebuješ možnost lépe je poznat, Clairo. Mohla bych uspořádat piknik. Nebo ještě lépe, párty v Hayden Parku. To ti dá možnost

promluvit si s nimi v méně formálním prostředí."
Claira zakroutila hlavou. „Pochybuji, že to něčemu pomůže. Ne, problém je v tom, že se mi žádný z nich dokonce ani nelíbí, Evo. Jednoduše si nedovedu představit, že bych se do některého z nich mohla zamilovať. A musím říct, že už mě ta šaráda okolo manželství unavuje. Copak vás ne, sire Alexi?"
Ryder se váhavě odmlčel, neboť si nebyl jistý, kam Claira směřuje.
Dívka však na jeho odpověď nečekala, zamyšleně si dala prst k ústům a se zkoumavým pohledem upřeným na Ryderovu tvář se zeptala: „Co myslíte, sire Alexi, nebylo by snazší, kdybychom se my dva prostě vzali? Vy byste už nemusel hledat nevěstu a já zase ženicha. A Eva by mohla být spokojená, poněvadž o mou budoucnost by bylo postaráno. Co říkáš, Evo?"
Ryderovo obočí vzlétlo vzhůru, zatímco Eva tupě zírala na svou sestru. Sice nechápal, co to Clairu najednou posedlo, ale předstíral úsměv.
„Nabídka je vskutku lákavá, ale vy si mě ve skutečnosti nechcete vzít, lady Clairo."
„Ach, ale chci. Opravdu vás mám ráda. A vím, že vy mě také."
„Samozřejmé že vás mám rád."
„Nu, když si tedy někoho mám vzít, pak budu ráda, když to budete právě *vy*. Copak se vám nelíbím?"

Když se na něho Claira podívala skrze koketně sklopené řasy, Ryder nabyl podezření, že se ve své sestře snaží vzbudit žárlivost.

Eva však spíše než žárlivě vypadala ustaraně. „Clairo, tvé vtip kování na účet sira Alexe není zrovna vhodné."
‚Ale já nevtipkuji," odvětila Claira nevinně. „Mnoho mladých dívek mého postavení u muže hledá jen majetek a titul, a ačkoliv tohle všechno sir Alex má, myslím si, že oplývá i jinými kvalitami. Já chci od manželství něco víc než jen bezstarostnou budoucnost. A sir Alex si na druhou stranu může být jistý, že netoužím jen po jeho penězích."
Ryder se zkoumavě podíval na tety. Obě dámy ustaly ve své práci a zíraly na Clairu, jako by jí narostla druhá hlava. Mohly mu být vděčné, že zachránil Evě život, ale ne zas natolik, aby ho přijaly do rodiny.
Eva najednou prudce vstala. „Clairo, mohly bychom si promluvit v soukromí?"
„Zajisté," odvětila Claira se stále stejným nevinným výrazem. Poté vstala a následovala Evu do vedlejšího pokoje.
Ryder zůstal nehybně sedět. Po pravdě řečeno nevěděl, zda se má začít smát či snad popadnout Clairu za ramena a zatřást s ní, aby se vzpamatovala a přestala plácat nesmysly. Pokud se snažila vzbudit v Evě žárlivost, doufal, že se jí to podařilo, neboť v opačném případě jen zvýšila její případný vzdor.

„Nechcete se oženit s Clairou, že ne, sire Alexi?" zeptal se Cecil pobaveně.
„Pochybuji, že by to bylo možné," řekl Ryder vyhýbavě.
„To je dobře," oddychl si Cecil. „Nechápu, co ji to najednou popadlo. Vždyť vy dva se k sobě vůbec nehodíte," dodal a nechápavě zakroutil hlavou.

„To jsi jistě nemohla myslet vážně, Clairo?" zeptala se Eva, jakmile zavedla svou sestru do knihovny a zavřela za ni dveře. „Proč ne?" odvětila Claira sladce.
„Protože se k sobě vůbec nehodíte," řekla Eva zamračeně. Nedokázala si představit svou rezervovanou mladší sestru, kterak vstupuje do manželství z rozumu se svým naprostým protějškem - nebezpečným, vášnivým mužem, jakým byl Ryder. Claira se k němu vůbec nehodila.
Claira však odhodlaně zvedla bradu a podívala se jí přímo do očí. „To ty jsi tvrdila, že z něho

bude skvělý manžel, Evo. A moc dobře víš, že v mnoha ohledech předčí všechny mé obdivovatele. Sir Alex je skvělý člověk. Je mi tak drahý jako vlastní bratr. Mnohem lépe se cítím v jeho společnosti, než když se kolem mě točí všichni ti londýnští floutci."
Eva najednou nevěděla, co říct. Nedokázala najít vhodné argumenty, kterými by jí její rozhodnutí rozmluvila. Sama dobře chápala, co její mladší sestru k Ryderovi tolik přitahuje. Jeho okouzlující šarm a nespoutaná mužnost zcela jistě vzrušovaly nejednu ženu, nicméně hlavním důvodem, proč Clairu tolik přitahoval, bylo, že v jeho společnosti byla sebejistá a spokojená a že on o ni pečoval jako o milovanou mladší sestru.
Já vím, že se máte rádi, ale jen to, že se s ním cítíš v bezpečí, neznamená, že by sis ho měla vzít. Sir Alex tě zcela jistě nevidí jako objekt své touhy a bratrská náklonnost k lásce příliš často nevede."
„Možná, že láska v manželství není tak důležitá," odvětila Claira. Jak často říká mamá, láska k dobrému svazku není nezbytná."
Eva sebou škubla a v uších jí znovu zněla matčina slova. *Lidé naší třídy se nesmí nechat ovlivnit naivními představami o lásce.*

Zakroutila hlavou. „Láska není nezbytná, to je pravda, ale jelikož máš před sebou dlouhá léta manželství, měla bys hledat alespoň zájem a úctu."
„Takže ty si myslíš, že sir Alex není ten pravý?"

Eva se odmlčela. Zoufale si přála, aby se Claira provdala za správného manžela a byla ušetřena utrpení a samoty, které by ji čekaly v manželství s lhostejným mužem. Jenže to nebyl jediný dú vod, proč své sestře Rydera nechtěla schválit.
Než však mohla cokoliv říct, Claira pokračovala: „Nevěřím, že by mi někdy mohl ublížit, Evo. Spíše si myslím, že se sirem Alexem budu naprosto šťastná. A budu se snažit, abych učinila šťastným i jeho. Pokud mé požádá o ruku, zcela jistě ho vyslyším."
Eva cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. Jen tak stála a nesouhlasně zírala na svou sestru.
„Kromě toho," dodala, „manželství se mnou siru Alexovi pomůže k lepšímu postavení ve společnosti. A právě proto se chce vlastně ženit, ne?"
Zcela jistě ano. Jenže jedna věc byla pomáhat Ryderovi najít vhodnou manželku a druhá dát mu svou vlastní sestru. Eva na to nechtěla ani pomyslet. Děsila ji představa, že by si Ryder mohl vzít její mladší sestru, a stát se tak nedílnou součástí její rodiny. Za takových podmínek by bylo nemyslitelné jakkoliv se mu vyhýbat.
A co bylo horší, nechtěla si ani představit, že by se Ryder mohl Clairy dotýkat a dávat jí takovou rozkoš, jakou poskytl jí.
Což bylo absurdní, poněvadž sama o Rydera nestála.
Jenže takové argumenty před sestrou jaksi nemohla předložit.

„Samozřejmě že chci, aby sir Alex našel v manželství přesně to, co v něm hledá, ale především chci, abys byla šťastná. A nedovolím ti udělat zbytečnou chybu tím, že učiníš ukvapené rozhodnutí. Vždyť se jedná o výběr partnera na celý tvůj život."
„Nemůžeš mě pořád držet jako v bavlnce, Evo," řekla Claira mírně.
Eva se zhluboka nadechla. „Dobře tedy. Snad jsem skutečně přehnané ochranitelská. Déle už na tebe nebudu tlačit. Avšak přece není kam spěchat. Dopřej si čas a slib mi, že unáhleně nepřijmeš žádnou žádost o ruku, ať už od sira Alexe nebo od kohokoliv jiného. Chtěla jsem ti dát možnost výběru a dva týdny není příliš dlou

há doba." Když Claira váhala, Eva na ni upřela naléhavý pohled. „Slib mi to, Clairo."
„Dobře tedy, slibuji. Stejné pochybuji, že najdu někoho, koho bych měla raději než sira Alexe."
Eva sledovala, jak Claira odchází z místnosti, a pocítila bolestnou úzkost. V očích společnosti by Claira a Ryder svým spojením učinili skvělý tah. A Claira by zcela jistě mohla být šťastná, že má takového manžela, jakým je Ryder.
Eva se bolestné kousla do spodního rtu. Náhle si uvědomila, že by něco takového nesnesla. Zvedla ruce k bolavým spánkům. Bude muset Clairu přesvědčit, aby změnila názor, nebo případně přesvědčit Rydera.
Ryder čekal na Clairu na konci chodby. Jakmile ho uviděla, na tváři se jí objevil provinilý výraz,

zarazila se a udělala krok opačným směrem, jako by se mu chtěla vyhnout. Jenže Ryder na ni kývl hlavou a Claiře nezbývalo nic jiného, než se s ním setkat.
„Co to, zatraceně, vyvádíte?" zeptal se tichým hlasem, aby ho neslyšel Macky, který stál dole u dveří a předstíral, že je lokaj.
Jen jsem vám chtěla pomoc získat Evu," přiznala Claira rovněž šeptem. „Myslela jsem, že byste mohl předstírat, že se mi dvoříte, a já zase, že váš zájem vítám."
„Odpusťte," řekl Ryder suše, „ale jaksi nechápu, jak by to mohlo pomoct."
Jak? No přece tím, že v Evě probudíme žárlivost. A kromě toho, Eva je zcela jiná než všechny vaše kandidátky. Ale když projevíte zájem o mě, o její sestru, snad pochopí, že chcete někoho, jako je ona."
Ačkoliv její logické úvahy chápal, obával se, že touto cestou k cíli nedojdou. „Cením si vaší snahy, má drahá, ale raději bych chtěl vybojovat svou vlastní bitvu."
Claira se usmála. „Nu, jak myslíte, ale na Evu to už udělalo dojem. Představa, že bychom my dva se mohli vzít, se jí nikterak nezamlouvá."
„O tom nepochybuji. Vždyť vás chrání jako matka tygřice a mě zcela jistě považuje za útočníka."

Claira náhle zvážněla. „Chce jen mé štěstí, sire Alexi. Jen tak její oběť nebude zbytečná. Dobře víte, že se kvůli nám vzdala své budoucnosti."

Já vím," řekl Ryder zachmuřené.
„Připadá mi, že na vaše zdráhavé dvoření příliš nereaguje. Už se to všechno táhne příliš dlouho."
Zkoumavě se zadívala na Rydera. „Chcete přece stále získat její srdce, sire Alexi?"
„Zajisté ano, ale byl bych vám vděčný, kdybyste zbytek už nechala na mně."
„Omlouvám se. Jen jsem chtěla pomoct. Pokud chcete, řeknu jí, že jsem změnila názor."
„Ne," řekl Ryder rozhodně. „Prosím, už od vás nemohu požadovat žádnou další laskavost. Ačkoliv..." Zamyšleně se zamračil. „Přece jen byste mi mohla dát šanci vyvést Evu trochu z míry."
Claira nadšeně zatleskala. „Takže máte nový plán! Věděla jsem to."
„Pro dnešek toho bylo dost, drahá." Vzal Clairu za ramena, obrátil ji k sobě zády a nasměroval ji zpátky do ranního pokoje. „Teď jděte za ostatními a nechejte mě jednat."
Když se Eva po chvíli vrátila do ranního pokoje, byla ráda, že Ryder odešel. Vlastně zmizela celá její rodina a ponechala ji v soukromí.
Ještě před hodinou se Eva o samotě necítila nejlépe, neboť věděla, že jí někdo usiluje o život. Avšak ted stál dole v hale pan Macklin. A Clairino prohlášení ji znepokojovalo natolik, že na nic jiného ani nedokázala myslet.
Vždyť zatím sestře nedokázala najít vhodného manžela a nevěděla, kde udělala chybu. Pomalé tempo nebylo zapříčiněno nedostatkem vhodných nápadníků. Věno, které Claira dostala

od Richarda, bylo natolik velké, aby se s ním spokojil i ten nejnáročnější gentleman. A zdálo se, že Claira ztratila i svou vrozenou plachost, za což samozřejmě vděčí především Ryderovi. Největší problém byl zřejmě v tom, že Claira se s žádným z nápadníků necítila příjemně.

Eva se rozhodla zdvojnásobit své úsilí a horečně přemýšlela, jak vzniklou situaci napravit. Venkovská párty byl zcela jistě dobrý

nápad. Pozve několik mladých gentlemanů, kteří o Clairu projevili zájem, a její sestra tak bude mít dost času, aby je blíže poznala. A čím dříve, tím lépe.

Eva se rozhodla, že venkovská párty se bude konat na panství Hayden Park, a to hned příští týden. Bude si muset pospíšit a ihned sestavit seznam hostů, aby dotyční měli dost času a odřekli své případné závazky. Možná by mohla požádat tety, aby jí dnes odpoledne pomohly napsat pozvánky.

Rydera ovšem nepozve. A to nejen ze strachu ze svých vlastních pocitů, ale poněvadž ho chce držet co nejdál od sestry. Eva nepochybovala, že ji tety budou podporovat, neboť myšlenka na svatbu Clairy s Ryderem se jim rovněž jistě nezamlouvala. Jako omluvu Ryderovy nepřítomnosti by mohly použít Drucilliny narozeniny.

Následující hodinu Eva strávila sepisováním vhodným hostů. Kromě své rodiny a Clairiných nápadníků musí pozvat dostatečné množství

osobností, aby párty měla úroveň a dobrou atmosféru. Nějaké starší dámy, které by dělaly společnost tetám a vystupovaly by jako gardedámy těm mladším. Možná nějaké dívky Clairina věku a snad i některého Cecilova přítele...

„Nechceš se jet projet, Evo?" ozval se za ní nečekaně bratrův hlas.

Eva zděšeně vykřikla, popadla se za srdce a vylekaně zírala na Cecila. „Mohl by ses přestat pohybovat jako duch? Vždyť z toho leknutí budu mít smrt."

„Omlouvám se," řekl kajícně. „Měl jsem vědět, že jsi po včerejšku ještě trochu nervózní."

Eva si uvědomila, že má pravdu. Její nervy byly stejně křehké jako sklo.

Jen jsem se přišel zeptat, jestli by ses se mnou nechtěla projet," vysvětlil Cecil. „Od včerejška jsi doma zavřená jako ve vězení."

„Děkuji, ale nemám čas. Musím si promluvit s Drucillou a Beatrici a získat jejich souhlas s párty a pak rozeslat pozvánky."

„Párty?"

„Ano. Příští týden v Hayden Parku. Claira tak snad dostane příležitost, aby se lépe poznala se svými nápadníky. Právě sepisuji seznam hostů. Mohl by ses podívat, jestli jsem na někoho nezapomněla."

Kupodivu Cecil nic nenamítal. Místo toho od ní převzal seznam a usadil se do protějšího křesla.

„Ano, myslím, že je všechno v pořádku. Ale teď se dívám, žes zapomněla na sira Alexe."
„Protože ho nechci pozvat," odvětila Eva. „Snažím se Clairu dostat co nejdál z jeho vlivu. Alespoň bude mít dost času, aby se věnoval svým vlastním zájmům."
Cecil se zamračil. ‚Ale ty ho musíš pozvat. Jak by tě asi mohl chránit, kdyby zůstal v Londýně?"
„Očekávám, že s námi pojede pan Macklin."
Cecil nesouhlasně zakroutil hlavou. „To by byla velká chyba, Evo. Nikdo se o tebe nepostará lépe než sir Alex, dokonce ani Macky ne."
Jsem si jistá, že pan Macky je k ochraně osob dostatečně vyškolený."
„Ne, sir Alex je *Strážce*, Evo," prohlásil Cecil, jako by to něco měnilo.
Eva se na něho nechápavě podívala. „Kdo je to Strážce?"
Cecil se ušklíbl a prsty si prohrábl světlé vlasy. „Nesmím ti nic říct. Přísahal jsem panu Verrovi, že nikdy nic nevyzradím."
Eva si podezřívavě prohlížela svého mladšího bratra. Santos Verra byl žoviálni Španěl, majitel přístavního hostince na Cyreně. „Cecile, nemůžeš prostě jen tak něco nakousnout a potom to nechat být. O čem vlastně mluvíš?"
Mladý muž vyskočil z křesla a začal nervózně přecházet po pokoji. „Copak jsi nikdy neslyšela zvěsti o Strážcích a o jejich hrdinských činech?"

Eva se zamračila. „Myslíš oddíl sira Gawaina Olwena, který pracuje pro ministerstvo zahraničí?"
‚Ano, jenže s ministerstvem zahraničí celkem nic společného nemají. O jejich existenci jsem se dozvěděl zcela náhodou, když jsem před dvěma roky tajně vyklouzl z domu a projížděl jsem se po pobřeží. Když jsem u jedné z jeskyní spatřil nějaké postavy, nejdříve jsem si myslel, že to jsou pašeráci. Připlížil jsem se blíže, abych vyslechl jejich rozhovor. Pan Ryder se vrátil z jedné záchranné výpravy, kde zajal dva francouzské špiony. Právě se rozhodovali, co s nimi udělat. Byl mezi nimi i pan Verra a také lord Hawkhurst. Stále mi není jasné, jak se o mně dozvěděli, ale chytili mě a pan Verra

mé donutil přísahat, že nikdy nevyzradím, co jsem té noci viděl a slyšel. A svůj slib jsem dodržel. Celou tu dobu jsem mlčel..., až do dneška." Zkoumavě se na Evu zadíval. „Snad nikomu neublížím, když ti odhalím, co jsem zjistil." „Co ses dozvěděl?"
„Že jsou tajným řádem, který následuje ušlechtilé ideály svých předchůdců. Legie ochránců, kteří bojují proti bezpráví a nespravedlnosti světa. Stojí na straně slabých a bezbranných."
Eva nevěřícně vydechla. ‚A mezi ně patří i sir Alex?"
„Přesně tak. Přijali ho do svých řad, protože je expert na výbušniny. Není mnoho gentlemanů s

jeho zkušenostmi a dovednostmi. Dal bych svou pravou ruku," dodal Cecil horlivě, „jen abych se stal jedním z nich jako sir Alex. Jenže členové musí bezesporu nejdříve prokázat svou kvalifikaci."
Eva se v myšlenkách vrátila do minulosti a vzpomínala, jak jí Ryder vysvětloval, že pracuje pro ministerstvo zahraničí. Řekl jen, že se polepšil. Nezmínil se, že je členem tajného řádu ochránců.
Pak to všechno dává smysl. Kolikrát ji už napadlo, jak je možné, že se v jeho přítomnosti vždy cítí tak bezpečně. Byl ochráncem.
Také se vůbec nedivila, že ho Cecil tak zbožňoval. Pro mladého muže musela být představa tajného řádu hrdinů až příliš svůdná a vzrušující, než aby jí odolal.
Cecil se najednou zastavil a upřeně se podíval na Evu. „Musíš siru Alexovi věřit, Evo. On ví mnohem lépe než jiní, jak té ochránit. Pokud vím, Macky je také Strážcem, ale nechci, abys zbytečně riskovala život. Jet do Hertfordshiru bez sira Alexe je čiré bláznovství."
Eva zaváhala. Ani v nejmenším se nechtěla přít o Ryderových schopnostech. Chápala, proč v jejím bratrovi vyvolává loajalitu a zbožnou úctu. Ryder mohl kdysi být dobrodruhem, který riskoval život pro peníze, ale ted se stal hrdinou a vzorem všech mladých gentlemanů.
Vždy ve skrytu duše věřila, že postavení, titul a peníze nemají nic společného s hodnotou muže, a Ryder toho byl živoucím důkazem. Byl silný a

ušlechtilý, ne jako její manžel, který žil jen pro své vlastní potěšení.

Dokonce Ryderovi jistým způsobem záviděla. Jeho profesní poslání bylo mnohem důležitější než to její. Vedl život, který *měl smysl.*
Presto pro Clairu nebyl tím pravým.
Eva posunula křeslo a natočila se tak, aby lépe viděla na bratra. „Cecile, připouštím, že sir Alex je tím nejschopnějším mužem, kte rý by mě mohl chránit, ale přesto ho nemohu pozvat. Pro Clairu to bude ten nejdůležitější krok jejího života. Blíže pozná charakter svých ctitelů a snad si konečně vybere toho pravého."
Cecil tvrdohlavě vystrčil bradu. „Pokud nepojede sir Alex, pak nepojedu ani já. V tom případě si mě můžeš vyškrtnout ze svého seznamu."
K jejímu velkému údivu se v jeho hlase skrývala skutečná výhrůžka. A pak, což ji zcela vyvedlo z míry, Cecil hodil list papíru na stůl a bez dalšího slova vyšel z místnosti. Eva zůstala jako opařená a nechápavě zírala na zavřené dveře.
Nemůže svého bratra nechat v Londýně samotného. Ne, takhle to dál nepůjde. Bude muset jít k jádru celého problému. Jednoduše si promluví přímo s Ryderem. Je to rozumný muž... obvykle. Požádá ho, aby se Claiře jednou provždy přestal dvořit.
A ještě lepší by bylo, kdyby to byl právě on, kdo její sestře otevře oči. Eva věděla, že Claira ji neposlechne. A právě proto to bude muset být

Ryder, kdo jí vysvětlí, že jejich svazek je zcela nevhodný.
Když se objevila na schodech jeho domu, vůbec ji neudivilo, že se okamžitě zeptal: „Kde je Macky?"
Věděla, že nemá z domu vycházet sama, jenže prostě v tuto chvíli na nebezpečí zcela zapomněla. „Nechala jsem ho na druhé straně náměstí. Musím s tebou mluvit o samotě."
Ryder ji tedy zavedl do knihovny a ukázal na jedno z křesel, aby se posadila. Eva však raději zůstala stát, takže Ryder se bokem opřel o desku psacího stolu. „Prosím, hraběnko, co tě tedy znepokojuje natolik, že jsi porušila můj přímý rozkaz?"
Jsem si jistá, že to víš. Jedná se o mou sestru. Doufám, že máš tolik slušnosti a zdravého rozumu, abys Claiře ten nesmyslný nápad vymluvil."

Ryder se na ni upřeně díval, nicméně z výrazu jeho tváře Eva nedokázala vyčíst, co si o tom myslí. S rukama založenýma na hrudi se líně opíral o stůl a vypadal zcela nevzrušeně. „Lady Claira má všechno, co od své nevěsty očekávám."
Eva cítila, jak ztuhla. Doufala, že Ryder bude rozumný, ale zdá se, že se zmýlila. „Zřejmě má opravdu všechno, co od své nevěsty očekáváš, ale Claira si zaslouží něco víc než jen manželství z rozumu."
„Aby netrpěla stejně jako ty?"

Přesně tak. Eva rozhodně neměla v úmyslu Ryderovi vyprávět o skutečných důvodech svého nesouhlasu. „Ano, pokud to musíš vědět, tak ano." Když stále mlčel, Eva se zoufale snažila zarazit vzrůstající úzkost. „Rydere, ty přece moc dobře víš, že se s Clairou k sobě vůbec nehodíte."
„Proč ne?"
„No, jsi mnohem starší než ona."
Pochybovačně povytáhl obočí. „Když jsi pro mě sestavovala seznam vhodných nevěst, můj věk v něm nehrál žádnou roli."
„Samozřejmě že nehrál. Pro ostatní mladé dámy tvůj věk není překážkou. Jenže Claira je jiná, až příliš křehká. Jako manžel bys ji mohl zastrašit."
Chladně se usmál. „Claira ví, že bych jí nikdy neublížil."
„Ne úmyslně, samozřejmě. Ale jsi mnohem zkušenější než ona."
„Myslíš fyzicky zkušenější." „Ano."
Ryder ji sledoval s vášní, která ji znervózňovala. „Dovol mi, abych se ujistil, že jsem pochopil, co mi chceš říct. Obáváš se, že svou zhýralosti odpudím tvou sladkou nevinnou sestru."
„Ne..., takhle přesně jsem to nemyslela..."
„Tak tohle tě trápí? Představa, jak se v posteli zmocním Clairy. Proto jsi jí přispěchala na pomoc."
Eva po Ryderovi střelila rozmrzelým pohledem. Rozhodně nechtěla, aby poznal, jak je blízko pravdy.

„Skoro bych myslel, že žárlíš," řekl Ryder pobaveně.
Otevřela ústa, aby se bránila, ale pak je zase zavřela. Odmítala přiznat, že je žárlivostí téměř šílená. „Ne, zajisté nežárlím. A ujišťuji

tě, že v tomto případě mé city nejsou vůbec důležité. Jediné, na čem mi záleží, je, abych viděla Clairu šťastně provdanou za toho správného muže, kterým ty zcela jistě nejsi."
Na rtech se mu objevil líný úsměv. „Takže mi vlastně chceš říci. že pro tvou sestru nejsem dost dobrý. Právě jsi mě smrtelně zra nila, lásko."
„Ne," bránila se Eva, „tohle jsem nechtěla říct. Nemám námitky proti žádné jiné nevěstě, jen když to nebude Claira. Jelikož mě však neposlechne, budeš jí to muset objasnit ty."
Dlouze se odmlčel. „Dobře tedy. Dohlédnu, aby se myšlenky na náš sňatek jednou provždy vzdala..., ale pod jednou podmínkou."
„Pod podmínkou?" zeptala se Eva podezřívavě.
„Pojď sem, maličká."
Eva náhle zostražitěla. „Proč?"
„Poněvadž tě o to žádám." Pozoroval ji drzým a vyzývavým pohledem. Eva váhavě stála, a když dál mlčky čekal, poslechla ho. Došla až k němu a zastavila se. Omámené sledovala, jak Ryder pozvedl ruku a konečky prstů se dotkl jejích rtů. Když sebou škubla, jeho smyslná ústa se zkroutila do jízlivého úšklebku. „Nemusíš se bát. Nezmocním se tě stejným způsobem jako včera."

V jeho očích se zračil podivný cit, který Eva nedokázala rozluštit. „Pod jakou podmínkou?" opakovala netrpělivě.
Místo odpovědi jí upravil neposedný pramen vlasů, který nechtěl zůstat na svém místě.
Eva zůstala nehnuté stát, náhle neschopna jakéhokoliv pohybu. Jak je jenom možné, že ji Ryder vždy tak dokonale vyvede z míry? A jak je vůbec možné, že dokázal, aby zapomněla, proč přišla?
Přestal si pohrávat s lokny jejího účesu a palcem obkreslil linii brady. Eva měla dojem, že omdlí. Kolena se jí začala podlamovat a hlavou vířily vzpomínky na včerejší polibek. *Nesmíš na to myslet,* přikázala si v duchu.
Jaká podmínka?" přinutila se říct ochraptělým hlasem.
„Ze se mnou strávíš jednu noc."
V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Eva zírala na Rydera a uvažovala, zda se náhodou nezbláznila nebo zda se nezbláznil on. „Prosím? Co jsi říkal?"

„Slyšela jsi mě, hraběnko."
Nervózně se zasmála. „To nemůžeš myslet vážně."
„Proč ne? Je to obchod. Nebudu se dvořit tvé sestře, když se mnou strávíš noc."
Jaký je tohle obchod?" Vyděšeně couvla mimo jeho dosah. „To je prostě absurdní."
„Vůbec ne. Záleží mi na tobě, drahá. Už se jednou musíš zbavit strachu, který tě ovládá."

Eva zaváhala a Ryder si všiml, jak se chvěje.
Já... nemám strach," řekla nakonec.
„Ale máš o milování zcela zkreslené představy. Chci ti ukázat i jiný způsob. Pokud se miluješ s mužem, kterému na tobě záleží a chce ti poskytnout rozkoš, je to překrásné. Chci ti dokázat, že všichni muži nejsou jako tvůj zesnulý manžel."
Eva chvíli mlčela a pak zakroutila hlavou.
„Rydere, to, co mi nabízíš, je urážlivé."
„Vůbec ne. Jen jedna noc plná vášně. To je má podmínka. V opačném případě se ožením s Clairou."
Z očí jí sršely blesky. „To je vydírání!"
„Přesně tak," souhlasil klidným hlasem. Nelíbilo se mu, že se musel uchýlit k tak podlé taktice, ale Claira měla v jednom pravdu, už to všechno trvá příliš dlouho. Pokud chce dosáhnout úspěchu, musí v celé záležitosti s Evou jednoznačně pokročit kupředu. Věděl, že Eva pro svou sestru udělá cokoliv. Pro svou rodinu by třeba i upsala duši samotnému ďáblu.
„Nechováš se jako gentleman."
Pobaveně se usmál. „Právě teď mi na tom vůbec nezáleží. Důležitá jsi jen ty." Když neodpovídala, nevinným hlasem pokračoval.
„Ujišťuji tě, že mé úmysly jsou počestné," lhal.
„Mám v úmyslu zbavit tě strachu z tělesné blízkosti mužů."
Eva bezmocně pokrčila rameny. V jejích očích se zračil zmatek, jaký v nich ještě nikdy předtím neviděl, rovněž však nejistota, zranitelnost.

„Nemusíš se bát, že se včerejšek bude opakovat, Evo," řekl Ryder pokud možno nenucené. „Zřejmě se to stalo proto, že jsem už dlouho s žádnou ženou nebyl - vlastně od té doby, co jsem přijel

do Londýna. Ujišťuji tě však, že příště se už budu ovládat, máš mé slovo."
Všiml si, že si ho Eva udiveně prohlíží. Nechtěl se však jen omluvit za své včerejší chování, ale chtěl jí dát na srozuměnou, že nemá žádnou milenku a ani nehledá fyzické uspokojení u překrás né vdovy, jakou je například Phoebe Ferris-Jonesová, jež se kolem něho nepřestala točit.
„Abych řekla pravdu, nikdy jsem si o tobě nemyslela, že jsi ten typ muže, který si libuje v celibátu."
Ryder se usmál. „To zajisté nejsem. Jenže jsem přišel do Lon dýna, abych si zde našel nevěstu. Nemám zapotřebí špinit si svou již tak dost pochybnou pověst a zařadit se do dlouhého zástupu přelétavých floutků. Kromě toho jsem ještě nenašel žádnou, ktení by mě zajímala."
Eva se zamyšleně zamračila, řekla však jen: „Proč se tedy zají máš o *mě?"*
„Z čistě nezištných důvodů. Jsi můj dobrodinec, hraběnko. Nikdy bych si nedovolil ohrozit náš vztah něčím takovým, jako je chtíč. Je však pravda, že se přitahujeme," dodal mírně.
„Včerejšek je toho jasným důkazem. Přesto se

však dokážu ovládat a slibuji, že se budu chovat jako gentleman."
Všiml si, že mu tak úplně neuvěřila. Nemohl však couvnout. Chtěl Evu za svou ženu, jenže fyzická blízkost byla zřejmě jediný způsob, jak zbortit její vzdor. Pokud získá její tělo, snad se mu podaří dobýt i její srdce. Měl v úmyslu zahrnout ji vášní, smyslností a něhou.
„Chceš snad popírat, že toužíš poznat skutečnou vášeň, Evo?"
Upřeně se na něho zahleděla a její rty se mírně pootevřely. Pak rychle uhnula pohledem.
„Nikdy jsem žádnou vášeň v milování ne-poznala," zamumlala tichým hlasem.
„Mohu ti ji slíbit, Evo. Je to jen tím, že jsi zatím neměla toho správného milence. Copak si nevzpomínáš na knihovnu? Nemůžeš popřít, co jsi cítila."
Všiml si, že váhá, a zatajil dech. Chtěl rozpustit ledy, kterými se Eva tak dlouho obklopovala. Toužil uvolnit žár a vášeň, o kterých věděl, že jsou ukryté hluboko v její duši. Chtěl, aby toužila jen po něm a po nikom jiném. A doufal, že ona chce totéž.

Příliš dlouho spala a on to hodlal změnit. „Tvé tělo chce to mé," naléhal nevzrušeným hlasem.
Váhavě se usmála. „Vidím, že nemám šanci." Po očku se na něho podívala. „To není fair, víš to?"
„Co není fair?"
‚Jak proti mně používáš mou vlastní slabost."

Ryder si oddychl. Konečně přiznala, co skutečně cítí. Ještě se mu zcela neoddala, ale v jejích krásných rysech viděl skrytou louhu.
Jedna noc, nic víc," řekla nakonec.
„Ano, nic víc. Jedna noc nespoutané vášně a rozkoše."

9

Jedna noc nespoutané vášně a rozkoše Evě zněla v uších Ryde rova slova. Predstava až príliš svůdná.

Snažila se zklidnit přerývaný dech a nechápala, jak mohla sou hlásit s něčím tak skandálním.

Nikdy by ji ani nenapadlo, že by s něčím takovým mohl vůbec přijít. Jenže Ryder ji *litoval*. Snažil se jí pomoct.
Neměla ráda, když v někom vzbuzovala lítost. Eva však dobře věděla, že tentokrát má Ryder pravdu. Až příliš dlouho se nechala ovládat svým strachem. Jen samotná myšlenka na fyzickou blízkost s mužem ji znervózňovala, a to dokonce i když tím mužem byl Ryder.
Eva prudce pohodila hlavou. Nemohla uvěřit, že se skutečně nechala přemluvit k romantické indiskrétnosti s Ryderem. Ostatní vdovy takové divoké rozptýlení dokonce vyhledávaly, jenže ona měla závazky ke své rodině. Zvláště pak ke Claiře.
„Nemohu to udělat," řekla nakonec. „Nesmím ohrozit svou pověst. I ten nejmenší náznak skandálu by mohl zničit Claiřiny vyhlídky na slibnou budoucnost."
Jednu noc dokážeme udržet v tajnosti."
Tázavě se na něho podívala. ‚Jak?"
„To nechej na mně. Všechno zařídím tak, aby celá naše záležitost zůstala utajená."
Eva hleděla do Ryderových temných očí a snažila se ovládnout tíseň, která ji začala stahovat hrdlo. Právě jí sliboval krátkou aférku, navždy uchovanou v tajnosti. Přece nedovolí, aby se nechala ovládat svým strachem...
Ne, řekla si v duchu odhodlaně. Musí k sobě být upřímná. Chce víc než jen zaplašit úzkost z tělesného kontaktu. Pravda byla

laková, že alespoň jednou v životě touží zakusit skutečnou rozkoš. A nepochybovala o tom, že by ji s Ryderem zažila.
A navíc to byla její jediná šance být s ním. Jakmile si jednou Ryder vybere nevěstu, zaplést se s ním by bylo morálně nepřípustné.
„No tak, hraběnko," pobízel ji a v očích měl náznak vášně. „Copak musíš být za každých okolností tak zodpovědná a upjatá?"
Eva nepovažovala za nutné mu na jeho otázku odpovídat, neboť odpověď znal stejně dobře jako ona.
„Zasloužíš si trochu té rozkoše. Před lety ses obětovala pro svou rodinu, ignorovala jsi svou vlastní touhu a teď je načase začít žít."
Měl pravdu. Potlačila veškeré své touhy, všechny naděje a romantické sny. Nikdy nemohla dělat to, co skutečně chtěla. Žít přesně podle svých představ, bez toho, aniž by ji někdo neustále kontroloval a řídil každý její krok či od ní vyžadoval důstojné chování odpovídající jejímu postavení.
Hluboko uvnitř Evina srdce se rozžala jiskra vzdoru. Pokud stráví s Ryderem jednu noc, tak to přece ještě neznamená, že se vzdá své tak těžce vydobyté svobody. Tím, že se mu oddá na několik málo hodin, se nic nezmění. Dále bude svobodná a nezávislá.
A pochopitelné že by s nikým jiným než s Ryderem o něčem takovém vůbec neuvažovala. Jedna noc přece nemůže změnit hloubku jejích citů a učinit z ní loutku bez vlastního rozumu a

vůle. Ceká je fyzická rozkoš, nic víc. Jedna noc plná vášně a milování.
Chuť vášně.
To je vše, co chce. A jedna noc jí bude naprosto stačit, slibovala si Eva v duchu.
A nakonec, jeho návrhu prostě nelze odolat.
Nebo lépe řečeno, *nechce* mu odolat.
„Dobře tedy," vydechla. Jedna noc. Nic víc."
Ryder ji tiše pozoroval, a když souhlasila, v očích se mu objevilo uspokojení. „Dobře. Všechno zařídím a pak ti dám vědět."
Eva zahnala paniku, kterou náhle pocítila, a zoufale bojovala s nutkáním všechno odvolat. Jenže ona to nevzdá, i když má zvláštní předtuchu, že se právě upsala samotnému peklu.

* * *

Ryder udělal přesně to, co slíbil. O tři dny později bylo všechno připravené. Po půlnoci, až budou všichni sloužící v posteli, ji vy zvedne u zadního vchodu.
Snad stokrát Eva málem všechno odvolala. Ale když přišel čas, čekala na něho u dveří vchodu pro služebnictvo a na sobě měla dlouhý plášť s kapuci.
Ryder se usmál na pozdrav a pak ji odvedl kousek dál, kde na ně ve stínu vysokého stromu čekal kočár. Neměl žádného kočího, poněvadž si nepřál svědky, nicméně musel informovat Mackyho, že Eva na několik hodin odjede z domu, aby ochránce nezjistil, **že** jeho svěřenkyně

není v posteli, nezačal panikařit a neztropil zby tečný poplach.
Ryder ji však ujistil, že Macky je diskrétnost sama a že se o jejím výletu nikdo nedoví. Což Evě připomnělo, co se od svého bratra dozvěděla o Strážcích. Ryderovo nenucené chování ji ujistilo, že podobné situace pro něho nebyly ničím neobvyklým.
Celý den pršelo a noc byla chladná a vlhká, nicméně krátce před půlnocí se oblaka rozplynula a na obloze se objevil stříbrný měsíc, který je ted oba objímal ve své náruči.
Nicméně Eva si krásy noční oblohy příliš nevšímala. Seděla tiše vedle Rydera, nervy měla napjaté k prasknutí a přemýšlela, kam asi jedou. Žaludek měla jako na vodě a hrdlo se jí svíralo vzrušením. Nicméně předpokládaný strach se nedostavil. Místo toho byla nedočkavá a plná očekávání.
Nemusela čekat dlouho. Ani ne za dvacet minut zastavili před malým elegantním domem v severním Londýně. Eva poznala, že se nacházejí v oblasti, kde gentlemani často pořizují domy pro své milenky a pak je často navštěvují. Eva věděla, že jeden z domů patřil i jejímu manželovi.
Okamžitě však nepříjemné myšlenky zahnala, poněvadž si dnešní noc nechtěla kazit vzpomínkami na své nevydařené manželství. Doufala, že překoná svůj strach a odpor, který ji zachvátil vždy, když ji manžel vzal do postele.

„Dům patří jednomu mému známému," vysvětlil Ryder, když viděl Evin zamračený výraz. Jemu nevadí, že ho použijeme?"

Jí," opravil ji Ryder. „Venuše vlastní několik takových domů rozkoše a pronajímá je svým klientům."

Eva pozvedla obočí. „Hádám, že Venuše je kurtizána." „Dokonce ta nejznámější," odpověděl pobaveně. „Provozuje hned několik nejznámějších klubů hříchu v Londýně. Nicméně ona i její sloužící jsou naprosto diskrétní a tohle místo je pro nás jako dělané."

„Rydere, nejsem si jistá, jestli nedělám chybu."

„Žádné pochyby, drahá. Počkej, až to uvidíš uvnitř. Slibuji, že len pohled stojí za to."

Když se u kočáru objevil sluha, aby se postaral o koně, Ryder Kvě upravil kapuci, pomohl jí sesednout z kočáru a odvedl ji k domu.

Když prošli přízemí osvětlené zářivými lustry, Eva musela souhlasit, že výzdoba domu je vskutku pozoruhodná. Nábytek byl velmi elegantní, nicméně v každé místnosti - ve vstupní hale, přijímacím saloně, v jídelně, a dokonce i v saloně s biliárem - se nacházely sochy a obrazy nahých milenců v rozličných pózách.

Stěny velké ložnice v prvním patře rovněž zdobily obrazy s podobnou tématikou, nicméně zde se více hodily a nepůsobily tak skandálním dojmem. Nebo to bylo tím, že lampy vydávaly jen tlumené světlo a tolik na ně neupozorňovaly.

Evu však udivilo, že i s tak nevšední výzdobou celý dům působil vstřícným a hřejivým dojmem. V kamenném krbu hořel oheň - výsledek neviditelných sloužících - a na servírovacím stolku stály karafy s vínem a s několika druhy alkoholu, stejně jako tác s čerstvým chlebem, máslem, zralým sýrem a exotickým ovocem. Evinu pozornost však upoutala obrovská postel s nebesy, povlečená černým saténem.
„Tak takhle vypadá doupě hříchu," podotkla Eva stísněným hlasem. „V podobném domě jsem ještě nikdy nebyla."
Vtom Ryder pomalu zavřel dveře a Eva ztuhla. A když k ní zezadu přistoupil, aby jí pomohl sundat plášť, naskočila jí husí kůže a celá se zachvěla.
„Nemusíš se bát, že bych se na tebe vrhl," řekl nenucené ve snaze uklidnit ji. „Nejdříve si dáme sklenici vína a pak se rozhodneme, co dál. Nemáš hlad?"

„Ne. Nedostala bych do sebe ani malý kousek." Nervózní chvění v břiše se náhle změnilo v bolestivou úzkost.
Ryder ji dovedl k pohodlnému lehátku u krbu a šel nalít sklenici vína. Když se vrátil, pohár jí podal a posadil se vedle ní. „Tady, napij se. Snad tě to uklidní."
Eva se suše usmála. „Nejsem si jistá, zda to je vůbec možné."
„Samozřejmě že je." Pohodlně se opřel o polstrování a upřeně se na ni zadíval.

„Nemusíme spěchat, drahá. Celá noc se bude řídit jen podle tebe."
Zhluboka se napila ve snaze zbavit se sucha v ústech. Nicméně když Ryder natáhl ruku, aby od ní vzal sklenici, znovu se celá napjala.
Ryder si všiml její paniky, na chvíli znehybnel a pak nesouhlasné zakroutil hlavou. „Nemusíš se mě bát, lásko. Slíbil jsem ti noc plnou vášně a rozkoše a mám v úmyslu svůj slib dodržet. Uvědom si, že je v sázce má mužská pýcha."
Eva uslyšela jeho pobavený tón hlasu a zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. To, co uviděla, jí vzalo dech. V temných hlubinách Ryderova pohledu se odrážela něha a laskavost. Přesto se stále cítila nejistá a zranitelná. Nesnášela svou slabost, nesnášela svůj strach.
„Kdyby ti to nevadilo, chtěla bych to mít co nejdříve za sebou."
Odmítavě zakroutil hlavou. „Tak to by mi vadilo. Nerad pospíchám."
Ležérně, jako by měl všechen čas světa, usrkl vína a pak jí sklenici vrátil. Ruce se jí však chvěly natolik, že rudou tekutinu málem rozlila.
„Podívej, třesu se jak osika. Raději si ho zase vezmi."
Eva mu vrátila víno, ruce složila do klína, propletla prsty a upřeně se zadívala do plápolajícího ohně.
Ryder odložil sklenici, natáhl ruku a konečky prstů se dotkl její tváře. „To jsem přece já, Evo. Znala jsi mě už jako mladého chlapce. Učila jsi

mě tančit, pamatuješ? Milování není o nic víc komplikovanější než tanec."
„Možná že pro tebe není."
Ryder pozoroval její upjatou pózu. Bylo zřejmé, že je vystrašená. Zhluboka se nadechl. Byl pevně rozhodnutý neudělat nic, čím by jí ublížil. Chtěl, aby Eva poznala skutečnou vášeň. Chtěl

jí ukázat veškerou rozkoš, která je možná mezi mužem a ženou. A měl v úmyslu využít veškeré své zbraně, aby toho dosáhl. Nejdříve však musí získat její důvěru.
Sledoval křehké linie překrásného obličeje a srdce se mu svíralo něhou. „Evo, vím, že máš nehezké vzpomínky. Ale já ti slibuji, že když nic jiného, tak ti na ně dnes večer pomohu zapomenout."
Když stále mlčela, Ryder zkusil jinou taktiku. „Před lety jsi na Cyreně byla tou nejodvážnější dívkou, jakou jsem znal. Jsem si jistý, že tvá odvaha nezmizela, jen dřímá."
Po chvíli přikývla. „Snad ano." Náhle odhodlaně vystrčila bradu, jako by se chystala do bitvy, a zhluboka se nadechla. „Mohli bychom tedy přejít rovnou k věci, prosím? Oddalování všechno jen zhoršuje."
„V pořádku. Začneme s tvými vlasy. Mohla by sis je rozpustit?"
Na chvíli zaváhala, pak však zvedla ruce a z účesu si uvolnila ozdobné spony. Ryder ohromeně sledoval, jak se jí po ramenou rozlila medová záplava hebkých vlasů.

„Máš ty nejkrásnější vlasy, jaké jsem kdy viděl," zašeptal téměř zbožně a natáhl ruku, aby ten zářivý vodopád vzal do dlaní.
Eva se naštěstí neodtáhla, ale zůstala nehybně sedět. Soustředěně pozorovala, jak se Ryder probírá dlouhými prameny, jak je nechává volně klouzat mezi prsty a kochá se jejich nádherou a heb-kostí.
Po chvíli se však netrpělivě pohnula. „Co teď, Rydere?"
„Trpělivost, lásko. Tohle je jen předehra a ta je velmi důležitá."
Nechápavě se na něho podívala. „Proč?"
‚Aby ses uvolnila a přestala se podobat kusu dubového špalku připraveného na tesařovu sekeru. Musí se z tebe stát žena, která se těší na nejkrásnější noc svého života."
Zdálo se, že v jejích očích zahlédl záblesk naděje, i když jen nepatrný. Se značným úsilím se snažila uvolnit, zády se opřela o polstrování a nechala ho, ať si hraje s jejími vlasy. Nakonec se zdálo, že ji pomalé pohyby uklidňují a snižuji sžíravé napětí.
Eva se na něho podívala. „Zdá se, že to funguje, Rydere. Už nejsem tak napjatá."
„Dobře. Pak tedy přistoupíme k druhému kroku svádění."

Na jejích rtech se objevil rozechvělý úsměv.
„Musíš mi říct, co mám dělat. Nemám ani tušení, co bude následovat."

Ryderovi se sevřelo srdce. „Obvykle následuje svlékání. Mohu ti pomoct nebo to zvládneš sama?"
„Ne, já sama."
Se zaťatými zuby se sklonila, aby si zula střevíce a stáhla punčochy. Pak vstala, obrátila se k Ryderovi zády a svlékla si šaty. Neměla na sobě korzet, takže zůstala jen ve spodní košilce. V místnosti bylo naprosté ticho, ozýval se jen Evin zběsilý tlukot srdce. Po chvíli uchopila lem tenké látky a přetáhla si spodničku přes hlavu.
Ryder při pohledu na její bělostnou pokožku zatajil dech. „Obraťse, Evo," řekl tiše.
Poslechla s hrdé vztyčenou hlavou. Byla příliš pyšná na to, aby se zakryla.
Ryderovi se v hrudi zatajil dech. Byla překrásná. Od plných ňader až k zlatavému trojúhelníku ukrývajícímu její ženství byla nádherná a smyslná..., čistá esence ženství.
Každičká část jejího dokonalého těla v něm vzbuzovala touhu. Její bradavky se podobaly pevným zralým malinám a přímo se nabízely k polaskání, útlý pas, dlouhá štíhlá stehna barvy krémové smetany.
Ryder na ni dlouhou dobu zíral a nevnímal nic než jen divoký pulz svého srdce a touhou ztopořené mužství. Eva o své smyslnosti neměla ani potuchy, ale bez nesnází by dokázala svést i měsíc na obloze.
Pohledem se znovu vrátil k záplavě medových vlasů a pak se jí podíval do očí. Do modrých očí, které ho ostražitě pozorovaly.

Ryder pomalu vstal. S vypětím všech sil se musel ovládat, aby se k ní nevrhl a nezmocnil se jí. Eva byla jediná žena, která v něm vyvolávala tak bolestnou touhu.
Udělal krok jejím směrem, pak se však zarazil. V jejích očích viděl napjaté očekávání, ale i strach a úzkost. Dívala se na něho, jako by jí chtěl ublížit.
Bože, dej mi sílu, abych postupoval pomalu, modlil se v duchu.
Zhluboka se nadechl, aby do bolavé hrudi doslal trochu vzduchu. Touhou po ní byl téměř šílený. Tělo měl v jednom ohni a před

stáva, jak se s Evou miluje, v něm vyvolávala zběsilou vášeň a hlad. Věděl však, že musí být opatrný.
A vždyť skutečně nebylo kam spěchat. Na tuto chvíli čekal polovinu svého života. A teď konečně nastala, po všech těch dlouhých letech. Jeho penis byl pevný a tepající vzrušením, nicméně bylo to srdce, které se svíralo bolestí. Hluboko uvnitř cítil tak silnou touhu, že se vyrovnala fyzické bolesti. Potřeboval se do ní ponořit a uhasit žár, jenž ho doslova spaloval.
Zatraceně, zatraceně, musíš se ovládat, okřikoval se Ryder v duchu. Ted, když konečně nastala dlouho očekávaná chvíle, chtěl, aby trvala na věky, aby z jejich spojení získal i tu poslední kapičku rozkoše.
Pomalu k Evě přistoupil a něžně ji objal. Najednou ho obklopila její něžná vůně, svěží a

sladká jako vůně divokých bylin, které kvetly na jejich tajné louce, kde se setkávali.
Stěží popadal dech. Ryder ji přitiskl blíže. Chvíli ji tak jen držel a doufal, že zklidní tep svého vlastního srdce. Pak ji nejistýma rukama začal pomalu hladit po vlasech, ramenou, něžné křivce jejích dokonalých zad a hebkých oblinách klenutých boků.
Ryder si s úlevou uvědomil, že jeho něžné doteky mají přesně ten účinek, v jaký doufal. Její ztuhlost pomalu mizela, až se nakonec zdálo, že se v jeho náruči uvolnila. Po dlouhé chvíli se Ryder nepatrně odtáhl, aby se jí podíval do tváře. Eva měla zavřené oči, ale teď je otevřela. „Rydere..., bojím se..., že se mnou nenalezneš žádnou rozkoš."
Promluvil tichým a vážným hlasem. „Právě ted mi nezáleží na ničem jiném než na tvé rozkoši. Dovol mi, abych ti ji ukázal."
Jeho oči se upřely na Eviny rudé rty a potom se sklonil, aby ji něžně políbil. Když nereagovala, špičkou jazyka přejel po jejích plných rtech ve snaze pootevřít je.
Cítil, jak se Eva mírně zachvěla, a proto pokračoval ve svém laskání a jemně ji pobízel, aby otevřela ústa.
Když nakonec poslechla, zcela se zmocnil jejích úst a jediným jistým pohybem vnikl do její sladké hebkosti. Zároveň dlaň jedné ruky přesunul ke křehkým žebrům a pomalu ji sunul nahoru,

dokud v jeho dlani nespočinulo oblé ňadro. Mírné ho sevřel a začal ho hníst.
Eva se k němu vyklenula a z hrdla jí unikl tichý sten, který neměl nic společného se strachem a byl plný rozechvělého očekávání a rozkoše. Chvěla se, ale ne hrůzou. Najednou měla dojem, jako by se ocitla ve snu.
Nikdy předtím neokusila polibek, který by jí nabízel tolik útěchy a příslibů. Nikdy necítila nic podobného, jako byl něžný pohyb Ryderovy ruky na svém prsu. Nic tak vzrušujícího a zároveň uklidňujícího.
Když se po chvíli odtáhl, pocítila hluboké zklamání. „Ted se musím svléknout já," řekl. Tiše pozorovala, jak si sundal kabát, vestu, nákrčník, pak kalhoty a nakonec hedvábnou košili.
Zůstal nehnuté stát a dovolil jí, aby si prohlédla každičkou část jeho nahého těla, a v očích měl vzrušené očekávání na Evinu reakci. Eva téměř zapomněla dýchat, tak byla fascinovaná.
Pokud se o nějakém muži dalo říct, že je krásný, pak to byl Ryder. Jeho pevně stavěné tělo bylo dokonalé, štíhlé, svalnaté. Měl široká ramena, úzký pas, dlouhá a svalnatá stehna. Pocítila podivnou touhu dotknout se ho, aby se přesvědčila, zda je jeho tělo skutečně tak pevné a plné života, jak vypadalo.
Nicméně pevný a ztopořený úd trčící z tmavého hnízda mezi dlouhými stehny byl jednoznačným důkazem jeho sexuálního vzrušení. Eva nedokázala odtrhnout zrak od ztopořeného

penisu, který muži používají jako zbraň. Zůstala však tiše stát, neobrátila se a neutekla. Nechtěla dovolit svému strachu, aby nad ní zvítězil. Popravdě řečeno, ani žádný strach *necítila.*
Zdálo se, jako by věděl, na co myslí. „Pojď ke mně, Evo. Chci, aby ses mě dotýkala, abys poznala celé mé tělo."
Nedokázala mu odepřít nic, co chtěl. Jeho černé oči přetékaly něhou a vzrušením.
„Dotkni se mě, maličká."
„Kde?"
„Kdekoliv chceš."
Váhavě zvedla ruce a přejela po hebké pokožce jeho paží, silných ramen, kde se rýsovaly pevné svaly.

Doslova z něho sálal žár. Jeho pokožka byl horká a sametová. Vlastně celé jeho tělo bylo horké, pevné a plné života. „Zkus se uvolnit, krásko."
Bylo to zvláštní, ale nevšední oslovení jí vůbec nepripadalo nepatričné. Díky Ryderovi se cítila krásná a smyslná.
Eva si uvědomila, že ji Ryder chce, a srdce se jí rozbušilo divokým vzrušením. Žár v jeho očích ji nenechal na pochybách.
Rozhostilo se mezi nimi napjaté vzrušení, plné sexu a chtíče. Když přistoupil blíže a přitiskl se k ní, necítila žádný strach, jen tlukot svého a jeho srdce. Nebála se, ani když se jeho mužství přimklo k jejímu ženství, neboť Ryder ji rozptýlil dalším polibkem... a smyslným

dotekem svých rtů, které v ní neustále vyvolávaly vzrušené chvění.
Když ukončil polibek, Eva zůstala omámené stát, nicméně Ryder se pomalu sunul dolů, přes štíhlé hrdlo, křehkou klíční kost, až horkými rty pevně objal jeden zduřelý hrot růžové bradavky. Evou projela tak prudká vlna vzrušení, až ohromeně zalapala po dechu.
Pevně ho objala kolem krku, neboť měla strach, že se jí podlomí kolena, a nechala Rydera, aby sál nejdříve jeden hrot a pak ten druhý. Když z jejího hrdla unikl zastřený sten, zdálo se, že je spokojený.
Poté ji vzal za ruku a dovedl ji k velké posteli. Eva znovu pocítila náhlý příval strachu, ale Ryder se soustředil na noční stolek, kde ležel rudý saténový váček a několik lahviček s jantarovou tekutinou.
Z váčku vytáhl malou houbičku s provázkem a otevřel jednu nádobku. „Tohle je brandy. Necháme houbičku nasáknout a pak ti ji vložíme mezi stehna, aby se tam neusadilo mé sémě."
Eva ho se zájmem pozorovala. Po chvíli si uvědomila, že se obává, aby ji nepřivedl do jiného stavu. „Myslím, že to není třeba, Rydere. Zřejmě jsem neplodná. Za celých šest let manželství jsem neotěhotněla."
Jenže tím důvodem mohl být tvůj manžel. Je docela dobře možné, že jeho spermie nebyly dostatečně průbojné."
Eva udiveně pootevřela rty. Nikdy ji nenapadlo, že chyba může být na straně Richarda. Že to

právě on mohl být neplodný a nedokázal jí dát dítě, po kterém tolik toužila.

„Nechci riskovat skandál a přivést tě do jiného stavu," dodal Ryder nenucené.
„Děkuji," zamumlala Eva. „Žádný jiný muž, kterého znám, by nebyl tak ohleduplný."
Je načase, aby sis uvědomila, že jsem jiný než ostatní, ma ličká."
Hovořil lehkým tónem, nicméně než ponořil houbičku do te kutiny, v jeho očích zahlédla něco ochranitelského a zvláštně intimního.
Když byl hotov, posadil Evu na okraj postele. Pak, k jejímu velkému údivu, poklekl k jejím nohám. Když jí něžně roztáhl nohy, cítila, jak celá hoří studem. Přesto nehybně seděla a rukama se opírala o matraci postele.
Když do ní ponořil jeden dlouhý prst, aby prozkoumal esenci jejího ženství, na chvíli zadržela dech. Pak do ní vsunul vlhkou houbičku tak, jak slíbil, a Eva zavřela oči. Šarlatový žár jejího zahanbení byl v ostrém kontrastu se vzrušující chladností brandy.
Po chvíli si Eva uvědomila, že se Ryder nehýbe. Otevřela oči a přinutila se podívat dolů. Pochopila, že právě na to čekal.
S pohledem upřeným do jejích očí pomalu klouzal rukama po štíhlých stehnech až k pasu, přičemž v ní znovu vyvolával napětí.
Eva se rukama zapřela proti jeho hrudi.
„Rydere..., zřejmě tě zklamu. Já... nejsem vášnivá."

Podíval se na ni skrz oponu černých řas. „Ty jsi neobyčejně vášnivá, Evo. Jen potřebuješ někoho, kdo ti ukáže, jak svou vášeň uvolnit. Ale ted už mlč," nařídil jí něžně, „a dovol mi pokračovat ve svádění."
Usmíval se na ni tak něžným způsobem, až se Evě zachvělo srdce. Najednou si uvědomila, že jeho překrásný úsměv ji dokáže uklidnit i vzrušit.
Poslechla a zůstala zticha. V místnosti se ozývalo jen tiché praskání ohně, na zdi se míhaly podivné stíny. Pak se Ryder sklonil a políbil ji na ploché bříško, zatímco prsty vklouzl mezi štíhlá stehna.
Eva byla najednou zahlcena pocity. Jeho ústa na její pokožce ji hladila jemně jako hřejivé hedvábí a když ucítila, jak se štíhlými prsty něžně probírá okvětními plátky jejího ženství, málem zapo

mněla dýchat. Ruce zabořila do černé záplavy jeho vlasů a pevné se ho chytila.
Pak se jeho rty pohnuly, pomalu se sunuly po hebkých štíhlých stehnech, až našly intimní střed jejího ženství a něžně ho políbily.
Eva zalapala po dechu, šokována Ryderovým skandálním činem..., nicméně ještě víc prudkým vzrušením, které jí v žilách rozproudilo divoký oheň. Nohy se jí chvěly, přesto zůstala napjatá, jako by žár z jeho doteků ani neproudil jejím tělem.

Ryder se však nevzdával a dál se laskal se zduřelým uzlíčkem ženské touhy, přejížděl po něm špičkou jazyka, něžně ho okusoval a sál, dokud necítil, jak sevření jejích prstů zesílilo a Eva vzrušeně nezačala lapat po dechu.
Netrvalo dlouho a Eva pocítila prudký záchvěv rozkoše, který se jí v křečovitých vlnách začal rozlévat ochablými údy. Prsty zabořila do pevné hradby jeho ramen a vzrušeně vykřikla.
Jen stěží si uvědomila, že ji Ryder chytil v pase a položil ji na postel. Pak ji však překryl jeho stín a chladná realita muže tyčícího se nad ní probudila v Evě prudkou paniku.
Ryder musel slyšet její vyděšený povzdech, protože okamžitě znehybnel. ‚Jen klid, lásko," zašeptal. „Nestane se nic, co nebudeš chtít, aby se stalo."
Eva se poněkud uklidnila, posadila se a opřela se o vyřezávané čelo postele, nohy stočila pod sebe a pozorovala Rydera, který vstal a nalil další sklenici vína. Vrátil se k posteli, posadil se vedle ní a záda si podepřel polštáři. Když jí nabídl víno, vděčně ho přijala, poněkud zahanbená svou zbabělou reakcí.
„Tohle byl další krok," řekl Ryder nenucené. „Připravit tvé tělo, aby mě přijalo. Obyčejně jsi suchá a sevřená, takže potřebuješ trochu pomoct. Zjistíš, že milování je pak mnohem příjemnější."
Když se na něho nedůvěřivě podívala, Ryder se usmál, vzal ji za ruku a prsty vsunul mezi její stehna. Jen se dotkni, jestli mi nevěříš. Cítíš, jak jsi vlhká?"

S hořícími tvářemi udělala, jak řekl. A skutečně. Její ženství bylo pokryto hebkou vlhkostí. Jak jsi to dokázal?"
Ryder se pobaveně usmál. Je to jen přirozená reakce tvého těla na rozkoš, na něco, co jsi nikdy předtím nepoznala. Ted už žádnou bolest neucítíš."

„Když myslíš," řekla pochybovačně a odevzdaně si lehla na záda.
Ryder však zakroutil hlavou. „Ne, ne, lásko. Teď je řada na tobě."
„Na mně?"
„Ano, přesně tak. Od ted se tě už ani nedotknu. Pokud se budeš chtít milovat, budeš muset začít jednat." Jenže já nevím jak."
„Začni třeba tím, že se mě budeš dotýkat."
Eva se nedůvěřivě podívala na Rydera, který se pohodlně uvelebil mezi polštáře. Na nahém těle mu tančily stíny a zdůrazňovaly primitivní krásu pevných svalů. Jeho divoká krása Evu neobvykle vzrušovala.
K jejímu velkému údivu ji dokonce přitahovalo i jeho mužství. Jeho touha se nedala přehlédnout.
„Tak co chceš dělat?" pobídl ji Ryder provokativně. „Dnes v noci máš zcela volné ruce, Evo."
Přenechal jí naprostou kontrolu nad situací. Jen ona bude rozhodovat, kdy začít a kdy přestat.
Eva mu byla za jeho benevolenci velice vděčná.
„Chci se tě dotýkat," zamumlala.
„I já chci, aby ses mě dotýkala."

Váhavě natáhla ruku, dlaň položila na pevné stehno a pomalu klouzala po hebké kůži. Cítila žár a napětí. Když však zaváhala, vzal ji za ruku a položil ji na pulzující mužství. „Pohlaď mě, maličká."
Prsty sevřela kolem jeho pevného údu.
„Takhle?"
‚Ano." Jeho temný pohled jí říkal, že tohle je přesně to, co chce.
Ryder obemkl svými prsty její a ukázal jí, jak ho má hladit, přičemž udával totéž pomalé tempo, jako když hladil on ji a poskytoval jí rozkoš. Eva ochotně následovala jeho příkladu.
Podle zrychleného dechu poznala, že ho to vzrušuje. A jako by toho nebylo dost, pocítila zvláštní touhu vzít ho do úst.
Eva sklonila hlavu a zhluboka nasála čistou mužskou vůni. Její smysly omámilo aroma vzrušení. A když se rty dotkla pevného mužství, zjistila, že vůbec není děsivé. Místo toho jí připadalo sametově pevné, pulzující a úchvatné.

Po svém něžném polibku uslyšela Ryderovo zasténání. Zvedla hlavu, aby se přesvědčila, že postupuje správně, a v jeho očích spatřila divoký žár a touhu, přesto se ani nepohnul a čekal, až bude pokračovat.
Jediné, co si teď přála, bylo cítit jeho tělo. Zachvátila ji silná touha celého ho obejmout a dotknout se každičkého kousku jeho horké pokožky. Prsty pomalu klouzala po pevném břiše, po svalnaté hrudi a po pevných svalech.

Bylo zvláštní, že její doteky v ní probouzely touhu, aby se jí rovněž dotýkal. Připadala si tak slabá a zároveň neobyčejně silná. Jeho touha v ní probouzela něco primitivního a ryze ženského. Hluboko v břiše cítila zvláštní chvění, v ňadrech bolestné napětí a mezi stehny horoucí žár.
„Chceš se milovat, Evo?" zeptal se. Jeho hlas byl náhle hluboký a zastřený.
„Ano," odpověděla bez zaváhání. „Tak pojď sem."
Když k ní natáhl ruce, přesunula se vedle něho s úmyslem lehnout si na záda, nicméně Ryder ji překvapil a přitáhl si ji na sebe. „Prosím, ted si klidně poslož."
Údivem se jí rozšířily oči. Náhle si uvědomila, že chce, aby se na něho posadila. V takové poloze se ještě nikdy předtím nemilovala. Cítila jeho horké mužství, jehož žár se jí propaloval až pod kůži. Vždyť to je jen hra, říkala si v duchu. Rukama se opřela o jeho ramena a zvedla se na kolena.
Když mezi stehny ucítila pevný hrot jeho mužství, ztuhla, nicméně Ryder se jen usmál. Jen klid, Evo. Budeme postupovat přesně tak pomalu a opatrně, jak budeš chtít." S pohledem upřeným do jejích očí ji chytil v pase a lehce ji nadzvedl. Přesto dál měla všechno ve svých rukou.
Eva pomalu dosedala a cítila, jak se uvnitř začíná napínat, a zatajila dech. Nicméně očekávaná bolest se nedostavovala. Místo toho

se její tělo jako zázrakem otevřelo a přijalo ho v celé jeho délce. Její vlastní vlhkost zabránila jakékoliv bolesti.
Jsi v pořádku?" zeptal se.
‚Ano," odpověděla a konečně uvěřila jeho slibům.

Opatrně si ji usadil na klíně a počkal, dokud se jí znovu nezklld nil dech. Přece jen si musela zvyknout na dlouhou hřídel, která pulzovala mezi jejími stehny.
Pak zvedl ruce k jejím prsům a začal laskat jejich růžové hroty,
Když na jeho doteky vášnivě reagovala a vyklenula se mu v ústrety, jeho oči potemněly.
„Ted se na mně projed, lásko." Rydei ji nepatrně pozvedl, několik centimetrů se z ní vysunul a pak ji zno vu posadil na svůj klín. Evou projela nečekaná vlna rozkoše.
Netrvalo dlouho a Eva začala ochotně spolupracovat. Vycháze la mu v ústrety, nadzvedávala se a kroutila v divokém rytmu vášně Hluboko uvnitř cítila jeho žár. Byl tak horký a stejně tak na toni byla i ona.
Měla pocit, že ji žár jeho očí spálí na popel. Co však neočeká vala, byla její vlastní touha a hlad po naplnění. Připadla si divoká, nespoutaná, jako by náhle byla někým úplně jiným.
Jen pojď, Evo," pobízel ji Ryder vášnivě. „Chci tě, jen pojď za mnou."
Její tělo jako by se náhle probudilo, žilami jí proudil žár a její pokožka byla v jednom ohni.

Kdesi v zamlžené části svého vědomí slyšela své vlastní zastřené výkřiky.
‚Ano..., jen pojď."
Jeho ochraptělý hlas náhle zmizel kdesi v dálce, okolní svět se rozplynul a Evu zachvátilo prudké vyvrcholení. Křečovitě se napjala a pak, když se celé její bytí roztříštilo na tisíce drobných kousíčků, se s hlasitým výkřikem vyčerpaně zřítila na jeho pevnou hrud. Ryder ji pevně objal a snažil se vzdorovat peklu, které se odehrávalo v jeho vlastním těle, nicméně marně. V příštím okamžiku se celý napjal, pak se křečovitě zachvěl a v mocné erupci vystříkl horké sémě.
„Nedokázal jsem se ovládnout," vydechl omluvně. Ačkoliv se celý chvěl silným vyvrcholením, přesto dával pozor, aby Evě neublížil.
Zdálo se to být celou věčností, než se Evě zase vrátily smysly. Přesto však stále nebyla schopná mluvit, proto zůstala jen tak bezvládně ležet na Ryderově hrudi. Vdechovala jeho omamnou mužnou vůni a na horké pokožce cítila chladnou náruč noci.

Ohromena právě prožitou rozkoší se pomalu probírala do sku-lečného světa. Za zkušenost, kterou jí poskytl, mu bude navždy vděčná. Nikdy ani netušila, že něco takového vůbec existuje. Bylo to překrásné a zároveň nepochopitelné.
Kdykoliv se milovala se svým manželem, vždy jen pasivně ležela na posteli a se zaťatými zuby

se snažila překonat bolest, kterou jí způsoboval. Ryder jí však ukázal, že existuje i něco zcela jiného. Jeho vášnivá něha ji probudila z dlouholetého spánku. Celým tělem jí proudily vlny vzrušení a působily jako elixír života. V jediném okamžiku se v ní nahromadilo tolik pocitů.
Až příliš mnoho.
Eva se zachvěla náhlým přívalem emocí. Náhle, bez jakéhokoliv předchozího varování, se jí sevřelo hrdlo.
Tak dlouho se bála. Byla jako vyplašená srna lapená do pasti, zranitelná, bezmocná. Ted měla dojem, jako by ji Ryder osvobodil. Otevřel její duši i srdce. Všechny ty roky odpírání a citového prázdna měla za sebou. Už se déle nemusí bát.
Zasáhl ji prudký příval radosti. Zavřela oči a spolkla slzy. Ryder ji něžně držel v náruči a ona zjistila, že se už nebojí vůbec ničeho. Ještě nikdy v životě se necítila tak bezpečně jako právě teď. Ještě nikdy se necítila tak krásná a smyslná. Tak vzrušující. Tak roztoužená.
Po chvíli zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. „Nikdy předtím jsem nezažila nic tak... divokého," zašeptala. „To jsem rád."
Něha v jeho očích jí znovu rozbušila srdce. Vtom Ryder natáhl ruku, upravil vlhký pramen zpocených vlasů, který jí spadl do tváře, a lehce ji pohladil.
Eva náhle pocítila náhlý příval touhy. *Jejich těla byla stále spojena, jeho mužství v jejím ženství.*

Pod dlaněmi cítila zrychlený tlukot jeho srdce a ve svém lůně tuhnoucí penis.
Žilami jí znovu začala proudit horoucí vášeň a Eva tiše zašeptala: „Myslíš, že bychom to mohli zkusit ještě jednou?"
S něžným smíchem ji Ryder překulil na záda, položil na saténové prostěradlo a překryl ji svým tělem. Byl horký a pevný. Roztoužený a žádoucí. Tentokrát už věděla, že se nemá čeho bát, a ochotně přijala jeho dominantní roli.

Eva se celá chvěla, ne však zimou, ale žárem v Ryderově pohl< • du. Veškeré emoce, které v jeho očích viděla před dávnými lety, když ji políbil na Cyreně, se stále ukrývaly v jejich temných hlubi nách.
Každičkou částí svého těla si uvědomovala, že ji chce, že po m touží. A ona chtěla jeho. Chtěla ho tolik, až to bolelo.
Tohle je skutečná vášeň, uvědomila si Eva. To, co cítí, je touha Konečně to pochopila.
Byla pohlcená touhou, potřebou cítit Rydera, jak se do ní noří. a potřebou vnímat jeho pevnost a sílu, jeho žár. Představa, jak s< • v ní pohybuje, jí brala dech.
„Rydere...," zašeptala. „Miluj se se mnou."
„S největší radostí."
Shlížel na ni s nevšední něhou a dojetím, vzal její hlavu do dlani a vášnivě ji políbil.
„Obejmi mě nohama, Evo," radil tichým hlasem. „Takhle. A teď mě chytni za zadek, abys mohla určovat tempo."

Stále nechával kontrolu v jejích rukách. Stále měla na výběr. Vděčně se usmála a rukama sklouzla dolů po hebkých zádech až k pevnému zadku.
Znovu ji políbil a pomalu se začal pohybovat. Nejdříve se celý ponořil do její hebkosti, pak se vytáhl skoro až po okraj a znovu přirazil. Netrvalo dlouho a oba pohltil zběsilý plamen vášně.
Tentokrát to bylo jiné než poprvé. Prudší, naléhavější, divoké a nespoutané. Jeho polibky ji už neuklidňovaly, ale zbavovaly rozumu a naplňovaly neukojitelnou touhou. Jeho tělo do ní vráželo znovu a znovu, dokud se Eva křečovitě nevyklenula a nevykřikla jeho jméno. Když je oba zachvátilo prudké vyvrcholení, třásl se stejně bezmocně jako ona.
Poté si leželi vzájemně v náruči, jejich údy byly propletené a její hlava spočívala na jeho rameni. Oknem vanul noční vzduch a chladil jejich zpocená těla. Ryder se natáhl pro přikrývku a oba je zahalil. Nicméně jeho chvění nemělo s teplotou v místnosti nic společného.
Konečně to zjistil. Zjistil, jaké to je držet Evu v náruči a dotýkat se jí tak, jak si vždycky přál. Jaké to je být ponořený do jejího

sladkého těla, vnímat její vůni, její žár, nechat se pohltit rozkoší a hlubokým uspokojením.
I ty nejdivočejší fantazie se ani zdaleka nevyrovnaly skutečnosti. Tak silné vyvrcholení ještě nikdy nezažil. Dokonce ani netušil, že

existuje. Eva byla stokrát smyslnější než v jeho nejživějších erotických snech.
Je to jako vstup do ráje, pomyslel si Ryder a prsty slastně klouzal po jejím dokonalém těle. Její zlaté vlasy dopadaly na jeho hrud a hladily ho přesně tak, jak si vždy představoval.
Dokonale se k sobě hodili. Neměl v úmyslu milovat se s ní tak divoce. Dobře věděl, že její křehké tělo na něco takového není zvyklé. Nicméně Eva ho sama pobízela a zdálo se, že je dokonale spokojená. Probudil Evinu sexualitu, dal život vášnivé ženě.
Pokožku mu rozdrásala svými nehty, ale ještě žádná bolest nebyla tak nádherná. Ryder zbožňoval její vzrušení. Chtěl ji vášnivou a roztouženou. Chtěl, aby cítila tentýž hlad, totéž utrpení, tutéž posedlost.
Nicméně nechtěl jen její vášeň, chtěl její lásku. Nechtěl se s ní jen milovat. Chtěl, aby ho milovala.
Zmocnit se jejího těla mu nestačilo. Ani stokrát by nebylo dost, aby ukojil svou bezbřehou touhu. Musel získat její srdce.
Ryder zabořil obličej do Eviných hebkých vlasů a nepřál si nic jiného, než se v nich utopit a zůstat tak napořád. Zoufalá touha po jejím těle byla načas ukojena, tíseň v jeho srdci zmírněna. Ryder však věděl, že své naléhavosti se nikdy zcela nezbaví.
Nikdy Evě nedovolí odejít. Jeho hlad po ní je příliš velký, nikdy nebude schopen ovládat svou divokou touhu.

A kdesi hluboko uvnitř věděl, že Eva cítí totéž.

10

*D*omů ji dovezl krátce před rozedněním. Eva se tajně vplí žila do své ložnice, svlékla si šaty a ulehla do postele. Pak dlouho jen tak nehnuté ležela a s úsměvem na rtech vzpomínala na právě prožitou noc v Ryderově náruči. Neustále před sebou viděla jeho úsměv, jeho vášnivý pohled. Vnímala jeho žár a něhu. Vzpomínala, jak se chvěla v jeho náruči. Na způsob, jakým se jí dotýkal, jako by byla něčím křehkým a drahocenným. Na vzrušující způsob, jakým se s ní miloval, na žár jeho těla, na rozkoš z jeho polibků.

Dokonaleji probudil k životu. Během jediné noci dokázal něco, co se jejímu manželovi nepodařilo ani za dlouhých šest let. Ryder jí ukázal, co je to vášeň a touha, smyslné naplnění. A všechno to bylo mnohem úchvatnější než v jejích nejživějších snech. Viděl v ní něco, co ona v sobě nikdy neviděla.

Eva zavřela oči, aby si v paměti navždy uchovala drahocenné vzpomínky. Zázrak úchvatné noci jí svíral hrdlo. A když konečně usnula, její sny o Ryderovi byly poznamenány právě prožitou nocí.

Když se o hodinu později probudila, mezi nohama cítila palčivé napětí, důsledek

neobvyklého prožitku. Vstala a s tajnůstkářským úsměvem se ponořila do připravené lázně. To, co ted cítila, se ani v nejmenším nepodobalo bolesti, kterou vnímala každé ráno po manželově návštěvě ve své ložnici. Místo toho jí hlavou vířily vzrušující vzpomínky na milování s Ryderem.

Minulou noc chtěl několikrát přestat, aby jí neublížil, ale ona vždy odmítla. Nechtěla promarnit chvíle, které jim zbývaly. Připadala si smyslná a žádoucí, zároveň však svobodná a volná.

Ještě nikdy předtím se necítila jako skutečná žena. Ne jako teď. Ryder jí dal pocit moci, který ji osvobozoval.

Jednalo se o nejvášnivější zkušenost jejího života. V jediném okamžiku jí Ryder převrátil život vzhůru nohama. Nečekala, že

se probudí s tak radostným uspokojením. Připadala si omámená, bláznivá a šťastná. Dokud si však zklamaně neuvědomila, že ted se bude muset vrátit zpátky do reality. Ryder splnil svůj slib a pomohl jí překonat její dlouholetý strach. K dalším fyzickým intimnostem už neměli žádný důvod..., i když po nich zoufale toužila.

Ryder ji ujistil, že si Clairu ve skutečnosti nikdy nechtěl vzít. Že jí tím vyhrožoval jen proto, aby přijala jeho návrh.

Eva ležela pod ním, zbavená dechu po posledním milování, když ji Ryder pohladil po rozpálené tváři.
„Nemyslela sis, že jsem k tvé sestře skutečně vzplanul něžným citem?" zamumlal s pohledem upřeným přímo do jejích očí. „Claira je krásná a sladká, ale je to ještě dívenka. Je jako má mladší sestra. Nedovedu si ji představit jako svou nevěstu. A ani ona se za mě netouží provdat. Navrhla to jen proto, že se vedle mě cítí v bezpečí a byla by ráda, kdyby byla ušetřena té frašky okolo hledání vhodného ženicha."
Eva se nemohla zlobit, že se jí Ryder svěřil s něčím, co celou dobu věděla. A stejně tak věděla, že ani oni dva nemají žádnou budoucnost. Něco takového se už nikdy nesmí opakovat.
Nesmí riskovat skandál, že bude s Ryderem odhalena. Důležitější však byla její obava, aby se do Rydera nezamilovala. Ryder rozvířil její emoce stejně jako její krev a ona si nemohla dovolit stát se na něm závislou. Zvláště, když si právě hledal vhodnou manželku, Způsobilo by jí to příliš velkou bolest.
Ne, rozhodla se Eva rezolutně, když jí služebná pomáhala obléct šaty, musí se spokojit s jednou jedinou nocí.
Když sešla dolů, zjistila, že Ryder je spolu s dvojčaty a oběma tetami v ranním salonu. Eva cítila, jak jí začalo prudce tlouct srdce.
Nenucené seděl v křesle poblíž okna, oděný v elegantním modrém kabátu a světlých kalhotách.

Snažila se odvrátit zrak v obavách, že by její rodina mohla uhodnout, jakého skandálního činu se s Ryderem dopustila, avšak marně. Ryder se na ni díval takovým způsobem, jako by jí chtěl připomenout, s kým se v noci milovala, kdo a jak ji hladil a způsoboval jí rozkoš.

Eva odhodlaně zvedla hlavu a vešla do místnosti. Když se však omluvila, že zaspala, Beatrice se jí nevinným hlasem zeptala: Jsi nemocná, dítě? Vypadáš vyčerpaně."

Ryder se pobaveně usmál, ale Evě se podařilo ignorovat ho Pak se pohodlně uvelebil v křesle, dlouhé nohy natáhl přes sebe, zkřížil je v kotnících a ruce si nenucené sepjal na břiše.

Eva najednou nemohla myslet na nic jiného, než jak jsou jeho ruce neuvěřitelně něžné. Ruce, které ji laskaly, mazlily se s ní a přivedly ji na vrchol rozkoše, již předtím ještě nikdy neokusila a už zřejmě ani neokusí.

„Ne, jsem v pořádku, Beatrice," prohlásila Eva a v duchu se okřikla. „Zřejmě jsou pro mě všechny ty plesy a večírky příliš únav né."

Eva přešla místnost a usadila se za psací stůl, aby zkontrolovala korespondenci. Zády k Ryderovi si připadala jistější.

Nicméně Cecil jí nedovolil, aby dlouho zůstala mimo rozhovor. Právě diskutovali o nadcházející párty v Hayden Parku. Když se Cecil Evy zeptal, jak postupují přípravy, vysvětlila mu, že rozeslala dva tucty pozvánek a většina lidí pozvání přijala.

Ještě jsi zapomněla poslal pozvánku siru Alexovi," prohodil Cecil. „Ale zřejmě máš pravdu. Sir Alex oficiální pozvání nepotřebuje."
Eva šlehla po bratrovi rozzlobeným pohledem. Moc dobře věděla, že chce činit potíže. „Sir Alex žádné pozvání neobdržel, poněvadž si myslím, že jeho přítomnost by nebyla vhodná."
‚Ach tak," řekl Ryder. ‚A proč vlastně?"
Eva se otočila na židli a přinutila se mu podívat do očí. „Poněvadž by si všichni mysleli, že se Claiře dvoříte, sire Alexi. Což, jak jistě uznáte, pro mladou dámu není právě tím nejlepším doporučením. Vaše pověst vás předchází, sire. Stal jste se hlavním tématem všech společenských večírků a každý váš čin je pod neustálým dohledem. A navíc, mohlo by to ohrozit Clairinu pozici u ostatních nápadníků, kdyby si mysleli, že soupeří s vámi."
„Budu vystupovat jen jako přítel rodiny."
„Skutečně bude lepší, když tam nebudete," trvala Eva na svém.

Když se na ni Ryder upřeně zadíval, cítila, jak začíná hořet studem. Rozhodně ted nechtěla probírat, proč má obavy z jeho přítomnosti. Pravda byla taková, že ji zneklidňovaly divoké emoce, které v ni Ryder vzbuzoval - vášeň, chtíč, touhu. Její výbušná reakce na jeho sebemenší dotek z něho činila nebezpečného člověka. Až příliš nebezpečného.
Eva si v duchu říkala, že se z ní nestal žádný zbabělec. Jen se snažila zbavit zbytečného

pokušení. Doufala, že týden bez Rydero-vy přítomnosti jí pomůže vzchopit se a dát se zase dohromady.
„Nelíbí se mi, že zůstanete tak dlouho bez ochrany," namítl Ryder, když neodpovídala. „Pan Macklin souhlasil, že pojede s námi. Jeho přítomnost snad postačí."
Byla potěšená, jak se Beau Macklin během několika málo dní bez obtíží začlenil do jejich domácnosti, jako by zde patřil odjakživa. Macky na veřejnosti důsledně zastával svou roli komorníka, ale kdykoliv byla rodina v soukromí, bavil je svými historkami z divadla, kterými je obvykle rozesmál. Dokonce i Drucilla upustila od svých běžných kousavých poznámek a Mackyho si velice brzy oblíbila.
Evu jeho úspěch vůbec neudivoval. Byl o několik let mladší než Ryder a Eva tušila, že kombinací lehkého šarmu, krásného obličeje a hnědých kudrn si získá srdce ženy každého věku.
„Přesto pojedu i já," řekl Ryder hlasem muže, který je zvyklý jít svou vlastní cestou.
Eva sevřela rty a usoudila, že na dohadování není zrovna ta nej-lepší doba. Přesto si najednou připadala jaksi bezmocná a nemohla pochopit, jak je možné, že se jí kontrola nad vlastním životem tak náhle vymkla z rukou.
Od posledního útoku na její osobu byla ještě stále trochu nervózní. Otáčela se po stínech a to i navzdory opatřením, která Ryder učinil. Vždyť ve vlastním domě nemohla ani přejít z jedné

místnosti do druhé, aby jí v patách nešel některý z nových sluhů.
Dalším pravidlem se staly Ryderovy každodenní návštěvy za účelem probrání Evina společenského programu, což činil pokaždé v jinou denní dobu, takže se na jeho příchod nemohla nikdy

dostatečně připravit. Navíc Ryder trval na tom, aby Eva zcela zrně nila své pravidelné zvyky, omezila návštěvy jen na minimum, a co bylo nejpodivnější, trval na tom, že musí být přítomen, kdykoliv do domu přijde některý z hostů.
Nedostatek sebekontroly Evu znervózňoval víc než hrozba nebezpečí ze strany neznámého útočníka. Od Richardovy smrti dokázala svůj život zcela přizpůsobit vlastním potřebám, nicméně Ryder to ted všechno změnil. Od první chvíle, kdy přešel náměstí a objevil se v jejím domě, nenašla chvíli klid.
Podivným způsobem se vloudil do jejího života a všechno obrátil vzhůru nohama. A představa, že by s ním měla sdílet intimnost svého domova na venkově a trávit s ním dlouhé hodiny při rodinné párty, byla poněkud znepokojující.
Eva se na chvíli zamyslela. Pokud bude donucena pozvat ho, bude muset zajistit, aby se jejich vztah vrátil do čistě prracovních mezí, což znamenalo k seznamu hostů přidat několik vhodných kandidátek na Ryderovu nevěstu. Možná zajde dokonce tak daleko, že pozve

Phoebe Ferris-Jonesovou, pomyslela si Eva zachmuřeně. Rudovlasá vdova by snad dokázala vyvinout dostatečné úsilí, aby Rydera zcela zabavila. Nebo by snad měla pozvat svou přítelkyni Lydii, lady Keelingovou. Lydie měla stále velký zájem na tom stát se lady Ryderovou.
A co se týkalo ostatních mladých debutantek na jeho seznamu, Eva usoudila, že by nebylo moudré pozývat je, neboť neměla ani ten nejmenší zájem, aby soutěžily s Clairou.
Vtom se v místnosti objevil lokaj a na stříbrném podnose Evě donesl ranní poštu. Eva ho s úsměvem propustila a začala se probírat dopisy a pozvánkami.
Je tam něco pro mě, drahá?" zeptala se Beatrice, vstala z křesla, postavila se za Evu a nakukovala jí přes rameno.
„Ano. Dva jsou pro tebe a několik pro Drucillu. A jeden pro Clairu."
Když Eva vstala, aby ostatním dámám rozdala jejich korespondenci, všimla si, že si Beatrice nasadila brýle, aby mohla lépe číst. Nebylo se však čemu divit. Venku se zatáhlo a sluneční paprsky vystřídal šedivý chlad. Beatrice tiše zamumlala něco o svých nešťastných očích, škrkla sirkou a zapálila lampu na Evině stole.

Náhle, přímo před Evinýma očima, skleněný cylindr lampy explodoval, roztříštil se na drobné kousíčky a spolu s hořícími kapičkami oleje se rozletěl do všech stran. Většina úlomků však dopadla právě na tetu. Jakmile jí začal hořet

pravý rukáv a sukně mušelino-vých šatů, Beatrice zděšeně vykřikla, začala se zběsile točit dokola a snažila se uhasit oheň.
Dříve, než se Eva vzpamatovala, Ryder přiskočil na pomoc a srazil starou dámu na koberec. S reflexy rychlejšími než myšlenka popadl z vedlejšího křesla vlněnou deku, přehodil ji přes Beatrici a uhasil na ní veškerý oheň.
Téměř současně se do místnosti vřítil i Macky a začal ušlapávat plamínky hořící po celém pokoji.
Oba muži ve své snaze naštěstí uspěli, nicméně Beatrice stále hystericky vzlykala. Eva se konečně vzpamatovala a pospíchala na pomoc nešťastné ženě.
Poklekla vedle ní, opatrně Beatrici objala kolem ramen, hladila ji po stříbrných vlasech a tichým hlasem ji ubezpečovala, že je všechno v pořádku. Je po všem, má drahá. Jsme s tebou. Nic se ti nestane."
Nicméně její tiché ujišťování nebylo nic platné. Beatrice si ukryla tvář do dlaní a hlasitě se rozplakala.
Eva vzhlédla a spatřila Ryderův starostlivý pohled. Náhle si uvědomila, jak blízko se ocitli katastrofě, a celá se zachvěla. Nebezpečí bylo sice zažehnáno, ale nebýt Ryderova rychlého činu, Beatrice by uhořela zaživa.
Eva zavřela oči a něžné tetu sevřela.
„Měli bychom lady Beatrici uložit do postele," řekl Ryder tiše, když žena konečně přestala

vzlykat., A někdo by se měl podívat na její popáleniny."
‚Ano," souhlasila Drucilla zastřeným hlasem. Její obvykle elegantní rysy byly teď bílé jako křída.
Claira a Cecil stáli několik kroků opodál a zdáli se stejně bezradní jako Eva.
Macky poklekl k Beatrici a vzal ji do náruče, jako by nevážila víc než husí pírko.
„Mohu ji odnést do ložnice, paní?" zeptal se Evy. „Ano, prosím."

Claira se pridala k Mackymu a vzala tetu za ruku. „Půjdu s tebou, teto Beatrice," řekla tiše.
Když Ryder pomohl Evě na nohy, vydala se za Beatrici stejně jako Claira a Drucilla.
Náhle se však Drucilla zastavila a obrátila se k Ryderovi. „Zachránil jste mé sestře život, sire Alexi. Vůbec nevím, jak vám máni poděkovat."
Ryder zakroutil hlavou. „Nemusíte mi děkovat, lady Wykfieldo vá. Jen lituji, že jsme něčemu takovému nedokázali předejít."
Drucilla pevné sevřela rty a ztěžka polkla, jako by zadržovala pláč. Pak se však znovu napřímila a s kamennou tváří se vydala za Mackym.
Eva se na Rydera vděčně usmála a pospíchala za ostatními do tetiny ložnice, kde zazvonila na komornou a na hospodyni, která měla zkušenosti s léčením ran. Macky odešel z místnosti a přenechal zraněnou dámu v rukách žen, které ji opatrně zbavily ohořelých šatů, očistily rány, natřely je hojivým balzámem, ovázaly čistou

bavlnou a podaly lady Beatrici laudánum, aby utišily bolest. Pokožka pravé ruky a ramene byla sice popálená, ale k žádnému vážnějšímu zranění naštěstí nedošlo.
Když Beatrice konečně usnula, Eva opustila Drucillu a Clairu, které zde zůstaly, aby nešťastnici dělaly společnost, a vrátila se zpátky do ranního pokoje.
Jakmile vešla dovnitř, přivítal ji zápach spáleniny, rovněž si však všimla, že rozbitý cylindr byl nahrazen novým a nejhorší škody byly odstraněny. Letmo přelétla zrakem po místnosti a zjistila, že se bude muset vyměnit koberec a její židle u pracovního stolu, ale ostatní nábytek zůstal nedotčen.
Jak očekávala, v místnosti na ni čekali všichni tři muži - Ryder, Macky i Cecil - a vyptávali se na Beatricino zdraví.
„Popáleniny nejsou hluboké," řekla Eva, „ale je příšerně vystrašená."
„Není se co divit," odvětil Cecil. „Vždyť málem uhořela." Eva se podívala na Rydera. „Co se vlastně stalo?" „Nevím, mohu jen hádat. Někdo vhodil do lampy voskovou kap-sli se střelným prachem, který za přítomnosti ohně pochopitelně

exploduje. Když Beatrice zapálila lampu, vosk se rozpustil a střelný prach vybuchl."
Eva se zamračila a přemýšlela, jak Ryder tohle všechno může vědět, dokud si však neuvědomila, že je expertem na výbušniny.

„Útočník musel dobře znát vaše zvyky," dodal. „Musel to být někdo, kdo očekával, že lampu zapálíte ***vy."***
Eva se zamračila. Jenže večer lampy zapaluje sluha."
Jenže vy po setmění tenhle pokoj prakticky nepoužíváte. Kapsle mohla být do lampy vložena dlouhé týdny předtím, než jste přijeli do Londýna, a v poklidu čekat, až si budete potřebovat rozsvítit."
„Dobrotivý bože, Evo," zamumlal Cecil, „kdybys seděla u stolu, měla bys zničenou tvář. Nebo bys mohla oslepnout."
Eva cítila, jak se jí sevřel žaludek. Představa, že ani ve vlastním domě není v bezpečí, jí naháněla husí kůži. I tato druhá nehoda v Londýně byla určena jí. Jenže tentokrát to odnesla její nebohá teta.
Eva pomalu začala propadat panice. Musela udělat něco, čím by ochránila své blízké. Jedna věc byla, když neznámý útočník ohrožoval ji, ale druhá, když nebezpečí hrozilo ostatním.
Eva zavřela oči a zhluboka se nadechla. Zdá se, že někdo opravdu touží po její krvi, jenže ona se tak lehce nevzdá. A rozhodně mu nedovolí, aby ublížil její sestře, bratrovi nebo tetám. Bude s ním bojovat. Ale jak?
Eva si náhle uvědomila, že není na celou věc sama, a podívala se na Rydera. Na boj s neznámým útočníkem byl cvičený. Může být šťastná, že ho má po svém boku.

„Takže, jak budeme pokračovat?" zeptala se s narůstajícím odhodláním.
„Nejdříve svoláme vaše služebnictvo a pokusíme se zjistit, kdo mohl vejít do místnosti a uložit do lampy střelný prach nebo koho v ranní místnosti viděli po dobu vaší nepřítomnosti."
„Skutečně věříte, že to byl někdo ze služebnictva? Všechno to jsou dlouholetí zaměstnanci, kteří tady pracovali ještě před mou svatbou."
„Někdo to musel udělat a ten někdo musel přesně znát vaše zvyky. Prozatím máme tři podezřelé. S největší pravděpodobností to bude správce vašeho manžela, kterého jste propustila. Nemů

žeme však ignorovat ani vašeho zamilovaného souseda, vikomta Gyllforda, jelikož jste odmítla jeho žádost o ruku. A posledním po dezřelým může být i nový hrabě z Haydenu - strýc, o kterém jste řekla, že by se vás rád zbavil, poněvadž zasahujete do jeho obchod nich záležitostí. Každý z nich mohl podplatit některého z vašich sluhů, aby splnil jeho přání. Nebo to může být někdo úplně jiný. o kom zatím nevíme."
Eva mlčela. Byla ráda, že se Ryder tak vyzná, poněvadž ona o něčem podobném neměla ani páru.
„Předpokládám," zamumlala, „že začneme s Dunstanem, proto že ten s námi do Londýna

přišel z Hayden Parku. Hospodyně, paní Farnelyová, tady žije i po dobu naší nepřítomnosti, ale Dunstan se zná se sluhy z obou domů."
„Dobře," odvětil Ryder. „Nejdříve však chci seznam všech slou žících. Také chci znát jména všech hostů, kteří byli v této místnosti přijati. Co například Gyllford? Byl tady někdy?"
„Ano," odpověděla zamyšleně. „Pokud si vzpomínám, tak nejméně dvakrát. Jenže nikdy tady nezůstal sám. Vždy s ním byl někdo z rodiny."
„Dobře tedy, začněme se seznamem sloužících. Nechám je prověřit svými lidmi."
Eva se na Rydera zvědavé podívala a chtěla se zeptat, kdo jsou ti jeho lidé? Zda myslí společenství Strážců, o němž jí vyprávěl Cecil. Po chvíli si však uvědomila, že tohle není vhodné místo ani čas, vzala papír a pero a začala sepisovat seznam, který po ní Ryder požadoval.
Zatímco Eva svědomitě sestavovala seznam sloužících a všech návštěv, Ryder a Macky pročesali celý dům od střechy až ke sklepům ve snaze najít další číhající past, ale nic podezřelého neobjevili. Poté Eva s Ryderem vyslechli všechen londýnský personál. Za normálních okolností by se něco takového odehrávalo v ranním pokoji, ale dnes se přemístili do místnosti pro hospodyni.
Nikdo však neměl ani nejmenší tušení, kdo by mohl něco takového udělat. Vždyť kdo by mohl chtít ublížit lady Haydenové a její rodině?

Rovněž se zdálo, že i ten poslední sluha byl znepokojen otřesnou nehodou, která se stala milé lady Beatrici.

257

Výsledek rozhovoru byl pro Evu frustrující, nicméně ne nečekaný, neboť ji Ryder předem varoval, aby nic neočekávala, že to je všechno jen začátek.

Udivil ji však fakt, že ji Ryder nejen nechal, aby se výslechu zúčastnila, ale ještě vyžadoval, aby kladla otázky ona sama, neboť své sloužící zná mnohem lépe než kdokoliv jiný. A po každém rozhovoru se jí zeptal na dojem, jaký na ni který sloužící udělal.

Nedovedla si představit, že by jejího zesnulého manžela někdy její názor vůbec zajímal. To poslední, co po ní Richard vyžadoval, bylo, aby uvažovala svou vlastní hlavou. Něco tak skandálního prostě nepřicházelo v úvahu.

Po výslechu seděla Eva v kanceláři sama s Ryderem a právě mu podávala seznam se svými poznámkami, když ji chytil za ruku.

„Beze mě do Hertfordshiru příští týden nepojedeš," řekl tiše s pohledem upřeným na její tvář. „Macky je sice dobrý, ale já nevěřím nikomu, jen sám sobě."

Eva mlčky přikývla. Už dávno o nutnosti Ryderovy přítomnosti na rodinné párty nepochybovala. Její výhrady proti jeho společnosti byly proti tomu, co se stalo Beatrici, pouhou triviální fraškou. Zcela jistě se všichni budou v Ryderově přítomnosti cítit bezpečněji.

„Budu se cítit lépe, když tam budeš," přiznala a hlavou kývla k seznamu, který si strčil do kapsy. „Co s tím budeš dělat? Chceš snad nechat všechny sledovat? To bys zaměstnal celou londýnskou policii."
„Policii necháme na pokoji. Mám své vlastní zdroje. Dva své muže jsem už poslal do Hertfordshiru, aby o tom tvém bývalém správci zjistili, co se dá. A jelikož příští týden odjíždíme na venkov, budu mít příležitost trochu se tam porozhlédnout."
Eva musela ukojit svou zvědavost. „Říkal jsi, že máš své vlastní zdroje. Myslíš tím Strážce?" Kromě slabého záblesku v očích zůstala Ryderova tvář nehybně stejná. Jaké strážce?" zeptal se nenucené.
„Členy společenství, o kterém mi vyprávěl Cecil. Prý mezi ně patříš i ty."
Ryder nepatrně pozvedl koutky úst. „Doufal jsem, že se tvému bratrovi dá věřit. Zcela jistě věděl, že tohle mělo zůstat tajemstvím."

„Prosím, nezlob se na něho. Jen se mi snažil vysvětlit, jak je možné, že jsi tak zručný a pohotový. Je to tedy pravda? Jsi členem Strážců?"
Upřeně se na ni podíval. „Pokud by tomu tak bylo, pak bys jistě chápala, že o tom nemohu mluvit."
Eva se lehce usmála. „Ano. Přesto musím říct, že to je úklid ňující zjištění. A také jsem ráda, že Cecil zná pravdu." Na chvíli se odmlčela a pak

dodala: „Můj bratr tě obdivuje, Rydere. Je tebou doslova fascinován, skutečně. Poprvé v životě Cecil projevil zájem o něco jiného než o své vlastní potřeby. Chce se stát lepším člověkem, aby mohl vstoupit do vašich řad. Dokonce už mluvil o tom, že si najde místo na ministerstvu zahraničí. Jenže já chci, aby nejdříve dokončil školu."
Když Ryder stále mlčel, Eva vstala. „Nu, ted se půjdu podívat na Beatrici. Zřejmě spí, ale Drucilla a Claira budou chtít vědět, jak se celá věc vyvíjí."
Ponechala Rydera samotného v malé kanceláři své hospodyně. Mlčky seděl a zamračeně přemýšlel. Zřejmě si bude muset s Cecilem Montlowem vážně promluvit. Nemůže přece jen tak otevřeně mluvit o jejich tajemství, pomyslel si zachmuřeně. Na druhou stranu musel uznat, že se na něho Eva ted dívá zcela jinýma očima. Bez falešné skromnosti si rovněž uvědomoval, že Cecilův obdiv k jeho osobě je na místě. Byl považován za nejnebezpečnějšího ze všech Strážců, a to nejen díky své zručnosti s kladením výbušnin, ale pro dlouholetou zkušenost s bojem proti nájemným vrahům. Důvěrná znalost jejich metod mu dávala výhodu, kterou jeho kolegové neměli.
Věřil svým schopnostem a věděl, že Evu dokáže ochránit. A měl v úmyslu tak i učinit, navzdory její nevoli pozvat ho na rodinnou párty.
Ryder si náhle vzpomněl na hrůzu, která ho zachvátila, když před sebou viděl explodovat

lampu, a na chvíli zavřel oči. Vždyť místo Beatrice mohla na podlaze ležet Eva.
Pocítil k neznámému ničemovi prudkou nenávist - přirozenou reakci muže toužícího chránit svou ženu.
A Eva byla jeho žena, ať už si to uvědomovala či ne. Nedovolí, aby se ji něco stalo. To raději obětuje svůj vlastní život.
260
Nicméně věděl, že to nebude lehké. Celý týden stráví s Evou pod jednou střechou a nebude se jí moci ani dotknout. Ta představa ho přímo ničila. Chtěl další noc po jejím boku. Chtěl s ní strávit všechny noci svého života. Stačila jen vzpomínka na sladkou vůni její horké kůže, na plné prsy chvějící se touhou, na bradavky žadonící o polaskání, na výkřiky extáze, když došla vyvrcholení, a jeho mužství začalo tepat zběsilou touhou.
Ryder v duchu zaklel a přinutil se zklidnit svůj divoký tep. Za běžných okolností by rodinná párty byla skvělou příležitostí, kde by se Evě mohl dvořit a nakonec ji i získat. Jenže to by na ni nesmělo číhat smrtelné nebezpečí. Pokud chce toho mizeru dostat dřív, než znovu zasáhne, bude se muset zcela soustředit na svůj úkol. A milostná vzplanutí budou muset počkat.
260

*P*řesně o týden později Eva stála ve vstupní hale Hayden Par ku, netrpělivě vyhlížela z okna na precizně střižený trávník a čeka la na Rydera, který ji měl doprovodit na její odpolední pochůzce.
Velký venkovský dům postavený v grandiózním stylu s více než sedmdesáti ložnicemi dával na odiv bohatství a dobrý vkus svých pánů. Dominantou zahrady bylo velké jezírko obklopené smutečními vrbami a pestrými rododendrony, na jehož hladině pomalu pluly elegantní černé labutě. Za jezerem, po jeho levé straně, Eva z okna viděla okouzlující kamenný můstek, jenž se klenul přes prudkou bystřinu a vedl k domku pro vdovy, mnohem menší kopii panského sídla rodu hrabat z Haydenu.
Eva pozorovala labutě, které nevzrušené klouzaly po vodní hla dině, a snažila se potlačit své rozrušení. Všechno je v nejlepším pořádku. Vždyť uspořádat venkovskou párty pro dva tucty hostii bylo pro Evu hračkou. Nejen že ji pro roli vznešené lady dokonale vyškolila její matka, ale během šestiletého manželství po boku hraběte z Haydenu získala v organizování velkolepých večírků a honosných plesů nedozírné zkušenosti.
Společnost se rozhodně nenudila. Pro zábavu svých hostů připravila různé hry jako bowling, kriket, pall-mall. Projížďky po jezeře. Výlety do okolí spojené s piknikem. Večerní tanec, recitaci básní a na závěr týdne dokonce přichystala divadelní představení.

Zítra je v plánu návštěva nedalekých ruin bývalého opatství a další den velkolepý hon na lišku. A nakonec přijde na řadu oslava narozenin tety Drucilly.
Eva věděla, že si může gratulovat. Venkovská párty byla průhlednou záminkou pro její úmysl dobře provdat svou mladší sestru. Uplynulé tři dny s uspokojením sledovala, jak se kolem Clairy točí její urození obdivovatelé. Nebylo rozumné očekávat, že za tak

átkou dobu může vzniknout hlubší vztah, ale Claira se zdála den ze dne sebejistější a spokojenější.
Evu povinnosti hostitelky zaměstnávaly natolik, že na ohrožení svého života ani nepomyslela. Zbývající dny v Londýně uplynuly bez další nehody a návrat domů byl pro Evu velkou úlevou. Presto však neustále cítila podivné napětí - úzkost, kterou dříve v Hayden Parku nezažila.
Byla skutečně ráda, že má svého ochránce. A stejně tak její blízcí. Obě tety nadšeně souhlasily s Ryderovým plánem doprovodit je do Hertfordshiru.
Zdálo se, že Ryder si získal obě tety. Byly mu tak vděčné za záchranu života lady Beatrice, že o něm dokonce hovořily jako o skutečném hrdinovi. A na jeho dobrodružnou minulost zřejmě zcela zapomněly.
Drucilla se nechala slyšet, že: „Sir Alex sice nepatří mezi urozené vrstvy, ale to není v životě

to nejdůležitější." Něco podobného by ji před měsícem ani nenapadlo.
Rovněž Claira a Cecil měli z Ryderovy přítomnosti radost. A Claira vyjádřila uspokojení, že s nimi přijel i Macky, neboť nejen že se s ním cítí v bezpečí, ale navíc ji dokáže vždy rozesmát.
Ryder vystupoval ve své roli Evina osobního strážce nevtíravé, ale s nezlomnou rozhodností. Prohledal celý panský dům i ostatní přilehlé budovy a všude postavil své muže, aby ji neustále měli na očích. A bez něho nesměla z domu vystrčit ani nos. Dokonce se sama nesměla projít kolem jezírka či snad navštívit své oblíbené stáje.
Včera brzy ráno ji doprovodil na vyjížďce k domu nového správce Johna Baggota. Vrátili se dříve, než se probudil první host. A dnes odpoledne měla v plánu navštívit jednoho ze svých nájemců půdy, jehož žena po dvoudenních bolestech konečně porodila zdravého syna.
Její hosté se právě v pokojích připravovali k večeři a Eva byla ráda, že má několik chvil jen sama pro sebe, aby mohla splnit povinnosti paní velkého panství.
Náhle vzhlédla a spatřila Rydera, který scházel po širokém schodišti. Když po její postavě v zelených jezdeckých šatech přejel obdivným pohledem, zastavilo se jí srdce.

„Omlouvám se za zpoždění, paní," řekl Ryder s letmým úsmě vem, který jí zrychlil tep.
Jakmile sestoupil z posledního schodu, ze stínu vystoupil lokaj a pospíchal otevřít dveře. Ryder vzal Evu kolem pasu a vedl ji z < l< > mu, kde na pískem vysypané příjezdové cestě stál podkoní s osed lanými koňmi. Ryder, ne podkoní, ji vysadil do sedla a pak se sáni vyšvihl na svého hnědáka.
„Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat," zamumlal, když s< ocitli z doslechu sloužících. „Byl jsem přepaden vévodkyní."
Její Milost, postarší vévodkyně z Goweru, byla jednou z Drucil liných dlouholetých přítelkyň a nejurozenější mezi hosty. Tudíž si myslela, že má plné právo zabrat si Rydera jen sama pro sebe.
Evu vůbec nepřekvapilo, že se Ryder okamžitě začlenil do spo lečnosti a díky svému šarmu a osobitému kouzlu se stal miláčkem žen všech věkových kategorií. A pokud by k sobě měla být upřím ná, musela by si přiznat, že právě to je hlavní důvod její nespoko jenosti - to, že Ryder se věnuje všem kromě *ní.* Popuzovalo ji to dokonce i přesto, že to byla právě ona, kdo zcela úmyslně pozval jistý druh dam, které zaujmou Ryderovu pozornost, a ona nebude v pokušení přijmout jeho další pozvání k intimnostem.
Ačkoliv se nepřinutila pozvat vdovu Ferris-Jonesovou, Lydie, lady Keelingová, její pozvání nadšeně přivítala. Eva rovněž považovala za svou povinnost pozvat alespoň jednu urozenou

dámu z Ryderova seznamu vhodných kandidátek na nevěstu. Rozhodla se pro lady Susan Rumbothamovou, elegantní šlechtičnu okouzlujícího zjevu a dokonalé rodové linie. Avšak prozatím si nevšimla, že by Ryder o Lydii či snad o lady Susan projevil nějaký zvláštní zájem. Nicméně stejně tak ho neprojevil ani o ni. Vlastně ji zcela ignoroval s výjimkou chvil, kdy vystupoval jako její osobní strážce. Samozřejmě že tady byl jen proto, aby ji chránil, ale Eva od něho přece jen čekala vřelejší zájem, třeba jen proto, že byli dlouholetými přáteli. Ironií bylo, že se k ní choval přesně tak, jak si přála Eva chovat k němu. Byla rozhodnutá udržovat si od Rydera náležitý odstup, nicméně jeho přítomnost v jejím domě jí nedávala klidně spát. Nikdy ji nenapadlo, že je tak obtížné předstírat lhostejnost, potlačit

louhu a vzrušení, které se jí zmocňovalo, kdykoliv se ocitla v jeho blízkosti. Neustále před sebou v duchu viděla obraz jejich dvou spojených těl vyčerpaných vášnivým milováním.

A zapomenout na noc strávenou v jeho náruči bylo zcela nemožné.

Větší pozornost jí věnoval pouze tehdy, když ji přišel navštívit nudný vikomt Gyllford, majitel sousedního panství. Jeho lordstvo nejen že ji následovalo z Londýna, ale bez zahanbení se několikrát pozvalo do jejího domu. Jakmile se za

ním zavřely dveře, Eva vždy cítila neskonalou úlevu.
Cecil, který nebyl tak shovívavý, prskal pokaždé, když viděl vikomtovu tvář. „Ten chlápek od vedle není ničím jiným než otravným slídilem, Evo," přesvědčoval ji její bratr. „Měla bys ho jednou provždy vykázat. Kdybych já v sobě neměl dostatek slušnosti a tlačil se někam, kde mě očividně nechtějí, zavřela bys mé v ložnici a nechala celý týden o chlebu a o vodě."
Nicméně Ryder byl rád, že měl příležitost pozorovat šlechticovo vystupování osobně, neboť Gyllford stále patřil k hlavním podezřelým. Takže Eva věděla, že všechny Ryderovy majetnícke náznaky ve vikomtově přítomnosti nebyly ničím jiným než snahou vyprovokovat údajného nepřítele. Rozhodně se nejednalo o přehnaně ochranitelské chování žárlivého milence.
Eva prudce zatřásla hlavou ve snaze odehnat chmurné myšlenky. Přísahala si, že se v následující hodině pokusí zapomenout na své problémy, a neničit si tak drahocenné chvíle sladké svobody.
Bylo nádherné odpoledne. Sluneční paprsky se rozlévaly po kraji a vzduch voněl jarem. V tomto období bylo v Hertfordshiru nádherně. Eva se ohlédla přes rameno a znovu musela obdivovat krásu honosné budovy. Dokonale střižený trávník před domem lemoval živý plot z habrů a zimostrázu, avšak dlouhou příjezdovou cestu, po které s Ryderem právě projížděli,

zdobily nekonečné řady vysokých kaštanů, jejichž široké koruny překypovaly záplavou bílých a růžových květů rozlévajících kolem sebe sladkou vůni.
Dříve, než se ocitli na konci pískem sypané cesty, zahnuli a vydali se přes kamenný most. Když krátce poté dorazili k travnatému pahorku, který přímo vyzýval k pokoření, Eva se rozzářila.

Milovala projížďky na koňském hřbetě a s rozkoší se oddávala zběsilé jízdě, která jí dávala pocit svobody a volnosti. A ačkoliv si to nechtěla přiznat, byla ráda, že má Rydera na chvíli jen sama pri i sebe, ačkoliv od jejich odjezdu z domu nepromluvil ani slovo.
Eva si přesto svého mlčenlivého partnera plně uvědomoval.i, zvláště pak proto, že jí tato chvíle zčásti připomínala její posici I ni léto na Cyreně. Před sedmi lety se takto často mlčky projížděli po ostrově. Tehdy mezi nimi panoval soulad a souznění. Ne jako dneska, když Eva musí neustále myslet na společnou noc plnou vzrušení a vášně.
Náhle se rozhodla, že svému absurdnímu přemítání učiní pří trž, a ukázala na blízký kopec. „Nechceš se vsadit, kdo bude první nahoře?"
Ryder pobaveně pozvedl obočí. „Skutečně si myslíš, že bys mohla vyhrát?" „Přesně tak." Jak je libo, má paní."

Eva bez dalšího otálení prudce pobídla koně a dala se do trysku. Ryder vystřelil hned za ní. Celou dobu jí byl těsně po boku, až před vrcholem ho Eva o půl koňské hlavy předběhla. Hlasitě se rozesmála. „Nenechal jsi mě vyhrát úmyslně, že ne?" zeptala se Rydera.
„Samozřejmě že ne. Tak šlechetný bych nikdy nebyl."
Jenže Eva mu nevěřila. „Stejně tak jsi mě nechával vyhrát i na Cyreně."
„Nikdy. Už v jedenácti jsi byla nejlepší jezdec v sukních, jakého jsem kdy znal."
„Cecil mi říká, že být mužem, mohla bych být fakt dobrá. Což je od mého bratra docela kompliment."
„Skoda, že jsi jen žena. Kavalérie by tě přijala s otevřenou náručí."
Znovu se zasmála - tím melodickým zastřeným hlasem, který Ryderovi svíral srdce.
„Schází mi ty krásné dny na Cyreně," přiznala upřímně. „Stejně tak i mně," souhlasil Ryder.
Obrátili koně a začali sestupovat mnohem pomalejším tempem. V dálce v údolí Ryder uviděl několik statků.

Když včera navštívili zdejší farmáře, všiml si, že nájemci půdy Evu vítají s nadšením a s nevšední srdečností. Každý, koho minula, se na ni vřele usmíval a uctivě se klaněl. A ona přímo překypovala láskou a zájmem.
Víc se však Ryder dozvěděl od Evina nového správce Johna Baggota, který ji chválil nejen za

zlepšení podmínek farmaření, které vedly k lepším výnosům, ale především za její srdečnost a laskavost.
Podle všeho, ještě za života bývalého hraběte, jim Eva za zády svého chotě tajně pomáhala a usnadňovala těžké živobytí. A když hrabě vloni zemřel, otevřeně se začala zajímat o dění na panství, k velké úlevě svých poddaných. Podle nich, lady Haydenová byla něco jako anděl.
Ryder ji musel neustále obdivovat. Jela vedle něho, jako vždy elegantní a dokonalá.
Tady, na svém panství, byla Eva ve svém živlu. Uplynulé tři dny ji pozorně sledoval. Byla skvělou hostitelkou, graciézní a okouzlující, zaobírala se i těmi nejmenšími stížnostmi a předem plnila přání svých hostů ještě dřív, než je vůbec stačili vyslovit. A pak ji viděl, jak hovořila se svými nájemci. Byla dokonalou paní velkého panství, vychovanou k urozenosti, zrozenou k vládnutí.
Nicméně on znal i její druhou stránku. Pod maskou chladné dokonalosti odhalil hluboce smyslnou a vášnivou ženu, kterou neznal nikdo jiný, dokonce ani její zesnulý manžel.
Klouzal po ní vřelým pohledem a opíjel se její krásou. Oplývala neobvyklou krásou, jež byla jak éterická tak hmotná. Dnes si vzala malý jezdecký klobouček, který skrýval jen temeno hlavy. Pohled na záplavu hebkých vlasů, v nichž se odrážely paprsky pozdního slunce, mu bral dech. A co hůř, vzbuzoval v něm intimní představy Evina nahého těla, jak se pod ním

kroutí v blažené extázi a dychtivě žadoní o ukojení.
Ryder cítil, jak jeho mužství reaguje a začíná tuhnout. Žádná jiná žena ho nedokázala udržet v neustálém napětí, aniž by se ho dotkla. A pokud by se ho dotkla... Jediné letmé pohlazení by mohlo vyburcovat žár, který by jen stěží dokázal ovládnout.
Ryder si s úlevou uvědomil, že konečně vjeli mezi nízká stavení. Eva před jedním z nich zastavila a seskočila z koně dřív, než jí mohl pomoct.

Bez zaváhání přistoupila ke dveřím a tiše zaklepala. O chvíli později se ve dveřích objevil podsaditý muž. Zachmuřená vráska mezi očima zmizela v okamžiku, kdy v příchozím poznal Evu.
„Milady!" vykřikl nadšeným, avšak tlumeným hlasem, a hlubo ce se uklonil.
Jak se máte, Zachery?" řekla Eva stejně tiše.
„Nebudu Peg zby tečně rušit, jen jsem se chtěla zeptat, zda je v pořádku."
Je nám ctí, milady. Prosím, pojďte dál. Peg vás ráda uvidí."
Ustoupil stranou, aby mohla vejít. Když ji Ryder následoval, Eva je představila. „Sire Alexi, tohle je pan Zachery Dowell, novopečený otec."
Farmář přikývl na pozdrav a Ryder se přívětivě usmál. „Gratu luji, pane Dowelle. Je to chlapec, že?"

„Ano, střapatý klučík," odpověděl Zachery zářící pýchou. „Dali jsme mu jméno Benjamin. Jen se na něho pojďte podívat, paní."
Zachery zavedl Evu do zadní místnosti a Ryder zůstal stát ve dveřích. Malá ložnice byla přeplněná, neboť se v ní tísnily další tři ženy farmářů, které Evu vítaly s nadšenými výrazy. Novopečená matka, vyčerpaná po těžkém porodu, ještě stále ležela v posteli. V náruči jí spokojeně spalo miminko, zabalené v čisté zavinovačce. Ryder pozoroval, jak se Eva posadila vedle Peg a tiše ji gratulovala.
„Máte krásného syna," řekla s dojatým pohledem upřeným na droboučké nemluvně.
„Ano, to tedy mám," mumlala žena hrdě.
„Přinesla jsem malému Benjaminovi dárek." Eva sáhla do kapsy jezdeckých šatů a vytáhla dřevěné chrastítko ozdobené modrou hedvábnou mašlí. „Až bude trochu starší."
„Ach, má paní, je to od vás tak laskavé. Neměla jste si dělat starosti. Jste k nám tak štědrá," dodala Peg rychle, jako by se bála, aby nevypadala nevděčně. „To pečené kuře chutnalo jako božská mana," hlavou kývla ke stolu, kde ležel košík, který Eva nechala poslat od své kuchařky, „a ta deka je tak heboučká." Dlaní pohladila jehněčí vlnu, do které zabalila maličkého. „Chcete si ho pochovat, paní?"
„To bych velmi ráda," odpověděla Eva dojatě.

Sklonila se, opatrně vzala malý uzlíček do náruče a přitiskla si ho k hrudi. Když se

Benjamin protáhl a nakrabatil obličejíček, Eva ho začala pomalu kolíbat. Téměř okamžitě zase usnul.
Evě se na tváři objevil spokojený úsměv a Ryder cítil, jak se mu sevřelo srdce.
„Také by se mi líbilo mít takového chlapečka," zašeptala Eva téměř neslyšně.
„Možná se na vás usměje štěstí a jednou se dočkáte," řekla Peg.
„Nejsem si jistá, zda je to vůbec možné, poněvadž by to znamenalo, že bych se musela znovu provdat...," Eva se náhle zarazila, jako by si uvědomila, kde vlastně je. Když si všimla Ryderova zkoumavého pohledu, celá zrudla.
„Nu," řekla šeptem a vrátila malého Benjamina do náruče jeho matky, „nebudu vás zdržovat, Peg. Měla byste si odpočinout."
„Děkuji vám, že jste se obtěžovala, paní. Zvláště když máte tak vzácnou návštěvu."
Eva se zachmuřila. „Kdybych měla být upřímná, jsem ráda, že jsem na chvíli unikla. A vidět Benjamina byla radost. Nenechala bych si to ujít za nic na světě."
Když se rozloučila i s ostatními ženami, Ryder doprovodil Evu před domek a pomohl jí nasednout na koně.
Cestou domů byla Eva neobvykle tichá, v myšlenkách se zřejmě vrátila zpět do malé ložnice k droboučkému Benjaminovi.
Když stále mlčela, Ryder si nemohl pomoct a zeptal se: „Skutečně se nechceš znovu provdat? Mohla bys mít vlastní děti."

Smutně se usmála. „Pochybuji. Myslím, že jsem ti řekla, že jsem zřejmě neplodná." Eva prudce pohodila hlavou. ‚A i kdybych nebyla, možnost vlastního dítěte mi nestojí za to, abych musela snášet další manželství."
Ryder měl dojem, jako by dostal prudkou ránu přímo do břicha. Dobře věděl, že svou případnou neplodnost používá jako výmluvu, aby nemusela riskovat další manželství. „To bylo tvé manželství tak strašné?" zeptal se zachmuřeně.
Eva pokrčila rameny. „Ani ne. Rozhodně ne horší než jakékoliv jiné. Vedla jsem dokonalý život privilegované lady, o kterém sní každá dívka. Byla jsem něco jako pohádková princezna. A Richard

nebyl zlý." Hořce se pousmála. „Občas jsem cítila vinu a přemýšlc la, co se mnou není v pořádku. Jak je možné, že jsem tak nešťastná? Samozřejmě že jsem se Richardovi se svými pocity nikdy nesvěřila. Splnil každý detail smlouvy, kterou uzavřel s mými rodiči. Dal mi tolik peněz, kolik jsem jen chtěla."
Ryder pevně sevřel otěže. Eva mu dovolila, aby se podíval se do jejího srdce, ale přineslo mu to jen bolest a chlad. Zoufale jí chtěl dokázat, že není stejný jako její bývalý manžel, že jí chce dát dítě, jen kdyby zvážila možnost stát se jeho ženou.
Chtěl mít s Evou dítě. Ale i kdyby se jim to nepodařilo - kdyby Eva byla skutečně neplodná

-, pokoušel by se o to celý svůj život, a přesto by ji dál miloval.
Jenže vtom Eva řekla: „Ted jsem naprosto spokojená, Rydere. Žiji plnohodnotný život tak, jak jsem si vždy přála. Pomáhám tam, kde jsem něco platná."
„Pravda," přinutil se říct, „už nejsi jen neužitečným drahokamem."
„Přesně tak. Jediná věc, po které ještě toužím je, aby se Claira dobře provdala a byla v manželství šťastná. A aby Cecil našel něco, co ho skutečně zaujme a přestal dělat potíže. Jakmile se oba usadí, budu šťastná."
Jsi si tím jistá?"
Nechápavě se na něho podívala. „Prosím?"
Jakmile tvá sestra a bratr vyletí z hnízda, zůstaneš sama se svými tetami. Poněkud nudný život bez vášně a vzrušení, nemyslíš?" Ryder zpomalil koně. Jsi si opravdu jistá, že po zbytek života nechceš prožít žádnou vášeň?"
Eva se zarazila a nevěděla, co má odpovědět. Ještě před týdnem by zcela jednoznačně řekla ano, chci prožít svůj život bez vášně.
Jenže to bylo ještě předtím, než strávila úchvatnou noc v Ryde-rově náruči. Ještě předtím, než jí ukázal, co je to skutečná vášeň.
Eva neodpověděla, obrátila koně, prudce ho pobídla a tryskem se vydala kupředu. Nicméně Ryderova otázka jí neustále zněla v uších. Eva se vzpamatovala až tehdy, když dojeli k domku pro vdovy.

Tady by žila, kdyby se nový hrabě rozhodl přestěhovat do rezidence v Hayden Parku. Když byl její manžel ještě naživu, občas

domek využívala jako soukromé útočiště, kde měla několik málo chvil jen sama pro sebe, kde nemusela být ideální manželkou urozeného hraběte, jak vyžadoval Richard.
Jakmile dojela ke stavení, Eva bez přemýšlení zastavila. Srdce jí začalo divoce bit kvůli skandální myšlence, která se jí právě zrodila v hlavě.
Podívala se na Rydera, jenž ji se zájmem sledoval. „V domku nejsou žádní sloužící. Přicházejí sem jen jednou nebo dvakrát týdně, aby vyvetrali a utřeli prach," řekla Eva pomalu se zatajeným dechem.
Zdvořile čekal, aby se mohla rozhodnout zcela podle svého uvážení.
„Nechtěl by ses na chvíli zastavit?" zeptala se nakonec. Ryder se na zlomek vteřiny zarazil. Je to snad nabídka, maličká?"
„Ano..., zřejmě ano," odpověděla odvážně. Cítila, jak jí pod jeho pohledem hoří tváře, ale neodvrátila se. Pravda byla taková, že zoufale touží znovu okusit vášeň, kterou poznala v Ryderově náruči. Chce podlehnout své vlastní touze a nechat se unášet na křídlech rozkoše a smyslné fantazie.
A kromě toho držet se od něho celý týden dál bylo čistým utrpením. Předstírat, že po něm netouží, když hořela vášní, bylo nad lidské síly.

Skoro si oddychla, že už déle nemusí nic předstírat. Znovu dostala šanci být s Ryderem sama. Bezpochyby ji bude považovat za padlou ženu, jenže ona si už déle nechce odepírat slast, kterou jí způsobují jeho polibky a pohlazení.
Eva mlčky čekala na jeho odpověď. Vůbec nebyla tak klidná, jak se snažila vypadat. Uvnitř se chvěla jako osika.
Ryder jí řekl, že je svůdná. Jenže co když mu tak už nepřipadá? Co když se s ní nechce milovat?
„V tom případě přijímám, má paní."
Jeho odpověď ji uklidnila. V očích mu tančily jiskřičky touhy a na rtech se objevil smyslný úsměv. Eva cítila, jak se všechny její nervy napjaly v dychtivém očekávání.
Beze slova pobídla koně, svedla ho z cesty a po úzké pěšině je vedla k zadní kamenné brance, kde zůstala stát.

Když však chtěla sesednout, Ryder zakroutil hlavou a řekl: „Dovol mi, abych ti pomohl."
Seskočil z koně a přispěchal jí na pomoc. Oběma rukama ji chytil v pase a bez sebemenší námahy ji sundal dolů. Nicméně držel ji, i když se nohama dotýkala pískem sypané cestičky. S horkými dlaněmi stále kolem pasu si ji přitiskl na pevnou hrud a chvíli ji tak podržel.
Usmíval se na ni takovým způsobem, jako by spolu sdíleli intimní tajemství, a pohled jeho tmavých očí v ní rozněcoval touhu.

Eva zírala na Ryderovy krásné rysy a cítila, jak se chvěje. Byl nebezpečný, vzrušující. Byl naprosto neodolatelný.
Eva se odtáhla dřív, než se jí podlomila kolena, a obrátila se k brance do zahrady.
Koně nechali, aby se pásli, a sami vešli do sluncem zalité zahrady, kde právě rozkvétaly dlouhé záhony pestrobarevných růží. Eva se v tichosti vydala po pěšině, která se vinula od branky k domu. Když otevírala dveře, ruce se jí chvěly vzrušením a nedočkavostí. Ryder ji následoval do malého salonu.
Uvnitř bylo temno a chladno, neboť okna halily dlouhé závěsy, nicméně Evě se zdálo, že celá hoří.
Když slyšela, že Ryder za sebou zavřel dveře, obrátila se tváří k němu. Uvědomila si, že ani on není tak klidný, jak se snažil vypadat. Jeho temné oči ji hltaly žádostivým pohledem a rozněcovaly v ní divoký žár.
Nemohla déle odolat a musela se ho dotknout. Zašeptala jeho jméno, vrhla se mu do náruče a dychtivě se k němu přitiskla.
Náhle oba zachvátila zběsilá touha a neukojitelný hlad. Ryder se sklonil a dychtivě se přisál k jejím pootevřeným rtům.
Jejich polibek byl jako exploze. Eva nikdy v životě necítila tak zběsilou a syrovou touhu. Prsty vjela do jeho černých vlasů, zcela ji ovládla touha po naplnění. Byla horká a žádostivá a jediný, kdo mohl uhasit její žár, byl Ryder. Jen on mohl ukojit její touhu, která

pulzovala celým jejím tělem, ukonejšit palčivou bolest, již cítila mezi nohama.
Cítila, jak jeho ruce sklouzly níže a žádostivě objaly plné prsy. Slastně zasténala a dychtivě se mu vyklenula v ústrety. Ryder hbitými prsty rychle rozepjal drobné knoflíčky a během několika málo

vteřin ji zbavil jezdeckého kabátku. A zatímco přes tenkou látku spodničky laskal zduřelé bradavky, svými rty klouzal po bělostném hrdle, kde zanechával horkou stopu touhy.
Skoro zoufale se Eva natáhla po předním dílci kožených kalhot a překotně rozepínala knoflíky. Když z rozparku konečně vyklouzl jeho pevný penis ven, Ryder se zhluboka nadechl. Svými rty však nepřestával líbat horkou pokožku bělostného hrdla a rukama dychtivě vykasal širokou sukni. Eva na svém vlhkém ženství ucítila pulzující hrot a omámené vydechla.
„Chci tě, Rydere," zasténala v slastné prosbě.
Ryder zvedl hlavu a podíval se jí přímo do očí. Jeho pohled ji spaloval svou intenzitou a zběsilou touhou. Mírné ji nadzvedl, její štíhlé nohy si ovinul kolem pasu a jedním prudkým pohybem vnikl do středu hebkého ženství. Zády ji přitiskl ke zdi, hladově políbil horké rty a pomalu se začal pohybovat.
Jeho rty byly divoké, žádostivé, hořící potřebou, která se mu začala vymykat z rukou. Jeho pohyby byly stále rychlejší, prudší. Vášnivější.

Náhlá exploze vzrušení byla víc, než mohla Eva snést. Zaklonila hlavu a hlasitě vykřikla.
Ryder ztuhl. „Bože, Evo...," vydechl proti jejím rtům, zjevně bojující o kontrolu nad sebou samým.
„Ne, nepřestávej!" vykřikla, když se začal vysunovat.
Znovu našla jeho rty, neboť ho zoufale chtěla zpátky. Potřebovala v sobě cítit jeho pevné a hladké kopí.
Ochotně se do ní ponořil a znovu začal prudce přirážet. Eva se smyslně vlnila v jeho náruči a vycházela mu vstříc.
Ryderovi zběsile tlouklo srdce, už se déle nedokázal ovládat. Eva byla tak horká a žádoucí. Vzrušovala ho svým chtíčem a smyslností. Milovali se divoce a zběsile. Bylo to živelné spojení muže a ženy. Ryder potřeboval ukojit svou touhu, kterou v něm Eva vyvolala. Touhu silnější než tlukot srdce, než potřebu dýchat. Náhle jeho tělem projela křečovitá vlna uvolnění a Ryder naposledy prudce vnikl do horké vstřícnosti. Ve stejném okamžiku Eva

hlasitě vykřikla a začala se nekontrolované třást. Pevně ho sevřela svými stehny a tvář zabořila do pevných svalů mužské hrudi.
Oba vyčerpaně lapali po dechu. Eva se mu pověsila kolem **krku** a Ryder se snažil nepovolit kolena, aby se oba nezřítili na zeni. V tichém pokoji se ozýval jen zvuk jejich přerývaného dechu.

Nemohl ani uvěřit tomu, co se stalo. Eva ho přijala do svého těla s dychtivostí a naprostým odevzdáním. Bylo to tak vášnivé, tak odzbrojující, že věděl, že se něco takového už nikdy nebude opa kovat.
‚Jsi v pořádku?" zeptal se po chvíli, když mohl znovu mluvit. „Hmm..., je mi skvěle."
Ryder se zhluboka nadechl. Skvěle nebylo zrovna to slovo, kte ré by použil k popsání pocitu naprostého blaha. Stále ji držel, její štíhlé nohy byly obtočené kolem jeho boků v pozici, která pro ni musela být nepohodlná, ale nechtěl se pohnout.
Chtěl být silný a zásadový a udržet si od Evy bezpečný odstup, ale nedokázal to. Zoufale toužil ponořit se do ní a zůstat tak na vždy.
Náhle Ryder v duchu zaklel. Nepoužili žádnou ochranu. Nicméně nelitoval toho. Pokud by Eva byla v jiném stavu, nezbývalo by jí nic jiného než si ho vzít.
Nicméně se zdálo, že Eva si z toho nedělá těžkou hlavu. Tvář měla stále zabořenou do jeho ramene a po chvíli se suše zasmála. „Musím se ti omluvit. Nikdy bych nečekala, že se budu chovat tak... nestydatě."
Ryder se snažil mluvit lehkým tónem.
„Kdykoliv budeš potřebovat, vždy jsem ti k službám, má paní. Není se co divit, že se občas potřebuješ trochu rozptýlit. Vždyť jsi celý život prožila v odříkání. A já jsem poctěn, že sis k uvolnění své vášně vybrala právě mě."

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Tváře měla zarudlé vzrušením z milování, na rtech jí pohrával plachý úsměv. „Co kdybychom šli nahoru, Rydere? Ve druhém poschodí je pět ložnic."
Ryder se podíval k oknu, za kterým se rozprostírala tichá zahrada. Stále byl bolavý touhou, jako by se jí nedokázal nasytit. „Mám lepší nápad."
Pomalu vyklouzl z jejího hebkého těla, nechal ji sklouznout dolů, ale stále ji podpíral, jako by se bál, aby neupadla. Z hlavy jí

sundal klobouk a uvolnil dlouhé prameny vlasů, které se jí v bohatých vlnách rozlily po ramenou. Pak ji Ryder vzal za ruku a vedl ji na sluncem zalitou zahradu.
„Chci se s tebou milovat tady," vysvětlil jí, když se na něho tázavě podívala.
S pohledem upřeným do jejích očí si pomalu svlékl kabát a nákrčník. Pak se však zarazil. Vysoké kamenné stěny poskytovaly maximální soukromí, nicméně Ryder nechtěl riskovat, že by mohl přijít některý ze sluhů a uvidět Evino nahé tělo. Tenhle pohled si chtěl navždy uchovat jen sám pro sebe. A navíc, milovat se s Evou, když byli oba oblečení, bylo neobyčejně erotické a smyslné.
Položil se do měkké trávy a Evu si přitáhl k sobě. Tentokrát se s ní chtěl milovat mnohem pomaleji, na sluncem vyhřátém trávníku, mezi rozkvetlými růžemi. Kdyby zavřel oči, mohl by

si představovat, že se ocitli v ráji smyslnosti na ostrově Cyrena, s blankytnou oblohou nad hlavou, s vlahým vánkem vanoucím od moře. Jenže on nechtěl mít zavřené oči. Chtěl, aby se v nich Eva utopila.
Sluneční paprsky se odrážely v dlouhé záplavě zlatých vlasů. Ryder natáhl ruku a prsty vklouzl do hebkého vodopádu, který se jí rozléval po ramenou. Hedvábné prameny ho hladily a připomínaly mu hojivý balzám.
Když se usmála, okouzleně se na ni podíval. Eva byla jako pohádková bytost ze sna, nicméně plná života, dychtivá a neuvěřitelně krásná. A když se na něho svůdně usmála, srdce mu zpívalo štěstím.
Opatrně, aby neporušil křehké kouzlo, si ji rozkročmo posadil na klín.
Stále se usmívala. A když konečkem prstu přejela po křivce jeho rtů, pouhých dotekem v něm vyvolala novou vlnu zběsilé touhy a rozkoše. Bylo to tak smyslné a vzrušující, že Rydera okamžitě ovládl temný chtíč.
Ležel pod ní a se staženým hrdlem upřeně hleděl do jejích hlubokých očí, bolavý touhou tak silnou, až měl dojem, že celý hoří. Bylo to, jako by mu její žár prosakoval přes kůži a naplňoval jeho duši.

Pak se k němu sklonila. Jejich polibek byl horký, pomalý a spa lující... Znovu se jich zmocnilo smyslné šílenství.

Aniž by ho přestala líbat, Eva se nadzvedla, kousek se posunu la a nasedla přímo na jeho pevný úd. Byla horká, pulzující touhou a sevřela ho tak pevně, až zalapal po dechu.
Když se nad ním začala pohybovat, projela jím další vlna vzrušc ní. Už déle nemohl bojovat se svou vlastní touhou, s bolestí, která ho doslova pohlcovala. Rukama zběsile klouzal po jejím dokonalen i těle, zuby zatínal v obraně před prudkým návalem, který hrozil, že každou chvíli vybuchne.
Eva se zaklonila, aby vnikl hlouběji do jejího lůna..., a pak přišli > to neuvěřitelné uvolnění - náhlé vzplanutí radosti a štěstí, když oba společně dosáhli vrcholu.
Obloha se náhle zdála modřejší, slunce jasnější a zastřený zvuk, který Ryderovi při vyvrcholení unikl z hrdla, pramenil až ze samot né duše.
Poté, když se celý svět roztříštil na drobné kousíčky, se Eva vyčerpaně zhroutila vedle něho a dlouho tak jen mlčky leželi a vychutnávali si slast bouřlivého ukojení.
Ryder zavřel oči a tiše naslouchal tlukotu Evina srdce. Věděl, že se jí nikdy nenabaží. Ještě nikdy k žádné ženě necítil tak silné pouto jako k Evě. Na jeho rtech se začaly formuloval slůvka lásky, slůvka, která si nedovolil vyslovit. Miloval ji celým svým srdcem, jen nevěděl, jak ji přinutit, aby jeho city opětovala.
Jediné, co chci, je tvé srdce, tvá duše, po zbytek našich životů, říkal si v duchu.
Ještě bylo příliš brzy.

Chtěl její srdce, duši i tělo. Chtěl její vřelost a spokojený smích. A s ničím jiným se nespokojí. Nicméně jediné, co teď mohl dělat, bylo občas prorazit Evin odpor a ukrást si několik vášnivých chvil.

12

Sluneční paprsky ozařovaly dlouhou řadu otevřených kočárů, které následujícího dne ráno opouštěly Hayden Park ve směru k ruinám středověkého opatství asi devět kilometrů od panského sídla. Eva jela v první kočáru spolu s Ryderem a svými dvěma tetami.

Ve snaze ignorovat přitažlivého muže, který se líně uvelebil na protějším sedadle, Eva zvedla tvář ke slunci a blahorečila krásnému dni. Dnes ráno se probudila ve skvělé náladě a nemínila si ji nechat ničím zkazit.

Věděla však, že je bláhové cítit se tak šťastná. A popravdě řečeno, vždyť k pocitu blaženosti

neměla ani žádný pádný důvod. Její život byl stále v ohrožení. A její milostná aférka s Ryderem byla jen krátkodobou záležitostí. Jednalo se o vztah založený čistě na fyzické přitažlivosti.
Nicméně včerejší milování Evě nedovolilo předstírat, že k Ryderovi nic necítí. Celý včerejší večer si byla plně vědoma každého jeho pohybu, kradmého pohledu či gesta. A v noci měla divoký erotický sen, ve kterém byl hlavním hrdinou Ryder. A dnes ráno u snídaně a také později, když se chystali do kočárů, si Eva uvědomovala každičký jeho pohled, který v jejím těle vyvolával rozechvělou touhu.
Neochotně si musela přiznat, že zřejmě onemocněla chorobou, o které se často zmiňují básníci ve svých milostných básních a jež se nazývá naprosté pobláznění. Kdysi o takovém bláznovství, které dokáže zaslepit i rozumného člověka, dokonce četla, jen by ji nikdy nenapadlo, že se podobné příznaky jednou projeví i u ní.
Nikdy ani netušila, jak je ve skutečnosti vášnivá. Včera se v domě pro vdovy nechala zcela unést svou vášní a otevřeně Ryderovi

nabídla své tělo. A pak stačil jen jediný polibek, aby se změnila v < I i voké a nemravné stvoření bez chladného rozumu a vlastní vůle.
Byla to ostuda, že se nechala tak ovládnout svým chtíčem. Nicméně přesto si nemohla pomoct a nedokázala potlačit zběsilou tou hu,

která v ní vzplanula vždy, kdykoliv se na ni Ryder podíval.
Doufala, že rovněž Ryder sdílí její pocity, alespoň v malé míře. Včera v jeho dotecích cítila hlad a touhu. Jeho polibky byly tak váš nivé, pohled jeho očí žádostivý, dychtivý a vřelý.
A i ted, když se jejich pohledy střetly, pocítila vlnu ryzí touhy.
Eva se zarděla a přinutila se odvrátit zrak. Muž by nad ženou neměl mít takovou moc. A nejostudnější bylo, jak zoufale se s ním chtěla znovu milovat. Čekat, až bude s Ryderem sama, bylo čirým utrpením. Neustále byli obklopeni dvěma tucty lidí, takže si ani nemohli promluvit v soukromí.
A právě proto chtěl Ryder dnes ráno jet v kočáře s Evou a tetami. Nejen že jí chtěl být nablízku, ale potřeboval Evu i tety informovat o nových okolnostech, které nastaly při vyšetřování. Obzvláště Drucilla chtěla být zpravena o pokrocích v odhalování identity toho zlosyna, který usiluje o život její neteře a přímo ohrozil její sestru. Kdežto Beatrice, která se ještě stále zotavovala z popálení, by nejraději celou záležitost nechala výhradně na Ryderovi.
Eva si nechtěla kazit krásné ráno přemýšlením o nebezpečí, které jí hrozí, ale na druhou stranu chtěla vědět, co Ryder zjistil.
Jakmile se vydali na cestu, Drucilla upřela na Rydera svůj pronikavý pohled. „No, sire Alexi, teď nás můžete informovat o krocích, které jste podnikl, abyste učinil přítrž naší noční můře. Už

se opravdu nemůžu dočkat, až to budeme mít za sebou a Eva bude zase v bezpečí."
„Stejně tak já, madam," řekl Ryder a naklonil se dopředu. Eva věděla, že kočár řídí jeho vlastní člověk, ale Ryder hovořil tiše, aby je nemohl slyšet nikdo z okolních vozů.
Ještě stále podezříváte našeho bývalého správce?" zeptala se Eva tiše.
‚Ano," odpověděl Ryder. .Ačkoliv trochu jsem se na Tobiáše Meadea vyptával mezi sloužícími a také jsem poslal své muže, aby obešli venkovské hostince a vyslechli místní klepy. Zdá se, že kro

mě neschopnosti v pozici správce je Meade zcela neškodný. Není tady sice zrovna oblíbený, ale nikdo by do něho neřekl, že je schopen něčeho tak ničemného, jako je vražda." ‚A víte, kam se odstěhoval?"
„Můj zdroj zjistil, že před šesti měsíci odešel i se svou ženou Mabel, a to hned poté, co jste ho propustila, ale jeho přítel tvrdí, že neví, kde ted jsou. Vyhlásil jsem po něm pátrání v Kentu. Meade totiž odtud přijel, aby začal pracovat jako správce panství vašeho manžela. Prostudoval jsem všechny dostupné dokumenty, abych získal nějaká jeho doporučení, ale bohužel se zdá, že váš manžel si žádná nevyžádal."
„Ano," zamumlala Eva. „Richard se o Hayden Park příliš nezajímal."
‚A co náš bratranec, nový lord Hayden?" zeptala se Drucilla. Ještě stále ho podezříváte?" Ryder

zakroutil hlavou. „Řekl bych, že on naším mužem nebude. Je starý a ne zrovna v nejlepší formě. A o vedení panství se zjevně příliš nezajímá. A ačkoliv by se možná lady Haydenové rád pomstil za to, že se až přespříliš stará o zdejší farmáře, rozhodně to není dostatečný důvod k tomu, aby ji nechal zavraždit. Nicméně váš soused, lord Gyllford, se stal podezřelým číslo jedna. Podle všeho to je pomstychtivý chlápek, kterého mohlo odmítnutí lady Haydenové urazit natolik, že by byl schopen dokonce i vraždit."

Eva se ohlédla přes rameno na kočár těsně za nimi, ve kterém seděl vikomt Gyllford, dvojčata, vévodkyně z Goweru, lady Kee-lingová a jeden z Clairiných obdivovatelů. Gyllford se opět beze studu vmísil do společnosti, ačkoliv nebyl pozván. Pokud se na ni skutečně hněval kvůli tomu, že ho odmítla, pak to na sobě nedal ani v nejmenším znát a dál ji pronásledoval jako zarputilý teriér.

Jen ještě nevím, jestli je tak natvrdlý, jak se zdá," dodal Ryder suše, „nebo je tak dobrý herec."

„Nejsem si jistá, zda se taková omezenost dá vůbec předstírat," řekla Eva se smíchem.

Drucilla pevně sevřela rty, ale upustila od svého obvyklého tvrzení, že Gyllford by byl pro Evu skvělým manželem.

„Co tedy máte v plánu?" zeptala se Eva Rydera.

„Nejdříve musíme najít Meadea a trochu ho vystrašit. Prostě mu dáme najevo, že o něm víme a že je jedním z podezřelých. Ale abych řekl pravdu, příliš v jeho vinu nevěřím."
„Co když skutečného útočníka nikdy nenajdeme?"
Ryder se tvrdě usmál. „Najdeme ho, slibuji. Nepřestanu s vyset řováním, dokud ten mizera neskončí za mřížemi."
„Vy si ve výzvách libujete, že?" podotkla Eva, zasažená náhlým poznáním. „Máte rád nebezpečí."
Ryderův úsměv se náhle rozplynul. „Výzvy ano, ale ne nebez pečí, které ohrožuje váš život. Čím dříve toho lumpa dostaneme, tím lépe."
Eva se snažila potlačit chvění rukou. I ona by byla ráda, kdyby to všechno měla už za sebou.
A když Beatrice tichým hlasem promluvila, naprosto s jejím návrhem souhlasila. „Co kdybychom se začali bavit o něčem jiném, sire Alexi? Děsí mě pomyšlení, že by ten šílenec mohl znovu zaútočit."
Jelikož to bylo přání všech dam, začali se bavit o úspěchu venkovské párty a tety probíraly chování všech hostů, než konečně dorazili na místo.
Dlouhá řada kočárů dojela po klikatící se stezce na smaragdově zelenou louku, kde zůstali stát. Masivní ruiny středověkého opatství se rozkládaly na malebném břehu řeky Quinn, obklopené zelenajícími se kopci. Eva byla vždy

touto podívanou fascinována. Měla dojem, jako by se tady zastavil čas.
Je tu tak krásně," slyšela svou přítelkyni Lydii.
„To skutečně je," souhlasila Claira.
Cecil si posměšně odfrkl. „To historie tohoto místa je fascinující. Cisterciáčtí mniši tohle opatství postavili ve dvanáctém století za vlády Henryho II. Dřevěný strop už dávno ztrouchnivěl a některé zdi se zřítily, ale věž kostela zůstala téměř netknutá. Škoda, že kamenné schody jsou pro dámy příliš nebezpečné, poněvadž z vrchu je nádherný výhled."
„To je opravdu škoda," prohlásila vévodkyně z Goweru. „Protože já mám pro krásné výhledy slabost."
Když Ryder pomohl Evě z kočáru, fascinovaným pohledem ulpěla na impozantních ruinách. Vysoké kamenné stěny se tyčily do výšky třetího patra a věž kostela byla dokonce ještě vyšší.

„V chrámové lodi jsou krásně opracované kameny," řekla Eva Lydii., A také v refektáři, kde se mnichové scházeli k jídlu."
Vědom si své role lokaje, Macky se usadil v zadní části kočáru a dával pozor na dvojčata. Brzy ráno se k ruinám vydal tucet sluhů, aby ve stínu staletých stromů připravili pro společnost velkolepý piknik. Po prohlídce opatství jim nějaké to občerstvení jistě přijde vhod.
Hnědovlasý herec seskočil z kočáru a pomáhal Claiře dolů, když zaujal Evinu pozornost.

Naklonil se těsně k její sestře, něco jí zašeptal do ucha a Claira se rozesmála.
Eva znepokojeně vydechla. Nebylo se co divit, že se Claira cítí mnohem lépe se svým najatým ochráncem než s vhodnými kandidáty na manžela, jenže by je neměla tak okatě přehlížet. Vždyť právě oni jsou hlavním důvodem celé párty.
Pak však Eva musela na svou sestru zapomenout a věnovat se hostům. Společnost byla rozdělena do tří menších skupin. Každou z nich vedl jeden Evin zaměstnanec, který dnes na sebe vzal roli průvodce. Eva vybrala svého správce Johna Baggota, hlavního lov-čího a zahradníka.
Když se hosté rozešli, aby si prohlédli ruiny opatství, ze všech stran se ozýval smích a živý hovor. Opatství se skládalo z kostela, míst, kde mnichové žili, a z křížové chodby. Těsně za opatstvím stálo několik polorozpadlých hospodářských budov, které kdysi sloužily jako stáje a skladiště ječmene a vlny.
Ryder nenápadně nasměroval Evu a její rodinu do skupinky Johna Baggota. Eva s sebou vzala i Lydii, aby jí mohla podat veškeré informace týkající se historie kláštera.
Nejdříve navštívili křížovou chodbu, kde se mnichové modlili v naprostém odloučeni od okolního světa. Procházeli chodbou bez dveří, neboť dřevo už dávno podlehlo nemilosrdnému zubu času. Když vycházeli ven, Eva vyhlédla z jednoho úzkého okna. Za zbytky stájí viděla

služebnictvo, které dokončovalo přípravy na piknik.
Poté si prohlédli obytné části - malé zamřížované cely, kde mnichové spali, velkou jídelnu a kuchyň. Baggot je informoval, že přilehlá skladiště vedou do podzemních místností, které jsou propojeny důmyslným labyrintem spletitých chodeb.

Nakonec došli do kostela, kde Eva v dlouhé chrámové lodi upo zornila na plastiky vytesané do kamene.
Když Lydie vyjádřila přání prohlédnout si nedotčenou část věže, Eva ji ochotně doprovodila. Ryder šel několik kroků za nimi.
Je to div, že se zdi za ta dlouhá staletí nezřítily," vydechla Lydit • a obdivné se rozhlížela kolem sebe.
„To tedy ano," souhlasila Eva.
Lydie se obrátila k vysokému kamennému monumentu tyčící mu se na úpatí nedalekého kopce. „A támhleto je co?"
Eva si zastínila oči rukou a podívala se směrem, kam ukazovala její přítelkyně. „To je pohanský památník připomínající Saxonovo vítězství," odpověděla Eva. „Zřejmě byl příliš těžký, než aby s ním mnichové pohnuli, a tak ho prostě museli tolerovat."
Lydie se se smíchem chytila za hrdlo. Je to vskutku fascinující, Evo, ale obávám se, že všechno to slunce a čerstvý vítr mě řádně

vysušily. Potřebovala bych se napít. Myslíš, že už je piknik připravený?"
„Řekla bych, že ano. Nepůjdeme se podívat, co nám připravili k občerstvení?"
Právě se nacházely na druhé straně řeky v zadní části opatství. Musely se vrátit stejnou cestou, jakou přišly. Obě ženy se obrátily a vydaly se přes kostel ke vstupu do chodby, kde na ně čekal Ryder.
Vtom Eva uslyšela nad hlavou podivný zvuk, za kterým následoval Ryderův výkřik. „Evo, pozor!"
Udiveně pohlédla nahoru a uvědomila si, že se na ni řítí sprška drolících se kamenů.
Jívo!"
V Ryderově hlase se odráželo skutečné zoufalství. A pak už jen vnímala jeho silné ruce, které ji i s její přítelkyní strhly stranou, a zachránily je tak před smrtí pod hromadou starobylých ruin.
Obě ženy tvrdě dopadly na zem. Lydie zděšeně vykřikla, zatímco Eva ucítila prudkou bolest v pravém kotníku.
„Dobrotivé nebe, Evo, jsi v pořádku?" slyšela Ryderův hlas. Klečel nad ní a pozoroval ji vyděšeným pohledem.
„Snad ano..." Eva si uvědomila, že ji do nohy udeřil těžký kámen, ale všechno mohlo dopadnout mnohem hůře. „Lydie?" zepta

la se a snažila se uvolnit nešťastnou přítelkyni, na které ležela celou svou vahou.

Lydie se vyděšeně chvěla a z brady jí tekla krev, přesto tiše přikývla.
„Musím jít za ním," řekl Ryder a ukázal nahoru.
Za ním? Eva se ohromeně podívala na hromadu kamení, která ještě před malou chvílí byla pevnou zdí. Stěna se musela náhle zřítit. *Nebo do ní někdo zatlačil.* „Někdo mě chtěl znovu *zabít,"* vydechla.
„Ano," řekl věcným tónem.
Eva potřásla hlavou. Už pochopila, koho chtěl Ryder pronásledovat. Teď však klečel vedle ní a chtěl se ujistit, že je skutečně v pořádku. „My to zvládneme..., jdi!"
„Zůstaňte tady!" nařídil, než vyskočil na nohy a vyřítil se ke vchodu.
Eva pomohla Lydii posadit se, z kapsy vytáhla čistý kapesník a přiložila ho přítelkyni k bradě, aby zastavila krvácení.
Lydie byla sice otřesená, ale za chvíli se vzpamatovala. „To bylo od sira Alexe velmi pohotové, Evo. Oběma nám zachránil život."
„Ano. Tentokrát se naštěstí nikomu nic nestalo."
Lydii se hrůzou rozšířily oči. „Chceš snad říct, že se to stalo už někdy drive? Ze tě chce někdo zabít?"
„Obávám se, že ano."
„Dobrotivé nebe, Evo... Jsi zraněná?"
Eva se podívala na svou pravou nohu. Pevné boty naštěstí ránu odrazily, ale když se kotníku dotkla rukou, pekelné bolel. A když se pokusila vstát, mohla sice na poraněnou nohu došlápnout, ale jen napůl, takže kulhala.

„Naštěstí nemám nic zlomeného, jen jsem si odřela kotník. Ale budu potřebovat oporu. Počkáme na sira Alexe," řekla Eva a znovu se posadila na zem.
Uběhlo dalších pět minut, než se Ryder vrátil. Když ho Eva uviděla, okamžitě poznala, že je rozzlobený.
„Našel jste někoho?" zeptala se.
„Ne! Někdo tam sice byl, ale než jsem vyběhl nahoru, zmizel. Když jsem seběhl po schodišti dolů k celám a vydal se podzemní chodbou, v blátě jsem objevil několik čerstvých stop. Vedly do

zadní části kláštera, odkud mohl kdokoliv nepozorovaně zmizel otvory ve zdi."
‚A pak se mohl skrýt v některé z hospodářských budov nebo jednoduše utéct do lesa za řekou," řekla Eva se vzrůstajícím hně vem.
„Přesně tak," souhlasil Ryder zachmuřeně.
„Nebo se vrátit na piknik a nepozorovaně se ztratit mezi služebnictvem."
„Pokud by tomu tak bylo, pak by se muselo jednat o některého sluhu."
„Možná. Ale stejně tak to mohl být kdokoliv, kdo věděl, že dnes pojedeme na prohlídku ruin. A o vašich plánech na domácí slav nost vědělo celé široké okolí. Útočník tady mohl přijet dávno před námi a v klidu čekat, dokud nebudete sama."
‚A co lord Gyllford?" zeptala se Eva.

„Pochopitelně že zjistím, zda se na chvíli nevzdálil."
„Vy podezříváte *lorda Gyllforda?"* zeptala se Lydie vysokým, zděšeným hlasem.
Ryder se na ni chlácholivě usmál. „Zřejmě to nebude muž, kterého hledáme, ale skutečně patří mezi podezřelé. Je totiž jedním z mála lidí, kteří by se lady Haydenové mohl chtít pomstít. Bude však lepší, lady Keelingová, když před ostatními o nehodě pomlčíme. Snad se nám tak lépe podaří toho mizeru dopadnout."
„Samozřejmě," řekla Lydie nejisté.
„Mohu vás, dámy, doprovodit ke kočáru?" změnil téma hovoru. „Doprovodím vás domů a pak se vrátím zpátky, abych mohl vyslechnout služebnictvo a hosty."
Jenže já nechci jet domů, Rydere," řekla Eva tvrdohlavě. „Rozhodně nemám v plánu zachovat se jako zbabělec, zvláště když bych tím mohla znepokojit své hosty a vás zdržet od vyšetřování."
Eva viděla, že Ryder zaťal zuby, ale nemínila se vzdát. ‚A rovněž nezruším piknik a neposkytnu tomu zločinci satisfakci z pomyšlení, že bych se mohla stát obětí jeho tyranie a vzdala se bez boje. Kromě toho pochybuji, že by se dnes pokusil o další útok."
‚*J)alší* útok?" zeptala se Lydie ohromeně.
Eva se omluvně podívala na svou přítelkyni. Je mi to tak líto, že jsem tě doslala do nebezpečí, Lydie."

„Ne, ne..., jsem v pořádku, skutečně. Nicméně představa, že by tě někdo skutečné mohl chtít zabít, je děsivá. Jistě musíš být vystrašená."
„Ano, trochu," přiznala Eva a pokusila se o ironický úsměv. „Možná spíše rozzlobená. Co tvoje brada?" dodala nenuceným hlasem.
„Myslím, že už je to lepší." Lydie sundala kapesník, aby se Eva mohla přesvědčit sama.
„Ano, lepší. Krvácení přestalo. Ale jestli se chceš vrátit domů a nechat se ošetřit, pošlu s tebou kočího."
„Ne, rozhodně tě tady nenechám samotnou. A také už se těším na piknik."
„Dobře tedy," kapituloval Ryder, ačkoliv podle zachmuřeného výrazu jeho tváře se dalo soudit, že z Evina rozhodnutí nemá příliš radost.
„Půjdeme tedy na piknik." Pomohl oběma dámám vstát. „Vaše zranění vysvětlíme jako nešťastnou náhodu. Obě jste zakoply o kámen a upadly."
Jak jsme nešikovné," řekla Eva ve snaze zvrátit vše v žert.
Nicméně do smíchu jí vůbec nebylo. Ted, když bylo bezprostřední nebezpečí zažehnáno, se cítila slabá a unavená.
Ve skutečnosti vůbec netoužila po setkání s rodinou a hosty, kterým bude muset vysvětlovat, proč jsou s Lydii zraněné. Nicméně nemám na výběr, pomyslela si Eva a nešťastně si povzdychla.
S Ryderovou pomocí byla schopna chůze a pomalu se vydala na piknik. Zpovzdálí místo,

kde se konal, vypadalo v kontrastu k zříceným ruinám elegantně a uhlazeně. Stoly byly prostřené bílými damaškovými ubrusy, na nichž se skvěly stříbrné mísy s vybranými pochoutkami, mezi nimiž nechyběly jahody se šlehačkou, horký jablečný koláč, porcovaná křupavá husička či pečené křepelky s čerstvou zeleninou. Vše bylo vkusně doplněno broušenými poháry se silným vínem a osvěžujícím šampaňským, v jehož bublinkách se odráželo zářící slunce.

Eva si připadala jako v jiném světě. Jen před malou chvílí díky Ryderovi unikla jisté smrti a kousek od místa tragické nehody vládl klid a mír. Většina hostů se usadila na dece pod rozložitými stromy a popíjela šampaňské a punč servírovaný ve velké míse.

Eva pozorovala zdánlivý klid a najednou si uvědomila, že se celá chvěje. Vždyť mezi přítomnými je zřejmě i vražedný útočník. Vypadá nevinně a možná si právě pochutnává na sladkém koláči.

Nebo je schovaný v lese a zpovzdálí ji pozoruje.

Očima zalétla k lesu a pak zpátky k hostům. Viděla, jak ji Macky zamračeně sleduje. Oba muži si vyměnili významné pohledy a Eva si byla jistá, že Macky vše pochopil.

Pak si všimla, jak se na ni Ryder povzbudivě usmál, a vděčně se na něho podívala.

„Připravená na představení?" zeptal se s hlasem plným nesouhlasu.

„Ano," řekla Eva a zhluboka se nadechla. Pak se napřímila, zvedla hlavu a s nenuceným úsměvem se vydala k veselé společnosti, ačkoliv poslední věc, na kterou ted měla náladu, byl piknik.

13

O čtyři hodiny později stála Eva sama v malém dámském salonku a nepřítomně hleděla z okna na elegantní labutě, které líně pluly po hladině tichého jezera.

Byla rozzlobená, že se ji někdo znovu pokusil zbaběle připravit

O život, nicméně ještě více se zlobila, že tím utrpěla i její přítelkyně Lydie.

Celá rodina byla zděšená. Beatrice chtěla okamžitě rozpustit celou párty a poslat Evu někam hodně daleko, kde by byla v bezpečí. Nicméně Eva něco takového rázně odmítla. Byla rozhodnutá postavit se svému strachu, ačkoliv tím riskovala těžkou újmu na zdraví, či dokonce svůj život.
Ryder se stále mračil. Jakmile se vrátili do Hayden Parku, poslal do Londýna pro další informace. Měl v plánu zdvojnásobit svou snahu a konečně zjistit, kam odjel bývalý správce Tobias Meade
1 se svou manželkou Mabel poté, co byl propuštěn. Na Ryderovi bylo znát, že se o ni skutečně bojí. Na pikniku dokonce trval na tom, že ji sám obslouží. Naklonil se k ní a zašeptal: „Trvám na tom, abys nejedla a nepila nic, co nepřipravil tvůj kuchař."
Eva se na něho vyděšeně podívala. „Myslíš, že bych mohla být *otrávená?"*
„To je jen možnost, ale musíme být opatrní. A jakmile se najíš, vrátíme se domů, kde tě mohu lépe chránit." Jenže já se musím věnovat hostům." „Oni to zvládnou i bez tebe." ‚A co bude se zítřejším lovem?"
„Toho se rozhodně nezúčastníš. Byla bys příliš snadným cílem."

Eva se odmítla s Ryderem dohadovat, ačkoliv se nemínila ukrý vat v domě a nechtěla dovolit tomu lumpovi, aby řídil její život.

Přesto cítila, jak se celá chvěje. Stála v salonu a naslouchala mírumilovnému klidu domu. Všichni hosté se odebrali do svých pokojů a připravovali se na večeři. Hlavou jí vířily znepokojující myšlenky, nervy byly napjaté až k prasknutí. Nesnášela, když byla takhle bezbranná. Všechna její tvrdě vydobytá nezávislost se náhle roztříštila v prach.
Náhle se za ní otevřely dveře. Aniž by se otočila, věděla, že to je Ryder. Cítila za sebou jeho uklidňující přítomnost ještě dřív, než jí na ramena položil ruce.
Když jí začal něžné masírovat ztuhlá záda, Eva blaženě vydechla. Cítila, jak se pomalu uvolňuje.
„Pojdme do vdovského domku," řekl tiše. „Potřebuješ přijít na jiné myšlenky."
Zavřela oči. Jak je jenom možné, že ji tolik zná? Že okamžitě pozná, na co myslí, co potřebuje? Pravda byla taková, že s ním chtěla odejít, uniknout svému strachu a povinnostem, skrýt se v jeho náruči, i když by tím vyvolala skandál. Bála se tolik, až se jí podlamovala kolena, přesto se nechtěla podvolit a kapitulovat. Potřebovala vzpruhu. Musí se vzchopit a znovu získat kontrolu nad svým životem. Všichni hosté jsou ve svých pokojích, takže nebude nikomu chybět.
„Ano," odpověděla prostě.
Podkoní jim zapřáhl koně, a když se blížili k vdovskému domku, znovu pocítila volnost a svobodu.

Ryder zastavil kočár, uvázal koně u plotu a rychle přiběhl k Evě, aby jí pomohl sesednout. Opatrně ji vzal do náruče a lehce ji postavil na zem, aby nezatížil její poraněný kotník. Když Evu vzal za ruku a vedl ji zahradní pěšinou, náhle si uvědomila, že se s ním cítí v bezpečí. Ne, opravila se v duchu. S Ryderem se cítí více než jen v bezpečí. Potřebuje ho, chce ho. A na následující hodinu si slíbila zapomenout na svůj strach a předstírat, že neexistuje nic jiného než oni dva.

„Tudy," řekla Eva a ukázala na úzké schodiště, které vedlo k ložnici, kde často odpočívala.

Pokoj byl sladěn do elegantních odstínů barvy slonoviny a přes bělostné záclony sem proudily hřejivé paprsky odpoledního slunce. Eva došla k oknu, otevřela je a vpustila dovnitř sladkou vůni rozkvetlých růží, která se linula ze zahrady. Z téže zahrady, kde se pouhý den předtím vášnivě milovali.

Když se obrátila a spatřila, že se Ryder začal svlékat, srdce se jí prudce rozbušilo. Náhle před sebou viděla Rydera, kterého tak dobře znala. Jen v kalhotách a košili jí připomněl krásné chvíle na slunné Cyreně, poslední léto jejího mládí.

V naprosté tichosti se vzájemně svlékli, chtěli tak protáhnout vzácnou chvíli.

Když byli oba nazí, Eva stála před Ryderem s hrdé vztyčenou hlavou, bez kousku studu. Všimla si vášnivého pohledu, kterým hltal její

odhalené křivky, a věděla, že její výraz je naprosto stejný.
Byl zosobněním mužské krásy. Jeho úchvatné mužství ji zbavovalo slov a uvádělo v tichý úžas.
Očima sklouzla po svalnaté hrudi, přes ploché břicho, až se zastavila u ztopořeného penisu, který hrdě čněl z hnízda tmavých chloupků. Eva, zcela okouzlená, přistoupila blíže a natáhla k němu ruku. Potřebovala se ho dotknout, cítit jeho pevnost, jeho horkost.
Když ji Ryder přitiskl na své svalnaté tělo, zmocnila sejí prudká touha a neukojitelný hlad. Jestli ho okamžitě nebude mít, jestli se jí nepodaří uvolnit palčivou bolest, zcela jistě zahyne.
„Chci tě," zašeptala, když se k ní sklonil a rty se dotkl klenutého oblouku štíhlého hrdla.
„Naše pocity jsou shodné, tím si můžeš být jistá, krásko."
„Rydere, polib mě."
Něžně ji vzal za bradu a přiložil své hladové rty na její. Eva blaženě vydechla a vášnivě jeho polibek opětovala. Jenže to jí nestačilo.
Když jeho ruce objaly oblá ňadra, zastavila ho.
„Ne, dnes to chci jinak."
Smyslně se usmál. „Chceš mě snad svádět, má paní?" „Ano," odpověděla směle. „Dnes chci laskat já tebe." Jako by chápal její nutkavou potřebu, Ryder přikývl. Jak je libo, má krásko."

Chtěla se mu odvděčit. Ryder jí dal velký dar. Otevřel jí dveře do světa rozkoše a vášně a ona mu chtěla oplatit stejnou měrou.
Ale co bylo důležitější, chtěla v něm probudit stejnou vášeň jako on v ní. Chtěla ho přinutit, aby po ní toužil stejně bezhlavě jako ona po něm.
Došla k posteli, odhodila žlutou přikrývku a požádala ho, aby si lehl. Poslechl a záda si podložil péřovými polštáři. Vypadal uvol něně a zároveň nebezpečně. Kontrast mezi jeho nahou mužností a bílým prostěradlem bych vzrušující.
Eva cítila, jak jí při pohledu na jeho nahotu vyschlo v ústech. S pohledem upřeným na Ryderův penis poklekla vedle jeho nohou. Na malou chvíli se zarazila a pohledem hltala jeho nahé tělo.
Srdce jí bušilo divokým odhodláním. Byla pevné rozhodnutá přinutit tohoto nebezpečného muže, aby cítil tutéž nadpozemskou rozkoš, kterou vzbuzoval v ní.
Naklonila se dopředu a konečkem prstu pomalu obkroužila pevnou mužskou bradavku, potom sklouzla dolů k plochému břichu. Nepřestávalo ji udivovat, jak je jeho pokožka hladká a horká.
Když štíhlými prsty objala ztopořený úd, Ryder se napjal a jeho oči potemněly, přesto zůstal nehnuté ležet a upřeně ji pozoroval.
Eva si připadala plachá a zároveň nestoudná, když prsty pomalu klouzala nahoru, až k samotnému hrotu pevného mužství. Do druhé

ruky uchopila mužova varlata a jemně je sevřela v dlani.
Pak se sklonila a lesklou špičku penisu lehce políbila. Začala ho pomalu sát a dráždit svým jazýčkem, dokud neslyšela, jak Ryderovi z hrdla unikl slastný sten. Nicméně stáleji to nestačilo. Chtěla udělat něco víc, ačkoliv si nebyla jistá, co by to mělo být.
Když se na něho bezradně podívala, řekl:
„Vezmi mé do úst."
Eva poslechla, a když ucítila, jak se celý napjal, spokojeně se usmála. Opojená nově nabytou mocí následovala své instinkty a prudkým pohybem si ho zasunula hluboko do úst. Vášnivě ho dráždila, hladově sála a omámené vdechovala jeho mužnou vůni, dokud nezačal slastně sténat a drtit v dlaních hebké prostěradlo.
„Evo."
Zvedla hlavu a podívala se na jeho štíhlé tělo.
„Přivádíš mě k šílenství," zasténal Ryder zastřeným hlasem.

Eva se spokojeně usmála. „To je jen spravedlivé, poněvadž totéž děláš ty se mnou."
Prsty sevřel citlivé hroty plných ňader a Eva zalapala po dechu. „Co s tebou dělám, maličká?"
„S tebou se cítím tak nespoutaná..., neohrožená. Chci ti působit rozkoš."
Pohled jeho temných očí zjihl. Já vím."
Náhle se jejich pohledy střetly a Eva se nemohla ani hnout. Uvědomila si, že je na tom úplně stejně, jako když ji Ryder hladí. Připadala si

pološílená touhou a ztratila kontrolu nad svými smysly. Věděla, že Ryder je na tom stejně. Prozradil ho divoký hlad ukrytý v temných očích.
Ryder fascinovaně zíral do jejích očí a cítila, jak mu v žilách pulzuje horká krev. Eva byla zosobněním erotického snu každého muže. Její vlasy se podobaly divokému vodopádu, který po bělostných ramenou spadal dolů k dokonalým křivkám plných prsů zdobených růžovými hroty pevných bradavek. Nicméně byly to její oči, které ho přiváděly k šílenství. V jejich modrých hloubkách četl jako v otevřené knize a srdce mu divoce bilo štěstím a dojetím. Viděl v nich vášeň a dychtivou touhu. Touhu po něm. Jeho spící kráska se probudila k životu.
Ryder zatajil dech a s vypětím všech sil se snažil ovládnout svou touhu proniknout do Evina vstřícného těla, neboť nechtěl zničit tento vzácný okamžik. Pevně se rozhodl nechat Evu, aby pokračovala tak, jak bude chtít ona.
Jeho utrpení mu však brzy přineslo ovoce. Eva se znovu sklonila, špičkou jazyka olízla citlivý vrchol penisu a pak ho vzala do úst. Něžné ho sevřela horkými rty a pomalu ho zasouvala dovnitř a zase ven. Její slastné laskání bylo víc, než mohl snést.
Popadl ji za ramena, přitáhl k sobě, spolu s ní se překulil a zády ji přitiskl do polštářů.
„Myslela jsem, že já budu svádět *tebe*," vydechla Eva překvapené.

„To jsi taky udělala. Ale ted jsem na řadě já. A bez odmlouvání, lásko."
Sklonil se a něžným polibkem umlčel další námitky. Eva ho objala kolem ramen a pevně se k němu přitiskla.

Když začal horkými rty klouzat po bělostném hrdle, Eva slastné vydechla a vyklenula se mu v ústrety. Ryder pomalu klouzal dolťi a zanechával za sebou horkou stopu. Její napjatá ňadra přímo žado nila o jeho laskání. Ryder svými rty vyhledal jednu zduřelou bia dávku a začal ji něžně okusovat, sát, dráždit jazykem, dokud Eva nezačala vzrušeně lapat po dechu a slastně vzdychat. Její bouřlivá odezva byla silnější než to nejmocnější afrodiziakum. Rukou vklouzl mezi nahá stehna, jen aby zjistil, že je horká a touží po něm, přesně jak si přál. Když Eva pohnula boky a pobídla jeho ruku, projela jím prudká vlna vzrušení. Věděl, že by měl postupovat pomalu. A snad jednou i bude. Měl by se s Evou milovat celé dlouhé hodiny, dráždit ji, svými rty polaskat každičký kousek jejího sladkého těla, vyvolal v ní vášeň a poskytnout jí rozkoš, jakou si plným právem zaslouží.
Jenže ted se už déle nedokázal ovládnout. Toužil vniknout do jejího horkého těla a naplnit ji stejnou touhou, jakou vyvolávala ona v něm. Ryder jí kolenem roztáhl nohy a hrot svého mužství nasměroval přímo do středu Evina žáru. A pak pomalu, velmi pomalu, klouzal dovnitř.

Pro oba to bylo slastné utrpení. Nicméně, když byl konečně uvnitř, Eva ohromeně vydechla. Plný něhy a zběsilé touhy se Ryder ponořil hluboko do její vláhy, zavřel oči a pevně zaťal zuby, aby neexplodoval. Byla tak horká a vstřícná, že ho v jediném okamžiku dokázala vynést na samotný vrchol.
„Bože..., co to se mnou děláš?" procedil skrze zaťaté zuby.
Pevně ji chytil za boky a začal se v ní prudce pohybovat. Měl dojem, jako by ho do sebe pohlcovala, jako by ho spalovala svým žárem. Jejich vyvrcholení bylo prudké a vášnivé, vybuchlo v nich jako živelná exploze.
Oba zůstali ležet, chvěli se vysílením a prožitou rozkoší, stěží lapali po dechu.
Eva náhle ucítila, jak jí po tvářích kanou horké slzy. Pevně Rydera objala kolem krku, přitiskla se k jeho nahému tělu a dlouho

tak zůstala tiše ležet. Měla dojem, jako by se Ryder stal její součástí, a chtěla tak zůstat navždy.
Už dávno se nejednalo jen o fyzickou blízkost. Stačil jediný jeho dotek a ona vzplanula touhou. Jen on jí dokázal dát to, po čem toužila. Bouřlivou vášeň, která prýštila ze samotné duše a dokázala odehnat samotu a strach a nahradit ji uspokojením a slastí.
Eva zavřela oči a zoufale si přála ovládnout něžný cit, který jí svíral hrdlo. Co na něm jenom je? V čem je jiný než ostatní muži? Jak je to

možné, že kdykoliv se ocitne v jeho blízkosti, zmocní se jí tak divoká touha, že ji nedokáže ovládnout?
Ryder ji dokázal probudit, naučil ji znovu cítit radost...
Náhle zůstala ohromeně ležet. S Ryderem byla šťastná. Jak překvapivé.
Obvykle se snažila dát dohromady páry, o kterých si myslela, že spolu budou šťastní. Nikdy ji však nenapadlo, že něco takového může potkat i ji.
Ale vždyť je to jasné, říkala si Eva v duchu. Samozřejmě že dlouhodobá samota a fyzická touha v ní mohou vyvolávat to, co cítí, když je v Ryderově náruči. Musí se však vzpamatovat a konečně znovu uchopit život do svých rukou. Její touha po jeho těle přerostla do nepřijatelných rozměrů.
Tenhle druh citu ji zneklidňoval. Příliš dlouho bojovala za nezávislost, trpěla pod nadvládou nemilovaného muže, než aby ted riskovala, že jí vášeň zatemní mozek a ona podlehne touze, která by se pro ni mohla stát osudovou. A ačkoliv pochybovala, že by s ní Ryder někdy zacházel jako s neužitečnou cetkou, manželství mezi nimi nepřipadá v úvahu.
Ryder chce dědice. Vždyť jí sám řekl, že tohle je hlavní důvod, proč se chce oženit. Prohlásil, že je čas, aby se usadil a začal vychovávat své potomky.
Ale co když má Ryder pravdu? Co když skutečně není neplodná? Srdce se jí sevřelo bolestí.

Chtěla Ryderovo dítě. Jenže to byl pravděpodobně jen krásný sen, nic víc. Sen, který se nikdy nestane skutečností.
Vyplašená vlastními myšlenkami se Eva náhle posadila. S pohledem odvráceným stranou zamumlala: „Budeme muset jít. Hosté mě budou hledat."

Její náhlý chlad ho překvapil, přesto mlčky vstal a pomohl jí do šatů. Nicméně když jí zavazoval korzet, políbil ji na šíji a zeptal se: „Co se děje, Evo?"
Obrátila se k němu, a než ho lehce políbila na tvář, přinutila se k úsměvu. „Nic, co by se dělo? A ty mě už víckrát nepokoušej, jinak se nevrátíme včas na večeři. Musím myslet na svou pověsí. zapomněl jsi?"
V očích mu šibalsky zablýsklo. „Dobře, ale jen proto, že se jedná o tvou pověst. Jinak by mě nic na světě nepřinutilo, abych tě dobro volně pustil z téhle postele, když jsi mě právě začala svádět."
Eva se usmála ve snaze budit nenucený dojem. A zatímco se oblékal, upravila si účes a pečlivě ustlala postel. Nechtěla v domku nechat důkazy o jejich milování.
Naposledy se rozhlédla po ložnici a za pomoci Rydera, jelikož zraněný kotník ji stále bolel, sestoupila po schodišti, vyšla zadním vchodem a nasedla do čekajícího kočáru.
Náhle oba ztuhli, neboť v zákrutu cesty, která vedla kolem domu, se objevil gentleman na koni.

Když Eva ve vysoké podsadité postavě poznala vikomta Gyllfor-da, srdce se jí sevřelo úzkostí.
Jaké překvapení, lorde Gyllforde," pokusila se o nenucený tón, když se vedle nich zastavil.
„Totéž musím říct i já, Evelyn." Podezřívavě si oba prohlížel a jeho nasupený výraz dával tušit, že se mu Ryderova přítomnost vůbec nezamlouvá.
Eva věděla, že musí něco říct. „Ukazovala jsem siru Alexovi zahradu za domem. V budoucnu uvažuje o svém vlastním venkovském sídle a má zájem o nové metody hospodaření."
„Docela chápu, že si chtěl přivonét ke zdejším květům," utrousil Gyllford posměšně.
Eva cítila, že Ryder vedle ní ztuhl, a konejšivě mu položila ruku na předloktí. Pak se na vikomta sladce usmála: „Doufám, že se zúčastníte zítřejšího lovu na lišku, lorde Gyllforde. Poněvadž patříte k našim nejbližším známým, samozřejmě nemusíte čekat na oficiální pozvání."
Gyllford na chvíli ztuhl, pak však pohodil hlavou a spokojeně se usmál. „Děkuji vám, Evelyn. Samozřejmě že zítra ráno budu zde."

Eva se na Gyllforda usmála a zamávala mu na rozloučenou.
Když se ocitli v bezpečné vzdálenosti, bez sebe vzteky vyprskla. „Tohle je přesně to, čeho jsem se bála. Měla jsem strach, že nás někdo spolu uvidí. Jsem si jistá, že tuší, co se mezi námi děje."

„To není jeho starost. Přece si můžeš dělat, co uznáš za vhodné," poznamenal Ryder. ‚A na jeho podezření mi vůbec nezáleží. Jediné, co mi dělá starost, je tvé bezpečí. Řekl jsem ti, že na zítřejší hon nepojedeš."
Eva ztuhla. „Rydere, já přece vím, že v sázce je můj život, ale ty nesmíš zapomínat, že mám hosty. A jako jejich hostitelka za ně nesu jistou zodpovědnost."
‚A já mám zodpovědnost zase za tebe. Pokud zítra pojedeš, nejsem si jistý, zda tě dokážu ochránit."
Jsem ochotná to vyzkoušet. Rozhodně nezůstanu zamčená doma jako nějaké zvíře lapené do klece. Toho jsem si užila dost v manželství."
Eva se zarazila, neboť si uvědomila, že mluví až příliš hlasitě a rozhořčeně.
„Kromě toho," řekla již klidnějším tónem, „zakázat mi veškeré venkovní aktivity stejně příliš nepomůže, ty to moc dobře víš. Nebezpečí na mě číhá i ve vlastním domě. A já ti věřím, Rydere. Vím, že mě ochráníš kdekoliv."
Viděla, že Ryder zaťal zuby, ale neodpověděl. Když stále mlčky soptil, Eva potlačila nutkavou potřebu dále se ospravedlňovat. Ryder nemůže nikdy pochopit, proč nesnese být zavřená v domě nebo proč se tolik brání jeho omezením... Až příliš bolestně jí to připomínalo strastiplný život s dominantním manželem.
Eva si tiše povzdechla. Možná je dobře, že je Gyllford viděl, poněvadž jí to připomnělo, že

její vztah s Ryderem zašel příliš daleko. Byla blázen, že něco takového připustila.
Věděla, že mezi nimi už nesmí k ničemu dojít. Musí ukončit jejich milostná dostaveníčka, která beztoho nikam nevedou.
Musí to udělat, i když to nebude lehké, rozhodla se Eva v duchu. Zvláště pak ted, když si konečně uvědomila, co všechno pro ni Ryder znamená.

14

„Tak co, sire Alexi," zašeptala Claira spiklenecky, „jak po kračuje svádění Evy?"

Na nádvoří byl takový ruch, že Ryder otázku málem přeslechl. Bylo zřejmé, že Evini hosté považují hon na lišku za skvělou zábavu. Všichni se shromáždili na nádvoří, popíjeli jablečné víno a v příjemném pozdním ránu čekali, až jim podkoní osedlají kom • či připraví kočár.

Ryder všechen ten rozruch sledoval s nesouhlasným výrazem. Jen před malou chvílí se snažil Evu znovu přemluvit, aby zůsta la doma, a ona jeho dobře míněnou radu snad už posté odmítla, i když věděla, že se vystavuje velkému nebezpečí.

„Všechno je v nejlepším pořádku," řekl Ryder s letmým úsmě vem. „Totéž bych se mohl zeptat já vás. Jak pokračuje vaše hledání vhodného manžela?"

Claira se ušklíbla. „Obávám se, že žalostně. Nechci si stěžovat, poněvadž vím, co všechno pro mě Eva dělá, ale žádný z mých nápadníků

mě ani v nejmenším nepřitahuje. Dokonce ani ten, který tvrdí, že po mně šílí láskou."
Oba pozorovali Evu, která dávala poslední instrukce hlavnímu náhončímu. Macky stál opodál a rovněž na ni dával pozor. „Znáte se s panem Macklinem už dlouho?" zeptala se Claira. Hovořila nenuceným tónem, ale Ryder za její otázkou vycítil mnohem víc než jen běžný zájem. Poslední týden si několikrát všiml, že Macky s Clairou tráví většinu svého času, a napadlo ho, zda mezi nimi nemůže jít o něco víc než jen o pracovní záležitost.
Rozhodně bylo zřejmé, že Claira upřednostňovala Mackyho společnost před dvořením všech svých urozených nápadníků. A Macky, k Ryderovu pobavení, se zdál být do mladé plaché krásky zamilován až po uši. Bývalý herec často prohlašoval, že by svůj

zájem nikdy nesoustředil na jedinou dívku, neboť všude kolem je jich tolik, co stojí za hřích. Nicméně ted se zdálo, že Macky náhle změnil názor.
„Znám ho už dlouhou řadu let," odpověděl Ryder stejně nenucené.
„Takže znáte jeho skutečnou povahu?"
„Naprosto dokonale. A musím říct, že najít lepšího muže by nebylo lehké."
Claira spokojeně přikývla. „Myslela jsem si to."
Ryder se na ni pobavené podíval. „Cítím snad ve vzduchu vzkvétající romanci, má paní?"

Prozradila ji nachová barva, která se jí zrádné rozlila po tvářích. „Upřímně řečeno, nevím. Nejsem si jistá, co pan Macky cítí ke mně."
‚Ale vy máte ve svých citech jasno."
„Nu, dobře..., musím připustit, že ano. Vlastně to je nejzají-mavější muž, kterého jsem kdy poznala." Kradmo se podívala po Ryderovi. „Evě jsem o tom raději nic neřekla. Pochybuji totiž, že by mě pochopila. Pan Macklin není zrovna tím typem, o kterém by Eva uvažovala. Tolik chce, abych se provdala za správného muže. A samozřejmě bych to nemohla říct ani tetám, poněvadž ty by ho shledaly zcela nevyhovujícím. V každém případě, dokud nezjistím, co ke mně pan Macklin cítí, je zcela zbytečné s kýmkoliv o této možnosti hovořit."
„Vaše tajemství u mě bude v bezpečí, drahá," řekl Ryder, když se k nim přes nádvoří blížil Clairin bratr.
Jelikož ho Eva pověřila, aby dělal lišku, měl na rameni připnutý liščí ohon. Zdálo se však, že je se svou rolí značně nespokojen, poněvadž se zarputile mračil a snažil se ignorovat škádlivé poznámky ze strany mladších hostů.
„Vypadám jako blázen, moc dobře to vím," řekl s nešťastným výrazem. „Nikdy jsem se od Evy neměl nechat k něčemu takovému přemluvit. Měl jsem trvat na skutečném honu."
„My dámy se na to díváme jinak," namítla Claira. „Předstírat lov je mnohem zábavnější než se hnát za smečkou polodivokých psů jen proto, aby někdo zastřelil ubohou lišku."

Cecil si znechuceně odfrkl. „Na lišce není nic ubohého. Je to škodná, která zabíjí kuřata, terorizuje ovce a budí všeobecný odpor."
Jejich rozhovor byl přerušen, když Eva hlasitě požádala o klid. Poté všem vysvětlila, jak bude hon probíhat.
Dají lišce několik minut náskok. Pak lovci, vedení hlavním n;í hončím, kterého bude představovat jeden z urozených pánů, lord Trafer, dojedou na nedalekou louku, kde hon začne. Smyslem vše ho bude dohonit lišku a získat její ohon. Mezitím starší dámy, jako jsou tety a vévodkyně z Goweru, dojedou v kočárech na vyvýšeni nu, odkud budou mít skvělý výhled, aby mohly celý hon bezpečně pozorovat.
„Obávám se, že jsem na řadě," řekl Cecil, obrátil koně a prudce ho pobídl.
Když se vzdaloval, Claira i Eva na něho volaly a přály mu mnoho štěstí.
Ryder si všiml, že Eva je pevně rozhodnutá celý den si náležitě užít. Na tváři měla permanentní úsměv, i když ji celou dobu obletoval vikomt Gyllford, který jí dokonce pomáhal i do sedla. Šlechtic byl příliš omezený, než aby pochopil, že jeho galantnosl je nežádoucí, ale Ryder mu musel přičíst několik bodů za vskutku jedinečnou vytrvalost.
Když o chvíli později vyjeli, ze všech stran se ozýval rušný hovor a smích. Ryder jel několik metrů za Evou, zatímco Macky doprovázel

Clairu jako její sluha a další z Ryderových mužů jel s tetami v kočáře.
Jakmile lovci dojeli k určené louce, zavládlo mezi nimi vzrušení. Všichni upřeně sledovali okolní lesy a snažili se odhadnout, odkud liška vyjede. Náhle se v dálce mihl liščí ohon a lord Trafer, přesně podle své role, hlasitým výkřikem odstartoval zběsilou jízdu a sám prudce vyrazil za nebohým Cecilem.
Několik jezdců, včetně Evy a lorda Gyllforda, nasadilo rychlé tempo, zatímco jiní vyjeli v pohodovém klusu.
Ryder se držel těsně za Evou, která tryskem pádila krajinou a bez sebemenších potíží zdolávala padlé stromy, keře a bystřiny, které jí stály v cestě. Ačkoliv byl vzteky celý bez sebe, že si neda

la říct a zúčastnila se téhle pošetilosti, musel Ryder obdivovat její jezdecké umění.
Šedivý valach lehce zdolal další překážku, když vtom náhle bolestně zaržál a prudce trhl hlavou. Zdálo se, jako by zvíře přišlo o rozum. S doširoka rozevřenýma očima začalo poskakovat, zběsile se točit dokola a očividně se snažilo zbavit svého jezdce.
Ryder si všiml, že když valach prudce vyhodil zadníma nohama, Eva sklouzla na koňský krk a ztratila opratě. Vtom zvíře změnilo taktiku a pološílené vyrazilo prudce kupředu.

Dříve, než se Ryder dostal přes dav jezdců, uslyšel křik lorda Gyllforda: „Držte se, Evelyn! Já vás zachráním!"
Pobídl svého koně a vydal se za Evou, čímž jen vyděsil již tak dost vyděšené zvíře. Ryder tiše zaklel a v duchu se modlil, aby je dostihl včas.
Eva stále visela na krku divokého zvířete a zoufale se snažila popadnout opratě ve snaze stočit koně na stranu, a tak ho zpomalit. Mířili však přímo k hustému porostu, který lemoval břeh řeky. Ryder si uvědomoval hrozící nebezpečí. Pokud se Evě podaří udržet se na koňském hřbetě, vjet v takové rychlosti mezi hustý porost může být smrtelné.
Ryder se musel rychle rozhodnout. Proto stočil svého koně doleva a vydal se přimo přes sousední pole, aby si zkrátil cestu. K velké úlevě Evu dostihl několik metrů před vysokými stromy.
Ryder se naklonil, objal Evu kolem pasu a jedním pohybem ji přenesl do bezpečí své náruče.
Bez bolestivé zátěže kůň po chvíli zpomalil a zůstal stát kousek před hustým porostem. Divoce koulel očima, z tlamy mu odkapávaly sliny a celý se chvěl.
Eva se vyčerpaně přitiskla k Ryderovi a zoufale se snažila zklidnit dech.
Náhle se vedle nich objevil zamračený Gyllford. „To bylo naprosto zbytečné," řekl šlechtic rozzlobeně. Já bych ji zachránil."

Ryder po Gyllfordovi šlehl znechuceným pohledem a rozhodl se jeho absurdní prohlášení ignorovat. Pak se podíval na třesoucí se Evu. Zlobil se na ni, že dobrovolně riskovala svůj život, a zlobil se i na sebe, že jí to dovolil.
„Zatracené, říkal jsem ti, abys dnes zůstala doma! Mohla ses zabít! Jsi v pořádku?"

Ztěžka polkla a přikývla. „Nevěděla jsem, co se děje. Jednu chví li jsme přeskakovali živý plot a vzápětí nato můj kůň zešílel."
‚Já vím," řekl Ryder zachmuřeně. „Něco se muselo stát. Počkej tady a já se na něho podívám. Nikam nechoď."
Evě se sice jeho příkrý rozkaz vůbec nezamlouval, ale Ryder jí nedal šanci odporovat. Seskočil ze sedla a přistoupil k šedáko vi, který stál se sklopenou hlavou a vyčerpaně se třásl po celém těle. Když se k němu Ryder přiblížil, zvíře zostražitělo a snažilo se uskočit stranou, ale Ryder ho popadl za otěže a tichým hlasem se ho snažil uklidnit.
Netrvalo dlouho a zvíře se nechalo prohlédnout. Ryder dlaní pomalu klouzal po zpoceném koňském těle a snažil se najit ně jaké zranění. Když nic neobjevil, odepjal řemen a rukou vjel pod sedlo.
Kůň se náhle celý napjal a začal nervózně odfrkovat, protože očekával bolest. Ryder si všiml, že plsť pod sedlem je nasáklá krví a náhle pod konečky prstů ucítil ostrý hrot kovu. Chytil předměl mezi palec a ukazovák a dřív, než stačil

kůň zareagovat, vyškubl trýznící hřeb z krví podlité srsti.
Ryder pozvedl zakrvácený předmět proti slunci a zamračeně si prohlížel mučící nástroj. Několik centimetrů dlouhý hřeb projel skrze zadní část sedla a zabořil se přímo do koňského hřbetu. Ryder si uvědomil, že hřeb byl důmyslně uschován do sedla, aby při startu koně nikterak neobtěžoval. Až když Eva zdolala několik překážek, váha jejího těla způsobila, že hřeb prorazil sedlo, čímž koni způsobil šílenou bolest.
„Někdo mi ten hřeb vsunul pod sedlo?" zeptala se Eva zachmuřeně.
Ryder vzhlédl a pohledem přelétl dav hostů, kteří mezitím dorazili. „Zřejmě ano. Záměrem bylo zranit tě nebo i zabít."
Eva zaťala zuby a rovněž se zahleděla na tázavé pohledy svých hostů. S náhlým vědomím, že útočníkem může být někdo z nich, se jí vrátil násilně potlačovaný strach. Strach, který s ní očividně sdílely i její přítelkyně Lydie a sestra Claira.
„Ach, Evo, tolik jsem se bála," vydechla Lydie, zatímco Claira svou sestru chytila chlácholivě za ruku.

„Kdo by, zatraceně, mohl provést něco tak ďábelského?" prohlásil lord Trafer.
„To nevím," procedil Cecil skrze zuby. Pochopil, že se něco děje, když celý dav namísto, aby se vydal za ním, začal pronásledovat jeho sestru. „Ale, dobrotivý bože, kdyby se

mi ten neřád dostal do rukou, přísahám, že bych ho zabil."
„To se budeš muset postavit do řady," řekl Ryder nenávistně.
„Co máš ted v plánu, Evo?" zeptal se Cecil. „Chceš dokončit hon? Nemáš koně, na kterém bys jela."
„Přesto budeme pokračovat," řekla Eva roztřeseným hlasem.
„To v *žádném* případě," prohlásil Ryder rozhodně. Náhle si však uvědomil, že jejich rozhovor poslouchají všichni hosté, a proto dodal: „Vaše zvíře je zraněné, lady Evo. Musíte se vrátit domů."
Eva přikývla. „Zřejmé budu muset. To nebohé zvíře se musí vrátit do stájí, aby mohlo být ošetřeno. Nicméně nevidím důvod, proč kazit všeobecné veselí."
„Doprovodím vás domů, Evelyn," nabídl se lord Gyllford.
„Nemusíte se obtěžovat, mylorde," odsekl Ryder. „Řekl bych, že jste lady Haydenové dnes ráno pomohl víc než dost."
Gyllford šlehl po Ryderovi nenávistným pohledem. ‚A vy zase překračujete jisté meze, sire Alexi. Vyprošuji si, abyste se mnou hovořil tímto tónem."
„Prosím o prominutí, lady Haydenová," ozval se něčí hlas.
Když se Eva a všichni přítomní obrátili ke sluhovi v livreji, který se snažil projet davem, poznala v něm Neda Hitchense, jednoho ze

svých nejlepších lokajů. Ned a několik dalších zaměstnanců, kteří se starali o chod domácnosti, dnes ráno zastávali úlohu pod-koních.
„Co se děje, Nede?" zeptala se Eva.
„Myslím, že vím, kdo to udělal..., kdo nastražil hřeb do vašeho sedla."
„Kdo?" vyhrkl Ryder.
„Tenhle gentleman," řekl a ukázal na vikomta. „Lord Gyllford. Viděl jsem ho, jak upravuje vaše sedlo chvíli předtím, než jste nasedla. Tenkrát mi nedošlo, co vlastně dělá, ale ted to dává smysl."

Eva udiveně zalapala po dechu. I když vikomt patřil od začátku mezi podezřelé, stále odmítala uvěřit, že by Gyllford byl něčeho tak podlého schopen a vážně by usiloval o její život.
Lord Gyllford rozhořčeně prskal kolem sebe.
„To je nesmysl!"
Ryder se s temným výrazem blížil ke Gyllfordovi, který prken ně seděl na svém koni.
„Takže *nesmysl?"*
„Samozřejmě! Ten mizera lže!"
„Nelžu," trval Ned na svém. „Viděl jsem vás, mylorde. Dal jste tam ten hřeb."
„Něco tak absurdního nebudu poslouchat," vykřikl Gyllford, popadl otěže a obrátil koně.
„Právě naopak," řekl Ryder a zastavil vikomta dřív, než mohl zmizet. „Budete nám muset vysvětlit, proč jste lady Haydenovou úmyslně vystavil smrtelnému nebezpečí."

Gyllford věděl, že bez přijatelného vysvětlení neunikne. „Nikdy jsem jí nechtěl ublížit," odvětil vikomt. „Nic by se jí nestalo. Zachránil bych ji dřív, než by upadla. Dokonce se mi to málem podařilo, ale vy jste všechno zkazil."
„Chcete mi říct," procedil Ryder skrze zaťaté zuby, „že jste to všechno udělal jen proto, abyste ji mohl zachránit, a aby se tak z vás stal hrdina?"
„Ano, zatraceně, přiznávám. A teď okamžitě pusťte mého koně, nebo neručím za následky."
Eva nevěřila vlastním uším. Takže lord Gyllford ji uvrhl do smrtelného nebezpečí jen proto, aby na sebe upozornil a projevil se jako její zachránce. Zdálo se pravděpodobné, že pokud byl strůjcem tohoto neštěstí, byl zodpovědný i za ta předešlá.
Ryder měl na věc zřejmě stejný názor, poněvadž s temným výrazem procedil skrze zuby: Já ti ukážu následky, Gyllforde."
Eva zatajila dech a rozšířenýma očima sledovala, jak Ryder chňapl vikomta za klopu kabátu a stáhl ho z koně.
Šlechtic málem upadl, ale Ryder s ním znovu škubl a postavil ho na nohy.
„Dej ode mě pryč ty své špinavé ruce!" řekl Gyllford výhrůžné.
„K čertu s tebou. Vždyť jsi ji mohl zabít, ty mizero!" Ryder se napřáhl a pěstí vrazil vikomtovi rovnou do zubů. Ten se s lapáním po dechu zřítil k zemi.

Když se Ryder sehnul k zemi a popadl Gyllforda za límec, Eva věděla, že musí zasáhnout dřív, než Ryder učiní nějakou hloupost. Ještě stále oslabená po zběsilé jízdě sklouzla ze sedla a pospíchala k oběma mužům.
„Sire Alexi, dost." Chytila Rydera za napřaženou ruku připravenou k další ráně.
„Nemůžete ho zabít."
„Proč ne? Vždyť on málem zabil vás."
Já vím. Jsem rozzlobená stejně jako vy. Ale na odplatu ted není vhodný čas ani místo."
Ryder zvedl hlavu a pohlédl Evě do očí. Chvíli se ani nepohnul, jako by probíral všechna pro a proti, a pak, s tichým zaklením, pustil Gyllfordův límec kabátu. Přesto zůstal stát nad šlechticem a výhrůžné se mračil. „Tohle není poprvé, co ses o něco takového pokusil, že?" vyštěkl Ryder.
Vikomt si dlaní stíral krev, která mu prýštila z koutku úst. „Co to má, zatraceně, znamenat? Samozřejmě že to bylo poprvé."
„Raději mi nelži. Snažím se najít pádný důvod, proč tě nezabít."
Já nelžu, ty zloduchu!"
„Vstaň," přikázal Ryder.
„Proč?"
„Protože s tebou chci mluvit někde v soukromí."
Vikomt se rozhlédl po přihlížejícím davu a zřejmě si uvědomil, že by se mohl znemožnit před celou společností. A právě tehdy si Eva všimla obou tet a vévodkyně, které pospíchaly přes louku.

Rovněž Gyllford si všiml, že se blíží záchrana, a tak odhodlaně zvedl bradu. Jsi blázen, Rydere, jestli si myslíš, že s tebou někam půjdu."
„Půjdeš dobrovolně nebo po zlém," vyhrožoval Ryder tichým hlasem. Když Gyllford stále mlčel, dodal: „Půjdeš se mnou, mizero. Mám na tebe pár otázek a nerad bych to řešil před publikem. Macky, svaž mu ruce."
Macky popošel dopředu a horlivě se měl k dílu.
„Ne!" protestovala vévodkyně z Goweru. „Nemůžete s vikomtem Gyllfordem zacházet, jako by to byl nějaký trestanec."
Ryder ji zpražil zamračeným pohledem. „Byl bych rád, kdybyste do toho nezasahovala, Vaše Milosti. Tenhle mizera totiž vskutku není ničím jiným než obyčejným kriminálníkem."

Vévodkyně ohromeně zalapala po dechu. „Budu do toho zasa hovat, sire! Jak se vůbec opovažujete vztáhnout ruku na urozeného > muže! Na něco takového nemáte právo!"
Ryder se chladně usmál. „Titul nikoho neomlouvá z vraždy," odvětil mdlým tónem.
„Vražda?" vykřikl Gyllford. „Nic takového jsem neměl v úmyslu! Všechno to je hloupé nedorozumění!"
Eva netrpělivě popošla kupředu. Chtěla mít výslech co nejdříve za sebou a dozvědět se, jak vikomt zorganizoval předešlé útoky na její osobu. „Zranění lorda Gyllforda potřebuje ošetřit," řekla chlá-cholivým tónem ve snaze ukonejšit poraněnou pýchu nabubřelé

vévodkyně. Jsem si jistá, že sir Alex bude tak laskav, doprovodí vikomta domů a nechá přivolat doktora."
Ryder však jen mlčky popadl připravený provaz, který Macky držel v rukou, sklonil se nad vikomtem a sám mu začal svazovat ruce.
Postarší vévodkyně doslova explodovala. „Tohle je *nesnesitelná"*
Zdálo se, že s ní souhlasí i lord Trafer.
„Opravdu, sire Alexi, nesmíte s ním zacházet jako s obyčejným vězněm."
Když Ryder neodpovídal a dál mlčky pokračoval ve své práci, vévodkyně málem dostala záchvat mrtvice. „Lady Haydenová, ne-mohu tomu uvěřit, že něčemu takovému jen mlčky přihlížíte! Jsem otřesena a odmítám déle setrvávat ve vaší společnosti. Vracím se do Hayden Parku a nařídím svým sluhům, aby mi okamžitě sbalili zavazadla."
Vévodkyně hrdě zvedla hlavu, obrátila se a rozhodně vykročila ke kočáru, přičemž za sebou po svém hysterickém vystoupení zanechala napjaté ticho.
Nikdo jiný se neodvážil cokoliv namítnout, a tak Ryder nerušeně dokončil své počínání a svázal lorda Gyllforda. Jen lord Trafer vyjádřil svůj nesouhlas alespoň odmítavým pohledem a rovněž se měl k odchodu.
Eva se rozhlédla po zbývajících hostech.
„Prosím, nechcete pokračovat v honu?"

Cecil zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, že ted má někdo náladu na hry, Evo. Raději se vrátíme do domu."

Když Eva v očích svých hostů spatřila tichý souhlas, přikývla. „Dobře tedy. Požádej Dunstana, aby přichystal občerstvení."
Většina společnosti se obrátila a pomalým tempem se vydala zpátky do domu. Když Lydie zůstala se svou přítelkyní, Eva ji něžně pobídla: „Prosím, jdi s nimi, Lydie."
„A jsi opravdu v pořádku?"
„Ano, jsem. Zvláště teď, když vím, že to je všechno za mnou. Je to až neskutečná úleva."
Lydie tedy učinila, oč byla požádaná, a celá společnost za chvíli zmizela z dohledu. Zůstala jen Eva, její rodina, několik sloužících a Ryder se svým vězném.
Eva požádala Neda, aby odvedl jejího šedáka do stájí, zatímco ona pojede na jeho koni. Byla zvědavá, jestli Ryder donutí Gyllforda, aby za ním běžel pěšky, ale Macky vězni pomohl nasednout na koně a předal Ryderovi opratě.
„Potřebuješ mou pomoc?" uslyšela Eva, jak se Macky ptá Rydera.
„Ne, poradím si s ním sám. Bud tak laskav a doprovod dámy domů," řekl Ryder.
Drucilla vrhala k Ryderovi nesouhlasné pohledy. „Zdá se, že už déle nebudeme potřebovat vašich služeb, sire Alexi." Její pohled poté sklouzl na Evu. „Samozřejmě to záleží jen na tobě, má drahá, ale měla bys sira Alexe požádat o odchod

dřív, než vyžene všechny tvé hosty i s Clairinými nápadníky."
Než mohla Eva cokoliv říct, Cecil přispěchal na obhajobu svého hrdiny. „To nemůžeš myslet vážně, teto Dru! Sir Alex právě zachránil Evě život!"
„To je pravda, zachránil, ale za jakou cenu? Utlouct lorda Gyllforda téměř k smrti, a navíc před očima celé společnosti bylo barbarské."
„K smrti? Vždyť dostal jen jednu ránu!" „Ale tekla krev, a to stačí."
Bez dalšího slova Drucilla popadla sukni, obrátila se a vyrazila ke kočáru. Dokonce i Beatrice se nesouhlasně zamračila, než se vydala za svou sestrou.
Eva viděla, jak Ryder pevně zaťal zuby. „Vezmi lady Haydenovou domů a nespouštěj ji z očí."

Eva znovu našla ztracenou řeč. „Rydere, půjdu s vámi."
„To ne, madam. Půjdete domů, kam patrite."
Eva ztuhla, a když se Ryder vydal ke svému koni, dohonila ho dřív, než mohl nasednout.
„Myslím, že mám plné právo položit Gyllfordovi pár otázek. Celé týdny mě terorizoval a ted, když je po všem..."
„Třeba není."
Ohromeně na něho zírala. ‚Jak to myslíš? Vždyť se Gyllford sám přiznal. Co ještě by mi mohlo hrozit?"
Je možné, že nemáme toho pravého," řekl Ryder tichým hlasem a koutkem oka šlehl po

Gyllfordovi. „Třeba je skutečně pachatelem, ale nemůžu si být jistý, dokud nebudu mít důkazy. Potřebuji z něho dostat celkové přiznání a taky musí prozradit jména svých kompliců. Do té doby se musím postarat, abys byla v bezpečí."
„Ale, Rydere..."
Odmítavě mávl rukou. „K čertu, Evo, copak aspoň jednou nemůžeš udělat to, oč tě žádám? Kdybys zůstala doma a nezúčastnila ses toho hloupého honu, nikdy by ses neocitla v takovém nebezpečí. Vždyť jsi mohla zemřít."
Ohromeně otevřela ústa. „Viníš mě snad z toho, co se stalo?"
„Částečně ano. Teď jdi domů a zůstaň tam, dokud neřeknu jinak."
Eva ztuhla. „To neudělám! Mám dost toho, abych se ukrývala... a přijímala něčí rozkazy. Nebudeš mi poroučet, jako bych byla tvým majetkem."
Ryder se musel ovládat, aby nevybudil vzteky. Já ti neporoučím."
‚Ale ano!" Eva věděla, že po právě prožité hrůze reaguje až příliš podrážděně, přesto se nemohla zastavit. „Nebudeš řídit můj život, Rydere, a nebudeš mi říkat, co mám nebo nemám dělat, a to bez ohledu na to, co všechno jsi pro nás pro všechny udělal. A navíc jsem přesvědčená, že Drucilla má pravdu. Měl bys opustit můj dům dřív, než vyženeš všechny hosty a Clairiny nápadníky."
Stejně dobře mu mohla do zad bodnout nůž. Bolest, kterou spatřila v Ryderově pohledu, byla

nesnesitelná. Sevřel rty a na chvíli se odmlčel. Pak s naprostým klidem řekl: „Takže ses přidala na jejich stranu."

Tón jeho hlasu se podobal kusu ledu, ale Eva byla příliš rozzlobená, než aby si toho všimla. „Nepridala jsem se na ničí stranu, jdu svou vlastní cestou. Samozřejmě že jsem ti vděčná za to, žes mě zachránil. Svou práci děláš opravdu zodpovědně a já ti děkuji. Teď tě však musím požádat, abys odešel."

Pohled temných očí se do ní zabořil a spaloval ji svou pronikavou intenzitou. Eva měla dojem, že jí vnikal až do hlubin duše. „Samozřejmě, má paní," řekl tichým hlasem, ve kterém se neodrážely vůbec žádné emoce. „Nikdy jsem od vás ani nic jiného neměl čekat."

Ryder se vyšvihl na koně a vztek, který cítil, se odrážel v každé linii jeho pevného těla. „O celé záležitosti vás pochopitelně budu informovat."

Eva, ještě stále soptící vzteky, pozorovala, jak Ryder chytil opratě vězňova koně, pobídl toho svého a rychle se začal vzdalovat. Nepřidala se na ničí stranu.

Ale možná právě to byl ten problém. Nestála s Ryderem proti celému světu, jako vždy on stál při ní.

Věděla, že pro něho muselo být žalostné stát celý život stranou a jen se dívat dovnitř, předem odsouzen za svůj neurozený původ. A ted ho poslala do vyhnanství, jen aby se zalíbila

nabubřelým šlechtičnám, jako byly Drucilla a vévodkyně.
Pochopitelně že to tak nemyslela.
Začala volat za Ryderem, aby svá krutá slova vzala zpátky, ale on ji už neslyšel. Byl příliš daleko.
Eva za ním hleděla a nemohla se zbavit skličujícího pocitu, že ho zradila tím nejpodlejším způsobem.

15

Nezlobím se na ni, říkal si Ryder v duchu a násilím se snažil uvolnit zaťatou čelist. Evina přemrštěná reakce byla jen následkem prožitého strachu. Hluboce ho však zasáhlo, že ho vykázala ze svého domu.

Zůstal sám jen s vikomtem, který mlčky seděl na svém koni a v koutku úst měl zaschlou krev. Ryder kývl hlavou a jízlivě řekl: „Až po vás, mylorde."

Vikomt uchopil opratě do svázaných rukou a vydal se ke svému panství, vzdálenému asi pět mil.

Ryder jel těsně za šlechticem a myšlenkami byl nepřítomen. Nelitoval toho, co udělal. Jeho vztek na Gyllforda, že uvrhl Evu do smrtelného nebezpečí, byl oprávněný. Nicméně k ní neměl být tak ostrý. Nenáviděla, když jí někdo chtěl cokoliv diktovat. Nicméně dnes bezpochyby využila jeho činu k přijatelné výmluvě, jak se vyhnout dalším intimnostem.

Možná to tak nakonec bude i lepší, přemítal Ryder v duchu. Snad by se měl opravdu na pár dní vzdálit. Pokud již Eva není v přímém nebezpečí, nemá žádný pádný důvod, proč zůstávat.

Beztoho jí už déle nedokáže lhát. Je unavený věčným předstíráním. Jakmile se vrátí, vyloží karty na stůl a otevřeně jí řekne, co k ni cítí. Přizná se, že Eva je jediná žena, kterou kdy chtěl za manželku. Bude se jí dvořit otevřeně, bez dalších lstí.

Ryder prudce potřásl hlavou. Ale ted má práci: odhalit pravdu. Nemůže Gyllforda jen tak obvinit z ostatních útoků na Evin život, aniž by k tomu měl pádné důkazy, a to bez ohledu na své instinkty.

Pokud je Gyllford skutečně zodpovědný jen za poslední napadení, jak tvrdí, pak je útočník stále na svobodě, připravený znovu udeřit.

„Varuji tě, Gyllforde, raději mluv pravdu," řekl Ryder výhrůžným hlasem. „Protože než s tebou skončím, dostanu z tebe všechno o tvé roli v útocích na život lady Haydenové, stejně jako jména všech lumpů, kteří pro tebe pracují. Jistě sis někoho najal, protože nejméně u jedné z nehod jsi nemohl být osobně."

„Vůbec nevím, o čem to, k čertu, mluvíš," vyštěkl Gyllford podrážděně. „O žádných dalších nehodách nic nevím." Znovu se ponořil do naprostého klidu a Ryder se rozhodl, že ho nechá trochu podusit.

Když o půlhodinu později vjeli na otevřené prostranství, odkud byl vidět vikomtův panský dům, Ryder zastavil koně, neboť měl v úmyslu nejdříve dokončit jejich rozhovor.

„Takže, čekám, mylorde."

Šlechtic si nenávistně prohlížel svého věznitele, ale pak si zřejmě uvědomil, že bude lepší mluvit pravdu. „Přemýšlel jsem, Rydere. Měl jsi plné právo na to, abys mě uhodil. Udělal jsem velkou chybu. Nikdy jsem neměl Evelyn uvrhnout do nebezpečí."
Ryder se ušklíbl. „Sice mě dojímá tvá lítost, Gyllforde, ale řekl bych, že je na ni trochu pozdě."
Šlechtic zrudl. „Ted už to vím. A upřímně svého činu lituji."
„Mohl bys mi to vysvětlit? Zatraceně, proč jsi to vlastně dělal?"
„Zřejmě ze žárlivosti. Eva k tobě vzhlížela jako k hrdinovi a já jsem chtěl, aby se na mě dívala stejně."
Ryder nechápavě zakroutil hlavou. „Přece nemůžeš být takový blázen, aby sis myslel, že ji něčím takovým přinutíš ke sňatku. Vždyť té otevřeně odmítla."
Jeho tvář ještě více znachověla. „Zeny se nechají často přemluvit."
„Terorizováním?" odsekl Ryder jízlivé.
„Opravdu pochybuji o tom, že tohle je ta správná cesta, jak dobýt ženské srdce."
„Ted už to vím. Ale přísahám na svůj život, že to bylo poprvé. S těmi dalšími útoky, o kterých jsi mluvil, nemám nic společného." Gyllford si olízl vrchní ret a bolestivě sebou škubl. „Copak jich bylo víc?"
Pokud to jen předstíral, dělal to docela dobře.
„Ano, několik. Před dvěma měsíci na ni někdo

vystřelil tady v lese a také se málem chytila do pasti na vlky. Pak, před třemi týdny v Londýně, ji

někdo strčil pod rozjetý kočár. Minulý týden v jejím ranním pokoji explodovala olejová lampa. A včera ji v ruinách málem zavalila hro mada kamení. A dnes ten hřeb. Snad chápeš, že jsi považován za hlavního podezřelého," řekl Ryder suše.
Zdálo se, že je Gyllford skutečně ohromen. „Dobrotivý bože, není se co divit, žes takhle reagoval. Ale na mou čest, nikdy bych jí neublížil. Nikdy!"
Buď je skvělým hercem, pomyslel si Ryder, nebo o ostatních útocích skutečně nic neví.
„Řekněme tedy, že ti věřím," prohlásil po chvíli. „Kdo jiný to mohl udělat?"
Jak to mám, zatraceně, vědět?"
„Zkus na chvíli přemýšlet, chlape. Znáš Evu mnohem lépe než kdokoliv jiný. Vždyť jsi dlouhá léta její nejbližší soused."
„Neznám ji tak dobře, abych věděl, kdo ji chce zabit. Pokud vím, tak ji všichni zbožňují."
„Co víš o bývalém správci Meadeovi?" zeptal se Ryder. „Myslíš, že by se mohl chtít pomstit za to, že ho vyhodila?"
Gyllford se zamyslel. „To je docela možné. Je pravda, že tehdy byl vzteky nepříčetný. Vlastně mě žádal, abych ho zaměstnal. Jenže já jsem neměl žádné volné místo a rovněž jsem nechtěl riskovat, že by mé panství dopadlo jako

Haydenovo." Vikomt se tvrdě podíval na Rydera. „Proč s ním nezacházíš stejně jako se mnou? Vždyť on má k pomstě mnohem pádnější důvod."
„Mám to v úmyslu. Jen co zjistím, kde je." Jeho muži snad už vyslechli každého, kdo mohl cokoliv vědět o Meadeovi a jeho ženě Mabel. Dnes ráno, krátce před začátkem honu, obdržel zprávu týkající se pravděpodobného Meadeova pobytu. Snad by měli žít u Mabeliných příbuzných poblíž velkého města Hertford, asi třicet mil odsud. Okamžitě poslal jednoho ze svých mužů, aby zprávu ověřil. Pokud tam skutečně žije, měl Ryder v plánu osobně za ním zajet a podrobit ho výslechu.
„To ses mohl zeptat Hitchense," poradil Gyllford. „Ten o Meadeovi jistě ví. Byli vždy dobří přátelé."
„Ned Hitchens? Ten sluha, který tě viděl, jak Evě do sedla zapichuješ hřeb?"

Šlechtic se znechuceně ušklíbl. „Přesně ten. Hitchens je Mabe-lin kmotřenec, to jsi nevěděl?"
Ryder cítil, jak se mu sevřel žaludek. „Ne, tohle slyším poprvé. Jak jsi to zjistil, Gyllforde?"
„Zřejmě se o tom zmínil Meade, když mě přišel žádat o práci. Vlastně to byl právě Hitchens, od kterého se Meade před lety dozvěděl o volném místě správce na panství Hayden Park."
Ryder si vikomta nedůvěřivě prohlížel. „Není to snad jen další trik, jak odvrátit pozornost od sebe a ukázat na Hitchense?"

Lord Gyllford se hrdě napřímil. „Mé slovo, sire," řekl vážně. Jsem příliš unavený, než abych si něco takového vymýšlel."
Ryder se zamyslel, všechny jeho instinkty byly ve střehu. Pokud mezi bývalým správcem a sluhou skutečně existuje nějaké spojení, jak je možné, že jim to Hitchens zatajil? V tom případě je zcela zřejmé, že k tomu měl důvod. Je snad on tím mužem, který usiluje o Evin život? Měl příležitost a zřejmě i motiv. Rovněž bylo čím dál jasnější, že Gyllford je jen bezduchý moula a ne zákeřný vrah...
Ryder pochopil, že se musí okamžitě vrátit na Hayden Park a položit Nedu Hitchensovi několik otázek.
Hlavou kývl k vikomtovu domu. „Věřím, že dál to už zvládnete sám, mylorde."
Jsem rád, že jste mi odpustil," vydechl Gyllford a na tváři se mu zračila úleva.
„Tohle jsem řekl?" odvětil Ryder klidným hlasem. „Vrátíte se domů a sbalíte se. Hned zítra odjedete na kontinent, kde si uděláte dlouhé prázdniny. Nechci vás v blízkosti Evy vidět několik měsíců."
Gyllford zalapal po dechu. „Nemůžete mě jen tak vyhnat ze země!"
Jak myslíte. Ale ujišťuji vás, že pokud zůstanete, budete toho litovat."
Vikomt si olízl okoralé rty. „Neopovážíte se na mě vztáhnout ruku!"
„Nikdy mě nepodceňujte, mylorde," řekl Ryder tiše.

Gyllford zřejmě Ryderovu hrozbu přehodnotil, poněvadž zaťal zuby. „Dobře tedy, k čertu s vámi. Stejně jsem chtěl po Bonapartově pádu navštívit Paříž."

„Spoléhám se na vaši čest," řekl Ryder suše, „na to, že dodržíte slovo."
Ryder z kapsy u saka vytáhl vražedně vypadající nůž.
Vikomt zbledl a oči se mu rozšířily hrůzou, nicméně když Ryder jediným pohybem rozřezal pouta, hlasitě si oddychl.
„Lady Haydenové vyřídím vaši omluvu a rovněž jí vysvětlím, proč jste musel tak náhle odjet," řekl Ryder.
Když se šlechtic vydal ke svému domu, Ryder obrátil koně zpátky k Hayden Parku. V hlavě se mu rodil plán, jak Hitchense vyslechnout a přitom ho nevyplašit.
Když Ryder přijel na panství, před dveřmi stálo několik kočá rů připravených k odjezdu. Takže vévodkyně myslela své hrozby vážně.
Seskočil z koně a předal ho podkonímu. Jakmile vešel do domu, hned ve vstupní hale narazil na Evu, která pozorovala nastalý roz ruch. Kousek opodál stál Macky a dával na ni bedlivý pozor.
Ryder očekával, že ho Eva nechá vyhodit z domu, ale když ho zahlédla, jen kývla hlavou.
„Takže, čím se lord Gyllford hájil?"
„Byl bych rád, kdybychom si mohli promluvit v soukromí," řekl Ryder. Pohledem se snažil vyhledat Hitchense, ale nikde ho neviděl.

„Potřebuji mluvit i s Mackym a s vaším lokajem."
Jak si přejete," odvětila Eva. „Dunstane, mohl bys nás doprovodit do modrého salonu?"
„Samozřejmě, má paní."
Eva je uvedla do salonu a zavřela za nimi dveře. Lokaj se tvářil stále stejně netečně jako vždy, dokud jim Ryder neprozradil, že se od Gyllforda dozvěděl, že Ned Hitchens je kmotřenec Mabel Meadeové. Tehdy Dunstan zbledl, zatímco Eva zhluboka dýchala a snažila se všechno spojit dohromady.
„Takže vy si myslíte, že za těmi útoky na mou osobu může stát Ned Hitchens?" zeptala se Rydera.
Je to možné. Měl příležitost zosnovat všechny nehody. Byl s námi i tehdy, když do vás někdo strčil na ulici, vzpomínáte si?"
„Ano. Poslali jsme ho domů s balíčky."
Jenže on mohl zastavit kočár někde opodál a nepozorovaně se vrátit. A rovněž měl přístup do ranního pokoje ve vašem londýn

ském domě. Znal všechny vaše plány a byl mezi sloužícími, když jsme navštívili ruiny. Myslím si, že je bizarní souhrou náhod, že se Gyllford dnes ráno rozhodl na vás nastražit nehodu. Hitchens ho viděl a využil toho, aby od sebe odvrátil pozornost."
„Ale proč?" zeptala se Eva ohromeně. „Proč by mi chtěl Ned ublížit?"

Ryder pokrčil rameny. „To prozatím nevím, ale pokud je skutečně vinen, pak je pravděpodobné, že ho k tomu přemluvil Tobias Meade, což jsme předpokládali."
„Takže, co budeme dělat?"
Ryder se obrátil k lokajovi. „Kde je teď Ned Hitchens?"
Dunstan horlivě odpověděl. „Měl by být v ložnicích pro hosty a pomáhat sluhům balit vévodkynina zavazadla. Viděl jsem ho asi před deseti minutami, jak se vrátil ze stájí, kam odvedl zraněného koně lady Haydenové. Mám ho zavolat, sire Alexi?"
„Ne, nechci ho zbytečně vyplašit a vzbudit v něm podezření. Podívám se po něm sám. Byl bych však rád, kdyby mě doprovodili dva silní sluhové pro případ, že by chtěl utéct."
Jak si přejete, sire."
Společně s Mackym a dvěma urostlými sluhy Ryder v tichosti procházel jednotlivými ložnicemi, zatímco Eva se držela v bezpečné vzdálenosti za nimi. Jenže Hitchens nevykonával své povinnosti ani ho nenašli v místnosti pro sluhy, která se nacházela hned vedle kuchyně.
„Kde je jeho pokoj?" zeptal se Ryder lokaje, když vyšli z kuchyně.
Dunstan je po úzkém schodišti zavedl k nevelké místnosti, kde Hitchens ještě se dvěma dalšími muži přespával. Jakmile vešli dovnitř, lokaj zůstal ohromeně stát. Jedna postel byla naprosto

prázdná, stejně jako skříň, kde měli muži své věci.
„Tak se zdá, že krysa opustila hnízdo," zamumlal Macky.
Ryder zachmuřeně přikývl. Bylo zřejmé, že sluha začal něco tušit, a tak raději zmizel. Rovněž se tím však potvrdilo jejich podezření, že právě on je hledaným ničemou.
„Nemůže být daleko," řekl Mackymu, „a to i kdyby jel na koni. Hned se za ním vydáme, a když to bude třeba, prohledáme celé okolí. Sejdeme se u stájí."

Macky přikývl a rychle se vzdálil. Oba muži spolu často praco vali, a proto bylo zbytečné, aby mu Ryder cokoliv dál vysvětloval.
Eva čekala na Rydera na chodbě, takže ji mohl vzít stranou a odpovědět na její otázky ještě dřív, než je vyslovila.
„Zdá se, že Hitchens vzal do zaječích. Macky a já ho najdeme a přivedeme zpátky."
V jejím pohledu se zračila starost. „Chcete jet sami? Nepotřebu jete pomoc? Mí sloužící..."
„Vezmu všechny své muže. Ty hlavně zůstaň v domě a postarej se, abys i s dvojčaty a tetami byla v bezpečí. Dokud Hitchense nenajdeme, nechci, aby někdo z vás vycházel z domu."
„Chápu," řekla Eva zachmuřeně. „Ale prosím, bud opatrný."
Ryder se usmál. „Budu."

Opustil ji a vydal se do ložnice, kde měl schované dvě pistole. Ozbrojený seběhl schodiště a mířil ke dveřím, které vedly do stájí. Eva stála hned vedle a zřejmě čekala, aby se s ním mohla rozloučit.
Než však mohla cokoliv říct, dveře se prudce otevřely a dovnitř dovrávoral Cecil, zpola podpíraný Mackym.
„Evo!" vykřikl chlapec, jakmile ji uviděl. „Ach, bože, Evo."
Ryder si všiml, že Cecil krvácí ze spánku a tváří se stejně zachmuřeně jako Macky. Ryder cítil, jak se mu sevřely útroby, zatímco Eva zbledla.
„Co se ti, dobrotivý bože, stalo?" zeptala se. „Kdo ti to udělal?"
„Přepadli mě tři muži," řekl chlapec, který měl slzy na krajíčku. Je to moje vina. Měl jsem ji chránit."
„Chránit koho?" zeptal se Ryder ostře, ačkoliv se obával, že odpověď dobře zná.
„Clairu." Cecil držel v rukou zakrvavený cár papíru. „Chtějí výkupné. Bože, Evo." Podal vzkaz sestře. „Unesli ji. Unesli Clairu!"

16

*E*va strnula hrůzou. Náhle sejí zdálo, že se nemůže pohnout. Stěží popadala dech, když konečně natáhla ruku, vzala z Cecilových zkrvavených rukou papír a četla:

Lady Haydenová, pokud chcete svou sestru ještě někdy vidět, nehledejte ji. Chci 1000 liber. Sežeňte peníze a počkejte, dokud vám nedám vědět.

Vzkaz byl podepsán Nedem Hitchensem. Eva byla ráda, že ji Ryder popadl za loket, neboť jinak by zcela jistě upadla.

Ještě jednou pohledem přelétl vzkaz, který mu Eva podala, a řekl: „Cecile, sedni si a řekni, co se přesně stalo."

Když Macky pomohl chlapci na židli, jedním dechem ze sebe Cecil všechno vysypal.

„Kontrolovali jsme toho zraněného koně. Claira měla vždy dobré srdce a chtěla se přesvědčit, že je zvíře v pořádku. Věděla však, že by neměla chodit sama. Zvláště poté, co nám Macky řekl, ať zůstaneme v salonu. Právě krmila koně jablky, když se za námi objevili tři muži. Jeden zakryl Clairе ústa, aby nemohla křičet, a druhý mě zezadu praštil do hlavy. Pak jsem ztratil

vědomí. Když jsem se probral, Claira byla pryč a na kabátě jsem měl připíchnutý tenhle vzkaz."
„Kolik jich bylo?" zeptal se Ryder.
„Myslím, že tři. Ale mohlo jich být i víc. Všechno se to stalo tak rychle. Jediné, čeho jsem si všiml, bylo, že byli oblečení jako nuzáci a mluvili špatnou angličtinou..., nářečím, kterou můžete slyšet v londýnských stokách."
Ryder se podíval na Mackyho. „Co k tomu můžeš dodat?"
Macky se na chvíli odmlčel, jako by si celou situaci v duchu znovu přehrával, aby nic nepřehlédl. „Podkoní našel Cecila ležet vestáji na seně a hned mě zavolal. Nikdo neví, jak dlouho byl v bezvě domí. Podle mě to musel mít Hitchens dobře naplánované. Sám by to rozhodně nezvládl. Někdo mu musel pomáhat."
Macky sevřel pěsti. „Kdybych jí jen byl nablízku..."
„Ty za nic nemůžeš," řekl Ryder drsně. „To já."
Ryder se zachmuřeně rozhlédl kolem. V mžiku se tu sešel dav zvědavců, kteří chtěli zjistit, co se děje.
„Pojďme někam do soukromí," zamumlal a pobídl Evu a Cecila ke dveřím knihovny.
Macky je následoval, než však za nimi zavřel dveře, vešel do pokoje Haydenův lokaj. Potichu a důstojně přistoupil k Evě a do dlaně jí vtiskl čisté plátno. „To je na ránu lorda Cecila, paní. Pokud si budete přát, nechám zavolat doktora."
„Ano, prosím, Dunstane."

Eva přistoupila ke křeslu, ve kterém seděl Cecil, poklekla vedle něho a třesoucíma se rukama se snažila bratrovi ošetřit krvácející ránu.
Nicméně byla vděčná, když od ní Ryder převzal plátno, usadil ji ve vedlejším křesle a Cecila ošetřil sám.
Eva si přiložila dlaně ke spánkům. Příšerně ji bolela hlava a žaludek se jí svíral tak, až měla dojem, že bude zvracet.
„Co budeme dělat, Rydere?" přinutila se k otázce. „V Hitchen-sově vzkazu stojí, že ji nemáme hledat."
„Najdeme ji," řekl Ryder přísně.
„Zaplatím mu, kolik si řekne... Dám mu, co bude chtít." „To by nebylo moudré." ‚Jak to myslíte?"
„Dokud ten mizera bude na svobodě, vy ani vaše rodina nebudete nikdy v bezpečí. A navíc, zaplacení výkupného není zárukou, že se Claiře nic nestane."
„Ach, bože." Hlas se jí zlomil a Eva zabořila tvář do dlaní. „Kéž by místo Clairy unesli raději mě. Proč to jenom neudělali?"
„Protože vy jste byla lépe chráněná. A Hitchens ví, že únosem vaší sestry vám způsobí mnohem větší bolest, než kdyby zranil vás."
Je mi to tak líto, Evo," opakoval Cecil, který stěží zadržoval pláč. „Byla to má chyba. Nikdy jsem jí neměl dovolit, aby chodila do stájí. Macky nám říkal, ať zůstaneme v domě..."
„Nikdo nemohl tušit, co Hitchens chystá," řekl Ryder příkře.

„To je pravda," ozval se Macky. „Kdybych to děvče lépe hlídal, nemuselo se to stát."
Rovněž Eva cítila vinu. Kdyby Rydera od začátku poslouchala, kdyby vždy udělala to, co jí radil a nedohadovala se s ním a nevzdorovala jeho rozkazům, její sestra by ted byla v bezpečí.
Eva si otřela slzy a podívala se na Rydera. Jak tedy dostaneme Clairu zpátky? *Musíme* si pospíšit. Vždyť může být zraněná."
„Ne, ted jí určitě neublíží. Mohl by tak snížit své šance na získání výkupného."
„Ale já vím, že je vystrašená."
„To jistě je." Eva v jeho hlase slyšela zlost a zvedla hlavu. Jeho oči byly temné jako půlnoční bouře.
„Nebudeme čekat, až o sobě dá Hitchens vědět," vyplivl Ryder, „ale jsme v nevýhodě, poněvadž nevíme, kde ho hledat. Je možné, že obrátíme celou oblast vzhůru nohama a stejně ho nenajdeme. Přesto Macky povede pátrání a já zatím odjedu do Hertfordu za bývalým správcem. Pokud Hitchens pracuje pro něj, pak by Meade mohl vědět, kdo jsou ti ostatní lotři, a snad z něho dostanu i nějaké informace o jejich úkrytu."
Cecil se snažil zvednout z křesla. „Chcete najít Meadeho a podrobit ho výslechu, sire Alexi?"
„Ano, a přísahám, že pokud o Hitchensových plánech cokoliv ví, dostanu to z něho. Podle všeho žije Meade u příbuzných své ženy poblíž

Hertfordu, asi třicet mil odsud. Pokud se mi ho podaří najít, do půlnoci jsem zpátky."
Eva se zhluboka nadechla a upřeně se podívala na Rydera. Nesnesla pomyšlení na to, jak její sestra musí trpět, jak je jistě vystrašená. Ale Claira Ryderovi vždy důvěřovala a stejně tak i ona. Pokud někdo Clairu přivede zpátky bez újmy na zdraví, pak to je právě Ryder.
Eva cítila palčivou vinu za to, že místo ní ted trpí její sestra. Vždyť cílem těch útoků byla ona. Nicméně ted si nemohla dovolit propadnout melancholii a výčitkám, ne dokud Claira nebude zase v bezpečí.
„Rydere..., chci jet s vámi." Když váhal s odpovědi, Eva rychle dodala: *prosím...*, nemohu tady jen tak sedět a čekat. Já Meadeho znám. Při výslechu vám mohu být užitečná."

„To je pravda," souhlasil Ryder. „Dobře tedy, pojedete se mnou."
„A co mám dělat já, sire Alexi?" zeptal se Cecil tichým hlasem. „Také *musím* pomoct."
Ryder se chabě usmál. „Ty zůstaneš tady a budeš celou akci řídit. Toto místo bude naším hlavním stanem. A kromě toho, Cecile, potřebuješ ošetřit zranění. Nepochybuji, že máš hlavu tvrdou jako kámen, ale takové zranění tě může na dlouho oslabit."
Cecil se přinutil k mdlému úsměvu a přikývl. Zmínka o řízení akce Evě připomenula, že Ryder je vlastně členem Strážců.

„A co váš spolek?" zeptala se. „Strážci? Nemohli by nám pomoci Clairu najít?"
Když se Ryder s Mackym na sebe významně podívali, vzpomněla si, že by o tajném řádu neměla vědět. Přesto jí Ryder odpověděl. „Už jsem nechal zavolat z Londýna půl tuctu svých přátel. S trochou štěstí sem dorazí ještě dnes odpoledne, dřív než se vrátíme z Hertfordu. Cecilův úkol bude podat jim veškeré potřebné informace. A taky bude muset zařídit, aby je tety nevyhnaly z domu," dodal Ryder s jízlivou hořkostí.
„Rydere, je mi to líto...," začala Eva, než ji přerušil.
„Na tom teď nezáleží, hraběnko. Raději řekněte Dunstanovi, aby nechal přistavit kočár a zajděte si pro plášť. Do půlnoci budeme zpátky."
Eva okamžitě vstala, ačkoliv se jí ještě stále třásla kolena, a spěchala splnit zadané úkoly. Než však stačila dojít ke dveřím, ty se rozletěly a dovnitř vpadla Drucilla následovaná svou sestrou Beatrici.
„Dunstan nám řekl," vydala ze sebe přiškrceným hlasem, „co strašného se přihodilo naší malé holčičce." Urozené dámy pokorně přistoupily k Ryderovi. „Prosím, zachraňte ji, sire Alexi. Jste přece hrdina, nebo snad ne?"
„Udělám, co bude v mých silách, dámy," odvětil Ryder suše a předal Drucille zakrvavenou látku. „Snad byste zatím mohla dohlédnout na Cecila. Mám neodkladné záležitosti."

„Samozřejmě." Než však stačil odejít, Drucilla mu položila na rameno roztřesenou ruku. „Dunstan nám také řekl, co jste se od

lorda Gyllforda dozvěděl o Hitchensovi. Kdybyste na něho nepři-tlačil, nikdy by nám o něm nemusel nic říct."
„Ano," přidala se Beatrice tichým hlasem. „Zdá se, že jsme dostaly cennou lekci, sire Alexi. Zřejmě se opravdu občas musí přitvrdit."
„Byla jsem k vám nespravedlivá, ted už to vím," pokračovala Drucilla. „Mohl byste mi odpustit?"
Ryder se přinutil ke klidnému tónu. „Samozřejmě, mé dámy. Ale ted, pokud mě omluvíte, se musím vzdálit."
Ryder se obrátil ke dveřím, kde na něho už netrpělivě čekala Eva. Kdyby okolnosti nebyly tak tíživé, celá situace by Ryderovi připadla k smíchu. Vidět Drucillin protáhlý obličej, když zjistila, že se mýlila, to stálo skutečné za to. Nicméně Eva podle jeho temného výrazu usoudila, že Ryder není v náladě, aby se mohl zabývat omluvami dvou starých dam. Rychle popadla plášť a připravila se na dlouhou jízdu do Hertfordu.
Ryder celou cestu do Hertfordu mlčel. Dvakrát si v zájezdním hostinci vyměnili koně, aby mohli pokračovat plnou rychlostí, přesto jeli déle než tři hodiny. A celou tu dobu byla Eva ponechána o samotě jen se svým zoufalstvím a s tíživými otázkami, na které neznala odpověď.

Co budou dělat, pokud Meadea nenajdou? Pak by sestřiny únosce nemuseli nikdy vystopovat.
Chtěla se vyplakat Ryderovi na rameni, a utišit tak svůj strach. Chtěla, aby ji objal a ujistil ji, že Claira bude v pořádku. Věděla však, že si jeho útěchu nezaslouží. Ne poté, jak s ním dnes ráno zacházela. Vždyť se protivila jeho vůli, zatímco on sejí snažil ochránit před nebezpečím.
Tolik se styděla. Řekla mu, aby opustil její dům, a to navzdory všemu, co pro ni udělal. Co udělal pro celou její rodinu.
Eva toužila získat jeho odpuštění, vyjádřit svou lítost a znovu nabýt ztraceného uznání. Věděla však, že ted k tomu není vhodná příležitost.
Když však tíživé mlčení přetrvávalo a pomalu se stávalo nesnesitelným, Eva se na něho upřeně podívala a najednou si uvědomila,

že si jeho mlčení vyložila naprosto mylně.
Hleděla na jeho přísný profil a pochopila, že Ryder si dává za vinu únos Clairy.
Bylo to zcela přirozené. Byl Strážcem a přísahal, že bude chránit ji i její rodinu. Považuje Clairin únos za své selhání.
Eva natáhla ruku a vložila ji do Ryderovy velké dlaně. Učinila tak nejen proto, aby našla útěchu, ale aby ji poskytla i jemu. „Najdeme ji," zamumlala a chabě se pokusila o úsměv. „Naprosto ti věřím."
Ryder něžně sevřel podanou ruku, nicméně pak se rychle obrátil k oknu a v duchu si spílal. Evin povzbudivý úsměv ho bodal v srdci jako ostrý

nůž. Tolik se snažila být odvážná. Jenže on sám cítil takovou tíseň, že skoro nemohl dýchat. Nikdy si neodpustí, že selhal. A pokud dívku nepřivede v bezpečí domů, jeho vina bude ještě tisíckrát větší.

O chvíli později kočár zpomalil a Ryder si všiml, že dojeli na předměstí. Hertford byl příliš velkým městem, než aby se všichni jeho obyvatelé vzájemně znali nebo si všímali každého nově příchozího. Když zastavili u místní hospody, Ryder nechal Evu čekat v kočáře a sám se zašel optat na příbuzné Mabel Meadeové.

Jakmile vyšel z hostince, zadal kočímu přesnou adresu a sedl si zpátky k Evě. „Meade a jeho žena skutečně žijí na farmě, která patří jejím rodičům. Je to pět mil za příští křižovatkou."

Eva přikývla, v očích měla strach a úzkost.

„Víš jistě, že chceš jet se mnou?" zeptal se Ryder. „Mohla bys tady počkat v soukromém salonku."

Eva se náhle prudce napřímila, jako by se připravovala na bitvu. „Tohle bych si nenechala ujít."

Ryder si uvědomil, že jí nemůže a ani nechce bránit. Potřeboval z Meadea vytáhnout všechno, co ví o plánech kmotřence své ženy a jeho instinkty mu říkaly, že Eva je dostatečně silná na to, aby z bývalého správce dostala všechny potřebné informace.

Od první chvíle, kdy zastavili před domem nevelké farmy, Ryder věděl, že jsou na

správném místě. Přivítala je starší žena, která se představila jako matka Mabel Meadeové, a pak je zavedla do

zadního pokoje, kde u dřevěného stolu seděl vysoký muž a zamračeně zíral do poháru s pivem.
Když Meade uviděl, že do místnosti vešla Eva, překvapeně vyrazil: „Vy?"
„Ano, já, pane Meade."
Tobias Meade byl opilý, což se dalo poznat z jeho zpomalených reakcí a neuctivého tónu hlasu. „Co vás sem přivádí, milady?"
Ačkoliv po jejím boku stál Ryder, Eva se bez váhání ujala konverzace. „Myslím, že to víte, pane Meade. Chci svou sestru."
Opilý muž přivřel oči. Jenže já ji nemám."
‚Ale víte, kde je."
Meade si ji pozorně prohlížel. „Kdybych to věděl, vy byste byla ten poslední člověk, kterému bych to řekl."
Ryder výhrůžné popošel dopředu, ale Eva ho zvednutou rukou zarazila. Je mi jedno, jestli se na mě zlobíte či ne, pane Meade. Jediné, na čem mi ted záleží, je má sestra. Dávám vám poslední šanci říct nám vše, co víte o Nedu Hitchensovi."
„A proč bych to dělal, milady? Zničila jste mě. Bez výčitek svědomí jste mě vyhodila na ulici."
„Nepřišla jsem proto, abych s vámi diskutovala o správnosti svého rozhodnutí, pane Meade," odpověděla ostrým tónem. „Dokonce vám ani nechci vyhrožovat policií. Chci jen znát

Hitchenso-vy plány. Jsem ochotna za vaše informace štědře zaplatit." Sáhla do své taštičky, vytáhla ruličku bankovek a hodila ji na stůl. „Tady je pět set liber, dvojnásobek vašeho ročního platu správce."
Muž se vyzývavě usmál. „Nečekáte snad, že zradím kmotřence své ženy, že?"
Po jeho kousavé otázce se Eva napřímila a z očí jí sršely blesky. Ryder si uvědomil, že je každým coulem urozená lady z velkého panství. Zena s mocí, majetkem a modrou krví proudící celá staletí žilami jejích předků. Žena zrozená k tomu, aby vládla.
Meade si zřejmě rovněž všiml náhlé změny, poněvadž začal opatrně couvat.
Eva se chladně usmála. „Nepochybuji o tom, že jste do únosu mé sestry zapleten, pane Meade. Pokud nám pomůžete, nebudete viset. Půjdete jen do vězení."

„Nemůžete mi takhle vyhrožovat," mumlal.
„Nemám s tím nic společného."
„Znamená to, že odmítáte spolupracovat?" S chladným úsměvem se obrátila k Ryderovi. „Zřejmě jste se ještě nesetkal s mým přítelem, sirem Alexem Ryderem," řekla jedovaté sladkým hlasem. „Má v úmyslu vymlátit z vás všechno, co víte o Hitchensovi. Možná byste měl vědět, jak dopadl poslední muž, který mu zkřížil cestu. Ten nešťastník ležel celé měsíce v posteli a zotavoval se z bolestivých ran."

Meade se vystrašeně podíval na Rydera, přesto se však nemínil jen tak lehce vzdát. „Tím mě nezastrašíte."
„Vy jste nikdy nebyl příliš bystrý, pane Meade," řekla Eva chladně. „Ted byste se *měl* bát. A pokud ne sira Alexe, pak mě určitě."
Z boční kapsy vytáhla nabitou pistoli, kterou jí Ryder dal k sebeobraně, a namířila ji přímo na Meadeovo srdce.
Když její nečekaná reakce překvapila Rydera, co potom mohla udělat s bývalým správcem? Zmateně začal couvat a s rukama nad hlavou vystrašeně zíral do hlavně pistole.
„Pane Meade," řekla Eva tiše, „život mé sestry je mi dražší než vlastní a zcela jistě dražší než ten váš. Jak jsem řekla, dávám vám poslední šanci říct nám všechno, co víte - jinak vám předtím, než vám do vašeho černého srdce provrtám díru, ustřelím jednu končetinu po druhé. Jak jste se rozhodl?"

17

*E*va pevně svírala pistoli a s pohledem upřeným do Meadeo-vých očí čekala na odpověď.
„Navrhoval bych vám udělat přesně to, oč vás lady Haydenová požádala," utrousil Ryder do napjatého ticha.

Meade se polekaně podíval po Ryderovi. Těžce polkl a znovu se soustředil na Evu. „Nemůžete mě zastřelit, milady. To by byla vražda."
„To je mi jedno." Eva přiložila prst na spoušť pistole.
„Dobře! Všechno vám řeknu! Dejte pryč tu zbraň a já vám řeknu, co chcete vědět."
„Ne," namítla. „Řeknete mi to hned! Proč mě Hitchens terorizoval a chtěl mě zabit? A proč místo mě unesl mou sestru?"
Meade si konečně uvědomil, že Eva neblafuje. Prsty si zoufale vjel do prošedivělých vlasů.
„Neměl vás zabít. Jen trochu vyděsit."
„To měla být pomsta?"
Jo. Chtěl jsem, abyste zaplatila za to, co jste mi provedla. A abyste se vystěhovala z Hayden Parku. A tak jsem najal Neda, aby zařídil ty dvě nehody. Nikdy se vám nemělo nic stát."
Jenže nehoda v Londýně už tak nevinná nebyla."
„Protože ten zatracený blázen si myslel, že právě tohle chci a že tak ze mě dostane víc peněz. Myslel si, že když vám ublíží, zaplatím mu. Ale když zašel tak daleko, dal jsem od toho ruce pryč."
„Proč unesl mou sestru? Kvůli výkupnému?"
„Tak o tom já nic nevím, milady."
Když Eva znovu namířila, Meade začal mávat rukama. Já nic nevím, přísahám! Co se Ned vrátil z Londýna, viděl jsem ho jen jednou. Bylo to před třemi dny a o svých plánech mi opravdu nic neřekl. Rozhodné nemluvil o žádném únosu."

„O čem jste tedy mluvili?" zeptal se Ryder.

„Chtěl po mně peníze. Zdá se, že se v Londýně spřáhl s nějaký mi darebáky a dost se u nich zadlužil. Jenže já jsem mu nic nedal, protože sám nic nemám. A když mi Ned začal vyhrožovat, že pro zradí, jak to bylo s těmi nehodami, poslal jsem ho..., no, však víte kam."
„Takže se rozhodl získat peníze jinak. Únosem sestry lady Haydenové."
Meade se zamračeně podrbal na bradě. „Vypadá to tak. Netušil jsem, že je tak zoufalý. Ale jestli se rozhodl riskovat a unést sestru lady Haydenové, jistě bude chtít mnohem více peněz, než dluží. Nedovi se vždy zajídalo sloužit nabubřelé šlechtě a často mluvil o tom, co by dělal, kdyby byl bohatý. Tučná sumička by mu pomohla začít nový život."
„Co všechno vám řekl o svým záměrech? Chci znát jeho zvyky, jeho oblíbená místa..., kde by se mohl se svými kumpány ukrýt a držet slečnu Clairu? Pokud jsou dostatečně chytří, najdou si nějaké odlehlé místo, nicméně v dostatečné blízko Hayden Parku, aby mohli zůstat ve spojení."
Eva zatajila dech a tiše čekala na odpověď. V duchu se modlila, aby jim bývalý správce poskytl nějaké informace, kterých by se mohli chytit.
Meade se zamyslel. „Ted, když o tom mluvíte... Několik mil za Braughingem stojí na řece Quinn

starý mlýn. Patřil Nedově rodině. Tam by se mohli ukrýt. Víte, kde to je, milady?"
‚Ano," odpověděla Eva ochraptěle.
Meadeův zarputilý výraz zjihl. Je mi vaší sestry opravdu líto. Vždy to byla taková sladká mladá slečinka. Nechtěl bych, aby jí ublížili."
„Vaše lítost přišla trochu pozdě, pane Meade," odvětila zlostně, neboť si uvědomovala, že nebýt tohoto opilého hlupáka, nikdy by k únosu Clairy nedošlo.
„Nu, přesto doufám, že ji najdete."
Vtom se ozval Ryder. „Vy nás doprovodíte, Meade, pokud nechcete viset za pokus o vraždu."
‚Ale vždyť jsem vám řekl, že s tím nemám nic společného!"
„Podněcoval jste k trestným činům proti lady Haydenové, a za to budete sedět. Nicméně nejdříve nás doprovodíte do Hayden

Parku. Pokud Hitchens nebude ve mlýně, budeme se muset porozhlédnout někde jinde. A vy ho znáte mnohem lépe než my."
Správce hořce přikývl. Pohledem zalétl ke stolu, kam Eva hodila svazek bankovek. „Mohu si vzít ty peníze, milady? Opravdu bych je potřeboval."
Eva spolkla zamítavou odpověď. „Můžete je nechat své ženě, aby měla z čeho žít, zatímco vy budete ve vězení."
Meade přikývl. „Vezmu si kabát a rozloučím se se ženou."

Ucítila, jak se Ryderova ruka dotkla jejího ramene. „Počkejte na mě venku," řekl a popostrčil ji ke dveřím.
Zatímco Ryder dával pozor na Meadea, Eva se vrátila do kočáru. Když k ní přisedl i její sluha, unaveně se opřela o polstrování a zavřela oči. Po chvíli uslyšela Rydera, jak Meadea ponouká, aby vyskočil na kozlík vedle kočího. Sluha se v tichosti přemístil na místo ke stání hned za nimi. Byla ráda, že Meade nebude sedět uvnitř kočáru s ní a s Ryderem. Nemohla se na něho ani podívat. Stačila jen myšlenka na to, co ten mizera všechno udělal, a ruce se jí sevřely v pěst.
Přesto její hněv nebyl ničím ve srovnání se strachem, který ji zcela pohlcoval.
Tolik by potřebovala, aby ji Ryder uklidnil, ale nedala to na sobě znát. Když však ucítila, jak se jeho rameno dotýká jejího, vděčně se k němu přitiskla a vstřebávala živelné teplo, které z něho doslova prýštilo.
Jakmile kočí práskl do koní, prudce sebou škubla. „Myslíš si, že Meade mluvil pravdu?" zeptala se Eva, když se ocitli v soukromi kočáru. „Že tam Claira skutečně bude?" „Řekl bych, že je to pravděpodobné." „Takže jedeme rovnou do mlýna?"
„Ano. Cestou se však zastavíme v Hayden Parku pro další zbraně a posily."
Eva se kousla do rtu, aby potlačila náhlý příval slz, jež se jí draly do očí, a přikývla. Cesta domů jí připadala jako věčnost. Bolestně si

uvědomovala každou vteřinu drahocenného času, každičkou chvíli, která oddalovala záchranu Clairy.
Díky bohu, že tady byl Ryder. Sama by to zcela jistě nezvládla..., ačkoliv teď si připadala naprosto sama.

Zdálo se, jako by četl její myšlenky, poněvadž ji náhle objal ko lem ramen. Jsem rád, že sis tak dobře poradila, hraběnko. S tou zbraní jsi zacházela jako zkušená pistolnice."
Eva věděla, že se ji snaží povzbudit, a mírně se usmála. „Beatrice měla pravdu. Opravdu jsou situace, kdy je násilí potřebné. A tahle byla zřejmě jednou z nich."
Ryder se upřeně díval na Evu a náhle si všiml, že se její úsměv rozplynul a nahradilo ho zoufalství. Ruce si přitiskla ke rtům v očividné snaze získat ztracenou rovnováhu. Pak však začala náhle vzlykat.
„Omlouvám se..., já... jsem nechtěla být tak... slabá." Tvář zabořila do jeho pevné hrudi a hlasitě se rozplakala.
Ryder věděl, že její strach o sestru si vybírá svou daň. Něžně ji objal a konejšivě ji hladil po zádech. Její slzy i hlasité vzlyky zoufalství mu svíraly srdce.
„Nejsi slabá," šeptal ochraptěle se rty přitisknutými do hebkých vlasů. Eva byla pozoruhodným spojením protichůdných sil: skla a ocele, křehkosti a síly, krásy a oduševnení.

Byla vším, o čem kdy snil a po čem toužil. Jenže ted věděl, že si ji nezaslouží.
Se staženým hrdlem zavřel oči. Pokud nezachrání Clairu, Evin život se zcela zhroutí. A on nemůže dělat nic jiného, než ji utěšovat falešnými sliby.
Může ji jen držet, dotýkat se rty jejích vlasů a snažit se ovládat své vlastní emoce.
Konečně její vzlyky utichly a jediné zvuky, které se ozývaly, byl rytmický klapot koňských kopyt a občasné prásknutí biče. Ryder dál držel Evu v náruči a hladil ji po vlasech, dokud k němu nezvedla uslzenou tvář. Když se horkými rty dotkla jeho brady, Ryder ztuhl.
Cítil její horká a vstřícná ústa a věděl, že ho líbá, protože potřebuje utěšit. Jenže útěchu jí tímhle způsobem nemohl poskytnout.
„Ted ne." Něžně ji odstrčil stranou a z kapsy vytáhl čistý kapesník. „Tady, utři si oči."
Jeho hlas sice přetékal něhou, ale bolest z jeho odmítnutí byla tak velká, že měla dojem, jako by ji udeřil přímo do srdce.
Vzala kapesník, stáhla se do kouta kočáru a skrz oponu slz nepřítomně hleděla na okolní krajinu.
Ryder ji nechce.

Nemělo by ji to tolik bolet. Vždyť ve svých pocitech k ní byl vždy naprosto upřímný.
Jenže ona ho chtěla víc, než si kdy byla schopna přiznat. Chtěla jeho respekt, jeho uznání, ale ze všeho nejvíc celou dobu toužila po něčem zcela jiném.

Byla tak slepá.
Vysmrkala se do kapesníku a pokradmu se podívala na Rydera. Zarputile zíral z okna, byl nepřístupný a vzdálený.
Byla to opravdu ironie. Všichni ji považovali za skvělou znal-kyni lidských povah, ale když se přímo před ní objevil muž, se kterým by mohla být šťastná, nechala si příležitost prostě jen tak proklouznout mezi prsty. Až ted si uvědomila, jak hluboce Rydera miluje. Ted, když už bylo příliš pozdě, když k ní necítí nic jiného než přátelství. A doufat, že se přátelství změní v lásku, bylo naivní a hloupé.
Hořké myšlenky vyvolaly v Evě pocit prázdnoty, osamělosti a chladu.
Ted se však podobnými věcmi nemůže zabývat. Ne, když její sestře hrozí smrtelné nebezpečí. Ale jakmile bude Claira v bezpečí...
Eva se zhluboka nadechla a otřela si vlhké oči. Zcela se soustředila na nelehký úkol, který měla před sebou, a náhle pocítila naprostý klid. Nejdříve musí zachránit Clairu a pak se rozhodne, co bude dál.
Eva se pohroužila do svých myšlenek a celou cestu už nepromluvila. Až dokud nevjeli na nádvoří Hayden Parku a ona nespatřila všechen ten zmatek. Před jejím domem se shromáždila velká skupina mužů s vidlemi, sekerami a holemi. Ve většině z nich poznala své farmáře, nicméně jejich přítomnost ji překvapila a znepokojila.

„Co se stalo?" zeptala se podkoního, který otevřel dveře kočáru a spustil schůdky.
„Všichni se doslechli, co se stalo lady Claiře, a přišli jí na pomoc."
„Přesně tak, milady," řekl Zachery Dowell, novopečený otec malého Benjamina. „Doufáme, že vám budeme nějak užiteční.

Nemůžeme jen tak sedět a čekat, jak to dopadne. Prosím, milady, jen nám řekněte, jak můžeme pomoct. Pokud chcete vyhlásit pál rání, mohli bychom vám být nápomocní."
Eva cítila, jak se jí sevřelo hrdlo a do očí se jí derou další slzy, přesto se pokusila o vděčný úsměv. Nečekala, že jí na pomoc přijde celá armáda farmářů. Jsem vám tak vděčná... všem."
Podívala se na Rydera. „Celou záchrannou akci organizuje sir Alex. On rozhod ne, jak budeme pokračovat. Především nesmíme dopustit, aby se má sestra dostala do ještě většího nebezpečí."
Zachery přikývl a s uctivou úklonou se obrátila na Rydera, který ukázal na vězně. „Byl bych rád, kdybyste se postaral o Meadea."
„Velice rád, sire." Zachery se s nelibostí podíval na bývalého správce. Pak se znovu obrátil k Evě. „Cokoliv budete potřebovat, jsme vám zcela k službám, milady."
„Děkuji vám."
Vtom si všimla, že se davem prodírá Macky. „Víte něco nového o Claiře?" vyhrkla dychtivě, jakmile k nim dorazil. „Našli jste ji?"

„Ne," řekl Macky zachmuřeně. „Ale z Londýna právě dorazilo šest našich přátel."
Eva se chtěla zeptat, zda se jedná o jejich kolegy Strážce, ale Macky ji předešel svou vlastní otázkou. „Dozvěděli jste se od správce něco, co by nám pomohlo najít lady Clairu?"
Ryder odpověděl za Evu, zatímco ji směroval k domu. „Máme velkou naději, že ji najdeme. Svolej všechny přátele. Musíme vymyslet vhodný plán."

18

*E*va s bušícím srdcem v tichosti následovala Rydera, který se pomalu blížil k řece Quinn. Měsíc zakrývaly temné mraky, takže Eva co chvíli zakopla o nějakou zlomenou větev.
Když došli na okraj lesa, Ryder se zastavil a ukázal před sebe. Eva zvedla zrak a na otevřeném prostranství spatřila masivní třípatrovou budovu starého mlýna. Ve dvou oknech se svítilo a přede dveřmi přecházela ozbrojená hlídka.
To, že se v domě ukrývá nejméně pět ozbrojených mužů, zjistili už před více než hodinou, když se Ryder a jeho přátelé vydali na průzkum. Rozhodli se však využít momentu překvapení a počkat, až se na okolní krajinu snese naprostá tma. Chtěli se vyhnout zby-

tečnému riziku přestřelky, při níž by Claira mohla být zraněna.
Přesto celou dobu drželi hlídky, a byli připraveni kdykoliv zasáhnout. Eva, která se přesně podle rozkazů držela v povzdálí, nervózně přecházela sem a tam.
Když ji Ryder přišel konečně vyzvednout, měla nervy napjaté až k prasknutí. A ted, když se před nimi ze tmy vynořila temná postava, vyděšeně sebou škubla a málem hlasitě vykřikla. Ryder ji však chytil za rameno.
„To je jen Macky," zašeptal. „Neboj se."
Bylo zřejmé, že Mackyho očekával. Eva se zatajeným dechem sledovala, jak se ze tmy vynořil lord Thorne s dalšími dvěma muži. Zjištění, že okouzlující hnědovlasý vikomt patří mezi Strážce, ji příliš nepřekvapilo.
Ryderovi kolegové z Londýna se už před nějakou dobou rozptýlili kolem mlýna. Ryder s sebou vzal několik tuctů farmářů, kteří za nimi vytvořili hustou síť pro případ, že by se Hitchensovi podařilo upláchnout.
Rovněž Cecilovi bylo dovoleno zúčastnit se, a to i navzdory jeho zranění. Měl na starosti farmáře. Dostal příležitost prokázat svou odvahu. Ryder si uvědomoval, že mladík se potřebuje alespoň čás tečně zbavit viny za to, že si nechal sestru unést přímo před nosem.
„V domě se nic neděje," informoval Macky.
Eva viděla, že všechna okna jsou otevřená, aby do domu mohl proudit vlažný noční vzduch. Rovněž si uvědomovala, že volne prostranství

kolem mlýna nelze překonat, aniž by si toho nevšimly stráže.
Jediná možná cesta byla, jak řekl Ryder, doplavat k mlýnu po řece. Řeka Quinn se vinula těsně kolem budovy a otáčela obrovským mlýnským kolem, které pohybovalo složitým ústrojím uvnitř domu. Nicméně ted bylo kolo v klidu, takže nemohli využít klapotu, jenž by zamaskoval jejich příchod. Poslední věc, kterou Ryder chtěl, bylo vyplašit únosce a dát jim příležitost Clairе ublížit, či ji dokonce zabít. Proto se rozhodl oslovit Hitchense a jeho kumpány otevřeně.
Eva se tiše modlila a sledovala, jak Ryder vede jejího bývalého správce k okraji lesa.
Když Ryder přikývl, Meade hlasitě zvolal: „Nede? Nede Hit-chensi? To jsem já, Tobias Meade. Jsi tady, hochu?"
Muž u dveří sebou trhl a okamžitě namířil směrem, odkud zaslechl volání. Eva ztuhla a zatajila dech. Věděla, že pokud by se začalo střílet, Claira by se ocitla ve velkém nebezpečí.
Všude se rozhostilo naprosté ticho. Nebylo slyšet nic než zurčení vody v nedaleké řece a vítr, který pohyboval větvemi staletých dubů.
Konečně se v jednom z oken objevila silueta muže. „Co tady děláš, Tobiáši?"
Evě se zdálo, že poznala hlas svého sluhy Neda Hitchense.
„Budeš se muset vzdát, hochu," varoval ho správce. „Hra skončila."

Jestli si myslíš, že ted toho jen tak nechám, pak ses musel zbláznit. Přinutím je, aby mi zaplatili. Ještě několik hodin a bude ze mě bohatý muž."
„To je nesmysl, kamaráde. Je tady sir Alex s armádou ozbrojenců a nevypadá, že by ti chtěl zaplatit."

Rozhostilo se dlouhé ticho, dokud se neozval Ryder. „Má pravdu, Hitchensi. Nemáš nejmenší šanci."
Ned se drsné zasmál. ‚A vy nemáte šanci mě zastavit, sire Alexi. Chci své peníze! Jestli mi je nedáte, slibuji, že lady Clairu zabijú!"
Eva pevně zaťala pěsti a napjaté naslouchala Ryderovu hlasu. Jestli jí ublížíš, je to tvůj konec, Hitchensi. Pokud se teď vzdáš, pravděpodobně skončíš jen v žaláři. Jinak..." Ryder vystoupil ze stínu lesa na otevřené prostranství.
„Stůjte!" zvolal Ned. Jestli uděláte ještě jeden krok, podříznu jí hrdlo! Její krev ulpí na vašich rukách, sire Alexi."
Eva měla co dělat, aby nezačala hlasitě naříkat, ale nechtěla Rydera zbytečně znervózňovat.
‚A co tví společníci?" zeptal se Ryder s ledovým klidem. „Copak ti nemají do svého osudu co mluvit? Unos je jedna věc, ale pochybuji, že by se chtěli zaplést do vraždy urozené lady. Jestli to však udělají, přísahám, že ve vězení shnijí zaživa."
Když se z mlýna nic neozývalo, Ryder oslovil přímo Nedovy kumpány. „Vy ostatní uvnitř, s vámi nemám žádnou při. Chci jen Hitchense.

Dávám vám šanci odejít. Ted, okamžitě. V opačném případě už nebude úniku. Máte minutu na to, abyste se rozhodli."
Eva zatajila dech a doufala, že násilníci zvolí útěk.
O chvíli později se její přání vyplnilo. V tiché noci se ozvaly rychlé kroky a vzápětí uviděla tři stíny, které se vyplížily ze mlýna jako krysy opouštějící potápějící se loď. Krátce nato je následoval ještě čtvrtý, ozbrojený strážce, který hlídal vchod do domu.
Jakmile si Ned Hitchens uvědomil, že byl zrazen, z okna se ozvalo hlasité klení.
„Tví kumpáni ti už nepomohou, Hitchensi," zvolal Ryder. „Raději i s lady Clairou vyjdi ven."
Náhle Nedova silueta z okna zmizela. Eva napjatě čekala, co se bude dít. Svírala pěsti tak pevně, až si nehty zarývala do masa.
O chvíli později Ryder tiše zaklel a ukázal do okna v nejvyšším patře. Eva spatřila mužskou postavu, která se soukala ven a snažila se dostat na římsu poblíž obrovského mlýnského kola. Ryder je varoval, že Hitchens bude mít zcela jistě připravenou únikovou cestu pro případ, že by se mu jeho plán nevydařil.

Než stačila mrknout, Ryder zamumlal: „Ten je můj." Tichým krokem se rozběhl ke kolu, následován lordem Thornem. Macky se s dvěma Strážci vydal do mlýna, aby zachránil Clairu.

Eva se s vypětím všech sil přinutila zůstat, kde byla, neboť musela Ryderovi přísahat, že do záchranné akce nebude zasahovat a nedostane sama sebe do stejného nebezpečí, z jakého se ted snaží vysvobodit Clairu. Nebylo však lehké jen tu stát a pozorovat Rydera, jak běží ke kolu. Popadl jednu dřevěnou lopatku a začal šplhat nahoru se zcela zjevným úmyslem dopadnout Hitchense dřív, než se mu podaří uniknout. Pokud by totiž dorazil k řece a skočil do ní, mohl by jim v naprosté tmě docela dobře zmizet, čemuž chtěl Ryder zabránit.
Když si Eva všimla, že mu lopatka mlýnského kola vyklouzla z ruky, se zatajeným dechem si uvědomila, že dřevo je jistě vlhké a nebezpečně kluzké. Vtom se ozvala hlasitá rána z pistole. Eva nemohla dělat nic jiného, než potlačit výkřik a s hrůzou v očích sledovat, jak se Hitchens vztyčil nad Ryderem a podobný temnému andělu zla na něho mířil dvěma pistolemi. Z jedné už vystřelil a potom ji hodil Ryderovi na hlavu ve snaze omráčit ho a shodit z kola.
Nicméně Ryder dál šplhal vzhůru a lord Thorne byl jen několik stop za ním.
Její strach o Rydera jí svíral hrdlo a drtil srdce. Nesnesla by, kdyby byl zraněn, nebo snad dokonce zabit. Rozhodla se však svému strachu postavit a v duchu přesvědčovala sama sebe, že Ryder se v podobné situaci ocitl už nejméně tisíckrát.

Vždyť zachraňovat lidské životy byla nejen jeho profese, ale i jeho poslání. Nebezpečí patřilo k jeho životu. Byl ochránce, válečník, neobyčejně zručný a zasvěcený, připravený riskovat život pro ušlechtilé cíle.
„Stůj, nebo střelím!" varoval Rydera Hitchens a namířil na něj druhou pistoli.
„Vzdej se, chlape!" křikl Ryder. „Nemůžeš utéct."
Náhle Eva uviděla, jak se lord Thorne napřáhl a něčím kovovým mrštil dopředu. Bylo to jen zlomek vteřiny předtím, než se do Hitchensova pravého stehna zabodla ostrá dýka.

Sluha zavyl bolestí, celý se zkroutil a upustil pistoli. Ryder se vyšvihl nahoru, svižně zdolal poslední dřevěnou lopatku, popadl Hitchense za kotník a prudce jím smýkl. Muž znovu vykřikl, nebezpečně se naklonil dopředu a nebýt toho, že ho Ryder pevně držel, jistě by přepadl přes římsu a zřítil se k zemi.
Náhle však Ryder ztuhl. Podíval se stejným směrem jako lord Thorne. Oba muži zírali do oken mlýna.
A právě tehdy Eva ucítila ostrý dým. Trvalo jen chvíli, než pochopila, co se stalo.
Ten mizera v místnosti, kde byla její sestra, založil požár.
Claira. Dobrotivý bože.
Macky byl už uvnitř, ale co když se mu ji nepodaří zachránit včas...

Evu zachvátila panika a slepě se rozběhla ke dveřím.
Ryder viděl, jak se Eva řítí do hořící budovy a srdce se mu sevřelo úzkostí. Jakmile ucítil kouř, věděl, co se děje. Nejenže mlýn začal hořet, ale hrozilo, že co nevidět dojde k explozi. Skladiště přeplněné pytli s moukou bylo silně výbušné. Všechno a všichni uvnitř mohou co nevidět vyletět do povětří.
Ryder se zachvěl hrůzou. Pohlédl na přítele a ten vykřikl: Jdi! Já se o toho mizeru postarám."
Ryder pustil svého vézně a začal se spouštět po lopatkách kola zase dolů. Z oken vycházel hustý dým. Ryder věděl, že nezbývá mnoho času. Žena, kterou miloval, se rozhodla riskovat pro svou sestru vlastní život. Jenže on nedopustí, aby zemřela ani jedna z nich.
V rekordně krátkém čase se dostal zpátky na zem. Vrhl se k otevřeným dveřím a vběhl dovnitř. Oheň se sice šířil z druhého poschodí, ale plameny pomalu začaly dosahovat až ke skladišti plného pytlů s moukou.
Jakmile Ryder vyběhl po schodišti nahoru, k velké úlevě spatřil Evu. Byla předkloněná a silně kašlala, ale odmítla couvnout, a to i když ji Ryder popadl za loket a snažil se ji odvést stranou.
„Neopustím ji!" vykřikla a ukázala k místnosti, která byla celá v plamenech. „Tudy!"

Náhle se z místnosti vypotáceli dva Strážci a vzápětí za nimi Macky, který držel v náruči

bezvládné tělo lady Clairy. Tehdy Eva konečně Ryderovi dovolila, aby ji vyvedl z domu.
Vystrčil ji do čistého nočního vzduchu a vykřikl: „Utíkej do lesa! Já se vrátím pro Clairu."
Aniž by čekal, zda ho poslechne, Ryder se obrátil a rychle pospíchal zpátky za Mackym. Ten, ačkoliv na pokraji sil, se neochotně vzdal svého drahocenného břemene.
Ryder popadl Clairu do náruče a rychle vyběhl z domu. Věděl, že ji musí odnést co nejdál od hořícího mlýna dřív, než celý vybuchne.
Ještě nezdolal ani třetinu cesty k lesu, když za sebou uslyšel ohlušující explozi. Zasažen silnou tlakovou vlnou se Ryder stěží udržel na nohou. Macky, který mu běžel v patách bohužel takové štěstí neměl. Když se masivní dveře domu roztříštily na stovku smrtících úlomků, jeden z nich udeřil Mackyho do ramene a do hlavy. Koutkem oka Ryder zahlédl, jak jeho přítel prolétl vzduchem a pak upadl tváří k zemi. Ryder však věděl, že se nesmí zastavit. Se sebezapřením doběhl až na okraj lesa, kde Clairu opatrně položil do trávy a sklonil se nad ní, aby si ověřil, zda dýchá.
Ještě žije," zamumlal a ulehčené si oddychl. Z pochvy na opasku vytáhl ostrou dýku a jediným prudkým pohybem rozřezal provaz, kterým únosci Claiře svázali ruce. Eva klečela vedle své sestry a tiše naříkala.
Když dívka náhle zasténala a začala kašlat, vysíleně bojovat o dech, Eva vděčně zašeptala: „Díky bohu."

Claira konečně popadla dech a podívala se na Rydera. „Věděla jsem, že mě najdete," řekla prostě.
Ryder ji něžně pohladil po tváři. „Musím se podívat po Mackym," řekl ochraptěle.
Eva přikývla. Jdi, prosím... Já zůstanu s Clairou."
Přikryl Clairu svým kabátem a vyskočil na nohy. Když byl pryč, Eva se podívala zpátky na svou sestru. „Ublížili ti?"
„Ne, kromě toho, že Hitchens schválně kopl do lucerny, ten neřád. A jeho přátelé mě svázali provazem."

Když Claira zvedla ruce, Eva uviděla krvácející rány na jejích zápěstích.
Ten pohled jí drásal srdce. „Ach, Clairo, je mi tak líto, že jsi musela prožít takové utrpení."
Jsem v pořádku, Evo, skutečně," tvrdila dívka mezi jednotlivými záchvaty kašle.
Když se znovu zklidnila, Claira obrátila hlavu a podívala se na hořící mlýn, který se zatím změnil v hotové peklo. „Kde je Macky? Myslela jsem... Viděla jsem pana Macklina, jak se ke mně sklání. Copak se mi to jen zdálo?"
„Ne, drahá," odpověděla Eva. „Zachránil tě z ohně. Ale pak došlo k výbuchu."
„Co se stalo? Je Macky v pořádku?"
„Obávám se, že ne," řekla Eva.
„Musím ho vidět."
„Samozřejmě, jakmile budeš schopná vstát."

Macky, který se odplazil dál od smrtelných plamenů, se právě snažil vstát, když k němu doběhl Ryder.
„Co je s ní?" zeptal se Macky zoufalým hlasem.
Ryder se na přítele usmál. Je díky tobě v pořádku."
Macky se zhroutil zpátky na zem. Tvář měl pokrytou ranami a nejméně ze dvou míst na hlavě silně krvácel, přesto v sobě měl stále dost sil, aby hlasitě klel a sliboval pomstu, zatímco mu jeden z jeho přátel začal ošetřovat rány.
Když se Ryder přesvědčil, že je jeho přítel v bezpečí, vrátil se k Evě. Spatřil její uslzenou tvář a srdce se mu sevřelo úzkostí. Ještě stále tiše plakala, překrásné rysy strhané prožitou hrůzou a zoufalstvím, což byl jasný důkaz jeho selhání. Clairu unesli je proto, že ji nedokázal ochránit.
Matně si uvědomoval, že obě sestry obklopila hrstka lidí, mezi jinými i doktor, který s nimi přijel pro případ, že by lady Claira potřebovala jeho pomoc. Ted už bude v dobrých rukou.
Náhle se k nim přiřítil Cecil a chtěl vědět, co se stalo. Když se na něho Claira usmála, padl vedle ní na kolena a bratrsky ji objal. Dívka se nejdříve smála, ale pak začala hlasité protestovat, že ji rozmačká.

Když ho Eva upozornila, aby dával pozor, Cecil ji jen přitáhl blíže a s tváří přitisknutou do Clairiných vlasů jen stále dokola děkoval bohu.
Dojemné setkání plné radosti a štěstí bolestně drásalo Rydero-vo srdce, neboť věděl, že si

nezaslouží stát se jeho součástí. Všichni tři sourozenci se smáli a plakali a společně oslavovali Clairinu záchranu.
Neschopen sdílet jejich radost obrátil se k nim Ryder zády a ponechal Evu a Cecila, aby se postarali o svou sestru.
Zatímco Mackymu ošetřovali rány, Ryder se porozhlédl kolem a zkontroloval vzniklé škody. Oheň se jim sice podařilo uhasit, ale všude to vypadalo jako na bojišti.
Jakmile uviděl Hitchense, znovu se v něm probudila prudká touha toho bastarda vlastnoručně zabít. Thornemu se naštěstí podařilo odvést sluhu do bezpečí dřív, než došlo k explozi.
Hitchens byl přivázaný u stromu, kolem něho stálo několik sedláků, kteří do něj ne zrovna šetrně píchali špinavými vidlemi.
Koneckonců, výsledek mohl být daleko horší, pomyslel si Ryder, přesto ho to příliš neuklidnilo.
Nicméně na temné myšlenky neměl příliš mnoho času, poněvadž koutkem oka zahlédl, jak se k nim blíží Eva. Spolu s Cecilem podpírala Clairu, která trvala na tom, že musí vidět Mackyho.
Když Claira spatřila rozsah Mackyho zranění, vyděšeně zalapala po dechu a navzdory protestům svých sourozenců k němu okamžitě poklekla. „Ach, je mi to tak líto. To všechno kvůli mně."

Macky se pokusil o úsměv. „To nic není, má paní. Jsem rád, že jsem si alespoň na chvíli mohl zahrát na hrdinu."
Pohladila ho po vlasech a tiše vzlykla.
Na Mackyho tváři se objevil zmatený výraz. „Co to je? Slzy? Vy pláčete?"
Claira ho vzala za ruku a přitiskla ji ke rtům. „Kdyby tě zabili, nepřežila bych to."
„Ach, má krásná holčičko, hlavně že jsi v bezpečí. Jinak mi na ničem nezáleží."
Bez ohledu na svá zranění i na přítomné, kteří je pozorovali, si Macky přitáhl Clairu do náruče a dychtivě ji políbil. Ryder si všiml,

jak sebou Eva trhla. Mackyho vášnivý polibek a dychtivá odezva Clairy nenechávaly nikoho na pochybách o jejich vzájemných sympatiích.
Když ji konečné uvolnil, Claira na něho hleděla s bezděčným údivem, stejně jako Macky na ni. Po chvíli se však rozhlédl kolem sebe a omluvně se podíval na Evu. „Tohle možná byla moje jediná šance." Pak se znovu obrátil ke Claiře a něžně ji pohladil po tváři. „Byl bych rád, děvče, kdyby sis mě vzala za muže. Nejsem sice kdovíjaká partie, ale upřímně tě miluji."
Radost, která se zračila v Claiřině tváři, prozradila odpověď dřív, než ji dívka stačila vyslovit. „Ano, vezmu si tě, Macky. A ráda."
Cecil se nezdál být vývojem situace vůbec překvapen, kdežto Eva ano. „Clairo..., teď není vhodná chvíle k tak závažným rozhodnutím. Právě jsi prožila traumatizující zážitek."

Claira se usmála. Já vím. Ale právě mé utrpení mi pomohlo otevřít oči a konečně jsem zjistila, co je pro mé důležité. Vím, že tohle jsi pro mě neplánovala, Evo, ale Macky je manžel, kterého chci. Ten, nebo žádný jiný. Já ho miluji."
Zjevně zaskočená sestřiným přiznáním lásky, Eva bezradně zírala na Clairu. „Věděla jsem, že máš pan Macklina ráda, ale ani v nejmenším jsem netušila, že tvé city jsou tak hluboké."
„Nikdo z nás to nečekal, ale stalo se to, a to dokonce dřív, než jsem si to sama uvědomila."
„Clairo, stejně bys měla počkat, až se alespoň trochu zotavíš. Není důvod, proč spěchat."
Ryder rozzlobeně zatínal pěsti. Byl přesvědčen, že Evina šokovaná reakce pramení pouze z toho, že mezi mladými milenci je velký společenský a finanční rozdíl. Už chtěl přispěchat svému příteli na pomoc, ale Macky promluvil dřív, než mohl Ryder cokoliv říct.
„Ano, má lásko. Tvá sestra má pravdu. Chci, aby sis byla jistá a nikdy svého rozhodnutí nelitovala."
Claira zakroutila hlavou. „Nikdy svůj názor nezměním."
Eva vzala sestru za rameno a pomohla jí vstát. „O tom si můžeme promluvit později. Ted se musíme dostat co nejrychleji domů a uložit tě do postele."

Claira se unaveně usmála a ohrnula nosík. „Nejdříve bych se potřebovala vykoupat, pokud

proti tomu nebudeš nic namítat." Eva se usmála. „Samozřejmě."
Ryder se obrátil na Cecila. „Dneska jste si počínal dobře, mladý muži. Chcete mi pomoct dokončit práci nebo doprovodíte své sestry domů?"
„Chci zůstat s vámi, jak jinak," odpověděl chlapec. „Za celý svůj život jsem nezažil tolik vzrušení." Cecil se zarazil a omluvně se podíval na sestry. „Nebude vám to vadit? Ted, když jste obě v bezpečí, se konečně můžu přestat strachovat a celé si to užít."
Když se Eva chápavě usmála a řekla mu, že může zůstat, Cecil se doslova rozzářil.
Bez dalšího komentáře Ryder obě dámy doprovodil ke kočáru, kde na ně čekal kočí a dva ozbrojení Ryderovi muži. Pomohl Clairе dovnitř a na chvíli se obrátil k Evě.
„Neměla bys jim bránit," řekl tiše. „Mužova cena není v jeho titulu nebo ve výšce jeho jmění."
Udivené se na něho podívala. „To já přece vím."
Ryder se zhluboka nadechl ve snaze ovládnout svůj vzrůstající hněv. „Macky je dobrý člověk."
„To také vím. Jen chci, aby si Claira byla naprosto jistá. Manželství je příliš závažná událost, než aby o něm rozhodovala v pohnutém stavu." Když mlčky přikývl, Eva se na něho váhavě usmála. „Rydere, ještě jsem neměla příležitost za všechno ti poděkovat..., za to, žes zachránil mou sestru."

Neodpověděl. Nechtěl Evin vděk. Vděčnost byl jen ubohý drobeček toho, po čem toužil.
Ted však nebyl vhodný čas něco vysvětlovat. Unavený výraz milovaného obličeje Ryderovi připomínal, že právě prožila nelehké chvíle a že si potřebuje odpočinout.
Jed s Clairou domů," řekl mírně.
„Co budeš dělat ty?"
„Doprovodím našeho zajatce na zdejší policejní stanici a dohlédnu na jeho výslech. Zřejmě to bude trvat celou noc."
„Ale až skončíš, vrátíš se do Hayden Parku?" zeptala se. Když váhal, Evin tón znežněl.
„Prosím, Rydere. Vím, že ti tety budou chtít poděkovat."

Jenže já o jejich díky nestojím." „Chápu."
Mimovolně se jeho prsty sevřely kolem Evina zápěstí a Ryder se musel ze všech sil ovládat, aby Evu nepřitáhl k sobě a nepolíbil ji, jako to před chvílí udělal Macky s Clairou. Tohle může být poslední šance okusit sladkost jejích rtů, cítit její žár. Pak se však Ryder přinutil uvolnit své sevření a poodstoupit. „Možná, až budu hotový s Hitchensem."
Eva vypadala, jako by chtěla ještě něco říct, pak však jen mlčky přikývla a nasedla do kočáru za svou sestrou.
Ryder za ní zavřel dveře a sledoval, jak se kočár vzdaluje. Ted, když bylo po všem, se cítil ještě mizerněji, ačkoliv by se dalo říct, že vyhrál.
Dnes se přesvědčil, jak hluboce Eva svou sestru

miluje - tak, že by pro ni byla ochotna obětovat i život. Eva své blízké chránila s rozhodností lvice, a kdyby bylo zapotřebí, bojovala by až do posledních sil.
Přemýšlel, zda by Eva mohla někdy tak moc milovat i jeho. Jenže to se zřejmě nikdy nestane. Uvědomil si pravdu, a to přineslo do Ryderovy duše náhlou prázdnotu, jako by mu přestalo bít srdce.
Prudce se obrátil a vydal se zpátky ke scéně zmaru. Bude se muset rozhodnout, zda má dál usilovat o Evinu přízeň. Byla vším, po čem kdy toužil. Ale co ona? Mohla by ho milovat? Třeba bude skutečné šťastnější, když z jejího života jednou provždy zmizí.
Snad by se měl vrátit na Cyrenu. Ryder se zarazil. Představa, že by měl Evu opustit, ho bodla jako ostrý nůž. Nedovedl si představit, jak bude bez ní žít.
Ted se však nemůže oddávat myšlenkám na svou vlastní beznaděj. Má v rukou osud vězně, se kterým se musí co nejrychleji vypořádat. Bude ještě chvíli trvat, než bude mít čas na to, aby dal do pořádku svůj vlastní život.

19

*I*nteriér kočáru byl jen matně osvětlený, což Evě dávalo šanci skrýt svou lítost. Místo toho, aby pociťovala radost z Claiřiny záchrany, připadala si opuštěná a zrazená.

Pravda byla taková, že ji hluboce ranilo Ryderovo odmítnutí. Viděla jeho sklíčený pohled a měla dojem, jako by se s ní loučil. Jako by ji už nikdy neměl spatřit.

Eva cítila, jak se jí svírá hrdlo. Byla si jistá, že se Ryder do Hayden Parku už nevrátí. Samozřejmě že tam měl své věci, ale pro ty si mohl poslat. Nemusí si je odvézt osobně.

Vlastně už nebyl žádný důvod, proč by se měl vracet. Teď, když je Hitchens ve vězeni, Eva už jeho ochranu nebude potřebovat.

Samotná myšlenka, že ho třeba už nikdy neuvidí, jí brala dech. Ale co vlastně očekává, když ho jen před několika hodinami tak nevybíravě vyhnala? Možnost, že by skutečně odešel, jí do srdce vypalovala bolestnou ránu.

Vtom však její neradostné myšlenky přerušila Claira. „Vím, že ses o mě bála, Evo. Jistě si myslíš, že po prožité hrůze nejsem schopná střízlivě uvažovat. Jenže já vím, co cítím. Znám své myšlenky a především znám své *srdce."*
Eva se na svou sestru smutně usmála. „Bojím se o tebe, drahá. Připadá mi zvláštní, že ses tak rychle rozhodla. Copak tě ani na chvíli nenapadlo, že sis svou náklonnost a vděk k panu Macklinovi mohla splést s láskou?"
„Ne, Evo, jsem si jistá. Nikdy ve svém životě jsem nebyla jistější. Mackyho upřímně miluji. A věřím, že i on miluje mě."
Eva zaváhala. Náhle si připadala tak bezradná. „Možná se skutečně milujete, ale musíte si být oba absolutně jistí, že manželství je skutečné to, co chcete. Jakmile se vaše city krátce po svatbě změní, oba budete nešťastní. A co je horší, pro tebe nebude cesty zpátky.

Provdaná žena se stane majetkem svého muže a ty se ocitneš zcela v jeho moci."
Jenže já mu věřím," řekla Claira rozhodně. „On by mě nikdy nezradil."
Jenže ho znáš jen krátkou chvíli. Ani ne měsíc."
„To si uvědomuji. Ale občas se prostě stane, že najednou pochopíš, kdo je ten pravý." Na Clairině tváři se objevil zasněný úsměv. ‚A Macky je ten pravý, Evo. Já to vím." Ruce si přitiskla k srdci. „Zřejmě to postrádá veškerou logiku, ale sama jistě uznáš, že láska nebývá zrovna rozumná."

Když Eva neodpovídala, Claira se na ni upřeně zadívala. „Napadlo tě někdy, že duše sama pozná svého životního partnera?"
Ta otázka ji znepokojila. „Snad je to možné. Ale, Clairo, pokud se něco takového stává, pak velice zřídka."
Jenže teď se to právě stalo. S Mackym jsem šťastná, Evo. Je to jednoduché." Claira se natáhla a uchopila Evinu ruku. „Přesně tohle jsi pro mě přece vždy chtěla - šanci najít si svého životního partnera, se kterým bych byla šťastná. Nu, a já jsem ho našla. Pokud chceš, abych se svatbou počkala, dobrá. Ale předem ti říkám, že na mých citech k Mackymu to nic nezmění. A ráda bych dostala tvé požehnání."
Eva cítila, jak se jí sevřelo hrdlo a do očí se draly slzy. Uvědomovala si, že Claira je skutečně šťastná. Z její malé sestřičky sálal klid a mír, poklidná vyrovnanost dospělé ženy. Měla by být spokojená. Claira bude zřejmě s Mackym skutečně šťastná a tohle přeci chtěla. Jejím největším přáním bylo, aby Clai-řino manželství stálo na pevných základech vzájemného respektu a porozuměni. A zdá se, že právě tohle u pana Macklina našla.
„Dobře tedy," odpověděla Eva mírným tónem. „Pokud jste si oba stoprocentně jisti, že se vzájemně milujete a že vaše city jsou trvalé, pak máte mé požehnání."
Claira nadšeně objala svou sestru kolem krku. Když se odtáhla, v očích se jí leskly slzy.

„Chtěla bych, abys také poznala štěstí, Evo. Zasloužíš si jej mnohem víc než kdokoliv jiný."
„Nu, dobrá..., štěstí zřejmě nebude mým osudem."
Claira se opřela o polstrování a smutně si povzdychla. .Alespoň se už o mě nebudeš muset dlouho starat. Ted budeš mít konečně

čas na svůj vlastní život. A také se budeš moct soustředit na vhodnou nevěstu pro sira Alexe."
S prudkým bodnutím u srdce Eva vyhlédla z kočáru. Když neodpovídala, Claira se začala vyptávat: „Chceš mu přece pomoct, ne?"
Eva si odkašlala ve snaze zbavit se knedlíku, který jí uvízl v hrdle. „Sir Alex už mou pomoc nepotřebuje. Zřejmě si vybere jednu z kandidátek na svém seznamu a vezme si ji."
Chvíli trvalo, než Claira znovu promluvila. „Skutečně chceš, aby se oženil s lady Keelingovou? Nebo, bože chraň, s paní Ferris--Jonesovou?"
„Ne," řekla Eva snad až příliš ostře.
„Proč ne?"
Eva se přinutila zklidnit své rozjitřené emoce. „Nechtěla jsem tím říct, že by se neměl oženit s Lydii. Je pro něho skvělou partií." Eva nenucené pokrčila rameny. Je mi to jedno, jen jsem unavená. Byl to dlouhý a úmorný den, i když jsem si jistá, že pro tebe byl mnohem horší."
Claira se usmála svým zvláštním osobitým způsobem. „Nebyl tak strašný, když uvážím, co mi přinesl. Jenže já jsem doufala..."

„V co jsi doufala?"
„Že najdeš své štěstí po boku sira Alexe."
Eva sebou škubla a udiveně se podívala na svou sestru.
„Copak ti na něm ani trochu nezáleží, Evo?"
Ano, samozřejmě že záleží. Více, než si myslela, že je vůbec možné. Jenže po dnešním dni se Ryder pravděpodobně vrátí do Londýna a bude pokračovat ve svých plánech ohledně manželství.
Eva celá ztuhla. Nesnesla myšlenku, že se Ryder ožení. Že si vybere za ženu někoho jiného než ji. Nedovedla si představit, jak bez něho bude žít. Vždyť nebude vědět, co dělá, kde je, s kým je nebo zda je vůbec naživu. Bez Rydera ji čeká jen smutná budoucnost plná nekonečné samoty. Prázdnota, kterou náhle cítila v srdci, toho byla jasným důkazem.
Claira stále čekala na odpověď. „Nu, záleží ti na něm?"
„Ano," zašeptala Eva. „Záleží. Víc, než jsem si kdy byla schopná přiznat."

„Věděla jsem to!" Claira nadšeně zatleskala rukama. „Doufala jsem, že se do něho nakonec zamiluješ. Ach, to je skvělé, Evo! A jak dobře vím, až se to sir Alex dozví, bude štěstím celý bez sebe. Vždycky čekal, až v něm uvidíš svého budoucího manžela."
Eva nechápavě pozvedla obočí. „O čem to mluvíš?"
„Sir Alex tě miluje, Evo, tím jsem si jistá."

„On... mě miluje?"
„Ano. A pokud vím, tak už dlouhé roky." Eva zmateně otevřela ústa. „Proč si to myslíš?" zeptala se po chvíli.
„Protože ho znám. Celou tu dobu, co jsi byla vdaná a žila jsi v Anglii, se netajil svou hořkostí nad tím, že ses provdala. Kdykoliv zaslechl tvé jméno, vždy jsem v jeho očích spatřila stejný pohled."
Jaký pohled?"
„Plný smutku a lítosti. Jako by se rozplynul jeho největší sen. A ted, pokaždé, když tě vidí, jeho pohled zněžní láskou."
Evě se údivem rozevřely oči. Jsi si tím jistá, Clairo? Nemýlíš se?"
„Ne, nemýlím. Copak skutečně nevíš, co všechno pro něho znamenáš?"
„Ne, to mě nikdy nenapadlo." Ryder své city vždy dobře ukrýval. Na tváři měl masku lhostejnosti, i když sdíleli ty nejintimnější okamžiky. Vždy se domnívala, že vášeň, kterou u něho viděla, byla jen součástí slíbené lekce života.
Jak mohla být tak slepá? Jenže Eva odpověď na tuhle otázku dobře znala. Byla tolik soustředěná na ochranu vlastní nezávislosti, že nikdy nemyslela na Ryderovy potřeby, na jeho tužby. Je snad možné, že ji skutečně miluje, že ji miloval celé dlouhé roky?
„Věř mi, Evo," trvala Claira na svém, ve tváři náznak melancholie. „Miluje tě. Proč jinak by se se mnou a s Cecilem neustále obtěžoval a bral

nás pod svá ochranná křídla? Bylo to kvůli tobě, ne kvůli nám. O jeho přání oženit se s tebou vím už několik týdnů. Vlastně od té doby, co přijel do Londýna. Naštěstí jsem ho stačila upozornit, že s tebou musí jednat velmi pomalu."
„Pomalu?"

„Požádal tě o pomoc s výběrem vhodné manželky jen proto, aby ti mohl být nablízku a mohl se ti dvořit, aniž by tě vylekal. Hledání nevěsty jen předstíral."
„Ale proč?" zeptala se Eva udiveně.
„Protože ty bys ho odbyla se slovy, že se už nikdy znovu neprovdáš. A taky se bál - oba jsme se báli -, že bys ho mohla odmítnout a víckrát s ním nepromluvit. Chtěl tě požádat o ruku už před několika týdny, ale já jsem mu doporučila, aby to nedělal. Chce si tě vzít, Evo. A vsadím se o cokoliv, že jsi jediná žena, kterou kdy chtěl."
Eva udiveně zírala na Clairu a srdce se jí začalo tetelit štěstím. Pak si však vzpomněla na ráno a probouzející se radost okamžitě ochladla. Možná ji skutečně miloval... kdysi. Ale s největší pravděpodobností ho od sebe sama odehnala.
V uších jí zněla krutá slova, kterými Rydera vykázala ze svého domu, a to všechno jen proto, aby se vyhnula případným intimnostem.
Zahanbeně sklopila zrak a odmlčela se.
Náhlé ticho přerušila až Claira. „Doufám, že ho ted nechceš odmítnout, Evo? Snad se nebojíš života po jeho boku?"

Eva mlčky zakroutila hlavou. Ne, nebála se sňatku s Ryderem. S naprostou jistotou věděla, že by se nikdy nezachoval jako její zesnulý manžel. Nikdy by s ní nejednal s nadřazeností a chladnou autoritou. Ryder byl vášnivý a starostlivý. Záleželo mu na jejích pocitech, na tajných přáních, tužbách. Nikdy by s ní nejednal jako se svým majetkem, s drahou cetkou, kterou by si připnul na klopu svého kabátu. Ryder byl muž, který si dovedl ženy vážit a byl schopen ji respektovat.

Eva se náhle zarazila. Je vůbec možné, že opravdu uvažuje o dalším manželství? Vždyť si přísahala, že se už nikdy neprovdá. Jenže to nebyla zamilovaná.

Nikdy nedoufala, že pozná skutečnou lásku. Ten krásný cit, který hřeje u srdce a blaží duši. A přesně tohle se stalo s Ryderem. Vyplnil její vnitřní prázdnotu a nahradil ji radostí. Když byla s ním, cítila se neskutečně šťastná.

Možná má Claira pravdu. Třeba to je skutečně tak jednoduché.

Eva se zasněně usmála. Chce chránit toto štěstí. Chce budoucnost s Ryderem, chce ho jako svého muže. Chce manželství založené na skutečné lásce.

„Měla bys mu říct, co k němu cítíš, Evo," řekla Claira. Jestli ho miluješ, měl by to vědět."

„Ano," souhlasila Eva tiše.

„Myslím, že sir Alex pro tebe bude ideálním manželem."

I ona si to myslela. Jenže si nebyla jistá, zda ona bude ideální manželkou pro něj. Nejistota jí sevřela hrdlo.
Obávala se, že se mu nikdy nebude moci vyrovnat. Ryder byl hrdina, který svou velikostí zastínil stovky urozených gentlemanů. Možná to bude právě ona, kdo bude muset dokázat, že si zaslouží jeho přízeň.
Jedno však věděla zcela jistě. Pokud nechce, aby jí štěstí proklouzlo mezi prsty, musí začít jednat.
Znovu se odmlčela, nicméně tentokrát to nemělo nic společného s melancholií. V srdci jí začala klíčit naděje. Rozhodně měla o čem přemýšlet.
Vtom kočár zpomalil a Eva vyhlédla z okna. Vjížděli na nádvoří Hayden Parku a ve všech oknech grandiózního domu se svítilo. Bylo zřejmé, že tety i služebnictvo přesně plní její pokyny a všichni čekají na jejich bezpečný návrat.
Kočár zastavil před stájemi a Eva nasměrovala Clairu k zadnímu vchodu, aby je nespatřil nikdo z jejich hostů. Ted jsou jistě všichni v přijímacím pokoji a zpříjemňují si večer poslechem hudby a hrou v karty.
Jako první je přivítal jejich lokaj Dunstan, vzápětí se však z chodby vyřítily Beatrice a Drucilla. Zcela jistě je informoval sluha, kterého nechali stát na stráži.
„Ach, má nejdražší!" vykřikla Beatrice a vřele Clairu objala. „Díky bohu, že jsi v pořádku."
Drucilla byla zdrženlivější, neboť si všimla špinavých šmouh na Clairiných šatech a na

obličeji, přesto dívku něžně políbila na čelo. „Doufám, že ti žádný z těch neřádů neublížil."
„Ne, teto Drucillo. Jen mě svázali, zacházeli se mnou jako s pytlem ovsa a nechali mě k smrti vyhladovět."

Drucilla našpulila rty. „Bohužel se po dnešních událostech nebudeme moci vyhnout skandálu. Doufám jen, že jeho následky dokážeme snížit na minimum, aby nedošlo k naprostému zničení tvé pověsti. Jakmile se umyješ a převlékneš, přidáš se k našim hostům v přijímacím pokoji, aby na vlastní oči viděli, že nejsi zraněná. V opačném případě by se všichni tví nápadníci zřejmě stáhli."
Claira se usmála. „Na tom už nezáleží, drahá teto."
Eva, která chtěla oddálit lítou bitvu, jež nastane, jakmile se tety dozvědí o Clairině výběru manžela, řekla: „Dunstane, lady Claira je hladová. Mohl bys zařídit, aby jí do pokoje přinesli podnos s večeří a postarali se o koupel?"
„Zajisté, má paní. A pokud mohu být tak smělý, chtěl bych říct, že všichni jsme opravdu rádi, že je lady Claira v pořádku."
„Děkuji, Dunstane." Když se s Clairou vydaly ke schodišti, ještě se obrátila na Drucillu. „Musíme siru Alexovi a panu Macklinovi poděkovat za její záchranu. Dlužíme oběma gentlemanům naše vřelé díky."
Drucilla znovu nasadila povýšený výraz a odevzdaně mávla rukou. „Nejsem tak

tvrdohlavá, abych nedokázala přiznat, že jsem byla k siru Alexovi skutečně nespravedlivá, Evo. A doufám, že se brzy vrátí, abych mu mohla vyjádřit svůj dík a omluvila se mu."
Já také doufám," zamumlala Eva dřív, než se obrátila ke schodišti a vydala se za svou sestrou. Nejraději by Clairu uložila do postele, ale Drucilla měla pravdu. Pokud nechtějí, aby Clairina pověst utrpěla nenapravitelné škody, bude se muset překonat a sejít dolů mezi hosty. Jakmile se obě vykoupají a občerství, zbytek večera stráví v přijímacím pokoji a budou se snažit zmírnit vzniklé škody na minimum. Pochopitelně, že skandálu ohledně Clairina únosu nezabrání, ale aspoň dají všem na srozuměnou, že nestrávila noc ve společnosti špinavých zločinců.
A přesně jak řekla, Mackymu na její pověsti zas tolik nezáleží. Ne, pokud ji skutečně miluje, jak tvrdí.
Eva najednou pocítila, jak se jí po dlouhé době začíná vracet dobrá nálada. Pokud se její sestra šťastně provdá, pak bude dostatek času, aby se postarala i o svou vlastní budoucnost. Ted už přesně věděla, co od života chce. Stejně jako Claira se rozhodla uposlechnout hlasu svého srdce.

Otázka byla, jak to provést.
Nejspíš se bude muset se svou láskou svěřit Ryderovi a nějakým způsobem ho ujistit, že se chce stát jeho manželkou. Už domluvila tolik

šťastných manželství a ted jí nezbývá nic jiného než doufat, že stejně tak dopadne i to její.
Eva cítila, jak ji obestřelo naprosté ticho. Jako by se připravovala k bitvě.
Nezáleží na tom, jestli se Ryder dneska vrátí nebo odjede do Londýna, aby se tam poohlédl po jiné manželce. Dokonce nezáleží ani na tom, jestli ji přestal milovat. V takovém případě bude muset prostě zařídit, aby změnil názor.
A nepřestane, dokud Rydera nezíská a nestane se jeho ženou.

20

*K*dyž se Ryder konečně dostal do své ložnice v Hayden Parku, na východě se právě objevily první sluneční paprsky. Vešel, zavřel za sebou dveře a náhle se prudce zarazil. Zlatavé sluneční paprsky prosvítaly průsvitným krajkovím záclony a dopadaly na kožené křeslo poblíž okna, kde tiše a pravidelně oddychovala půvabná žena.
Ryderovi se prudce rozbušilo srdce. Eva zřejmě čekala na jeho návrat a usnula. Měla na sobě bílou noční košilku, modrý brokátový župan a po ramenou se jí rozlévala divoká záplava hebkých vlasů.
Ryder údivem skoro přestal dýchat. Ranní slunce pozlacovalo dokonalou tvář a dodávalo jí

téměř nadpozemské krásy. Vypadala zčásti jako bohyně, zčásti jako anděl.
Dlouho tam jen tak stál a mlčky se kochal křehkým půvabem. Když se po chvíli probudila a otevřela oči, potřeboval veškerou vnitřní sílu, aby ovládl rozbušené srdce a udržel ho tam, kde bylo jeho místo.
„Rydere," zašeptala něžně a v přítmí pokoje na něho upřela svůj zrak.
„Co tady děláš, Evo?" zeptal se ochraptělým hlasem.
Já... potřebuji s tebou mluvit. A tak jsem si myslela, že na tebe raději počkám tady, kdyby ses třeba rozhodl sbalit si věci a bez rozloučení odjet do Londýna." Prohlížela si ho modrýma očima.
Ryder zůstal jako zkamenělý. V průběhu dlouhé noci měl příležitost, aby si z rukou a z tváře smyl veškerou špínu, přesto stále cítil štiplavý zápach kouře a na bradě měl temné strniště. V takovém stavu si nedovolil přiblížit se k Evině čisté kráse.
Přesto se však neovládl a udělal krok dopředu.
„Moc dobře víš, že bys tady neměla být. Koleduješ si o skandál. Pokud tě někdo uvidí, jak vycházíš z mé ložnice, naprosto ti to zničí pověst."

Rty se jí zkřivily do mírného úsměvu. „Na případném skandálu ani na mé pověsti mi vůbec nezáleží. Nemohla jsem tě nechat odejít, aniž bych ti řekla, co k tobě cítím."

Když tázavě pozvedl obočí, Eva vstala a prsty nervózně sevřela látku brokátového županu.
„Co ke mně cítíš?" vydechl Ryder.
Znovu se lehce usmála. „Claira mi včera večer řekla něco velmi moudrého. Chce se provdat za pana Macklina, protože je s ním šťastná. Až do té doby jsem nedokázala popsat, co k tobě cítím. Ted už vím, že Claira přesně popsala i mé pocity. Jsem s tebou šťastná, Rydere. A co víc, uspokojuješ něco hluboko uvnitř mé duše. Vyplňuješ bolestnou prázdnotu, kterou cítím," Eva si dlaně přiložila k srdci, „tady. Prostě tě miluji."
Když Ryder stále mlčel, Eva pokračovala: Je to přímo děsivé, ale nebýt Clairina únosu, asi bych si to nikdy nedokázala přiznat. Ale včera, když jsme se vraceli z Hertfordu, jsem si náhle uvědomila, co k tobě skutečně cítím. Chtěla jsem ti to říct, ale nebyla na to vhodná doba."
„Ty... mě miluješ?" opakoval Ryder jako ozvěna a v jeho hlase zaznívala naděje, radost i strach.
„Copak je tak těžké tomu uvěřit? Claira mi prozradila, že právě tohle se u mě snažíš již delší dobu probudit. Říkala, že mě miluješ. Je to pravda? Skutečně mě miluješ?"
„Doufal jsem, že Claira bude diskrétnější," zamumlal.
Je to pravda?" dožadovala se Eva odpovědi.
Smutně se usmál a prsty si zoufale vjel do vlasů.
„K čertu, ano, je to pravda. Vůbec si nepamatuji na dobu, kdy jsem tě nemiloval. Od první chvíle, kdy jsme se před mnoha lety poznali, jsem pro tebe ztratil hlavu."

Eva se na něho udiveně podívala. „To jsem netušila."
„V tom případě jsem uspěl," řekl Ryder suše. ‚Ani si nedovedeš představit, jaké úsilí jsem musel vynaložit, abych před tebou skryl své skutečné city. Nikdy jsem kromě tebe nikoho nemiloval, Evo. Právě včera jsem ti to konečně chtěl říct, ale pak unesli Clairu a..." Na chvíli zavřel oči. „Bože, když jsem tě viděl v tom hořícím mlýně, myslel jsem, že hrůzou umřu. Riskovala jsi život pro záchranu své sestry. Tehdy jsem si uvědomil, jak hluboce ji miluješ."

„Rozumím ti," řekla Eva. „Totéž jsem totiž cítila já, když jsem tě viděla, jak bojuješ s Hitchensem. To mě jen ujistilo v tom, jak upřímně tě miluji."
Ryder cítil, jak se mu dojetím sevřelo hrdlo. Tolikrát si přál slyšet tahle slova. A náhle měl pocit, jako by se jim obával uvěřit. Udělal další krok dopředu, v nohách cítil neuvěřitelnou slabost. Zjištění, že ho Eva miluje, bylo víc, než dokázal snést.
„Skutečně mě miluješ?" opakoval.
„Ano," zašeptala Eva s pohledem upřeným do jeho očí. Měla dojem, jako by se jí jeho temný pohled propaloval až do samotné duše.
Ryder si ji dlouze prohlížel a na jeho obličeji se objevil přesně ten výraz, který popisovala Claira - jako by pozoroval objekt svých nejtajnějších snů.

Eva si uvědomila, že tím je pro ni i on. Ztělesněním jejích nejtajnějších snů. Mimovolné se k němu přiblížila a zastavila se až těsně před ním. Těžce polkla. „Rydere, je pro mě těžké představit si, že bych se měla znovu provdat. Ale ještě těžší je představa života bez tebe. Chci se stát tvou ženou."
Ryder se zamračil. „Víš to jistě? Znám nejméně tucet důvodů, proč bys mě mohla odmítnout."
„Nevím ani o jediném."
Upřeně sejí zahleděl do očí. „Evo, chci jen, abys byla šťastná, ať už si mě vezmeš či ne."
Natáhla ruku a lehce se dotkla jeho neoholené tváře. Já jsem šťastná. S tebou." Jeho přítomnost ji naplňovala neskonalou radostí.
‚A co tvá touha po nezávislosti?"
Eva potřásla hlavou. „Chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem si uvědomila, že se mýlím. Po lásce toužím mnohem více než po nezávislosti. A právě ta mi v prvním manželství scházela. Pokud se znovu provdám, bude to jedině z lásky. Ze vzájemné lásky." Odmlčela se. „Poprvé jsem si nemohla vybírat, ale ted je to jiné. Rydere, chceš si mne vzít?"
„Ty žádáš o ruku mě?"
„Ano," odpověděla Eva a snažila se nevnímat, jak prudce jí bije srdce. Ve snaze zlehčit situaci řekla: „Věřím, že splňuji tvé poža

dávky na vhodnou nevěstu. A pokud na sobě budu tvrdě pracovat, snad bych se mohla stát dokonalou ženou."

Ryderův výraz zněžněl, zatímco oči mu přetékaly láskou. „Ale ty jsi dokonalá, Evo." Udělal poslední krok, který je dělil. Jsi milá a krásná, silná a odvážná, chytrá, nesobecká." Zvedl ruce a milovanou tvář vzal do dlaní. ‚A bereš mi dech."
Majetnícky se zmocnil jejích rtů a vášnivě ji políbil. „Ze všech sil jsem se snažil, Evo, abych se ti vyrovnal a mohl se stát tvým manželem. Celou polovinu svého dosavadního života jsem dělal všechno jen proto, abych získal tvé srdce a tvou ruku."
„Takže přijímáš?"
Oči mu zářily štěstím. „Bože, ano, přijímám!" Eva už nepochybovala, že ji Ryder miluje. Vášnivá něha v jeho pohledu jí svírala srdce. Zvedla hlavu, a zatímco mu rozvazovala nákrčník, něžně ho líbala.
„Hm, Evo," zašeptal Ryder přímo do jejích pootevřených rtů, „co to děláš?"
„Svlékám tě." Chtěla mu vyjádřit svou lásku, ukázat, co všechno pro ni znamená.
Jenže on ji vzal za ruce a zastavil ji. Ještě nejsme svoji. Musíme počkat až na svatební noc."
Jenže já nechci čekat. Potřebuji té, Rydere." Černé obočí se tázavě vyklenulo. „Drucilla by mě mohla obvinit, že jsem tě svedl pod tvou vlastní střechou."
Jen pro tvou informaci, to já jsem ten, kdo tady někoho svádí."
„Evo..."

Konečkem ukazováku provokativně přejela po jeho horním rtu. „Copak ty mě nechceš, Rydere?" zeptala se svůdným hlasem.
Na mužné tváři se objevil téměř chlapecký výraz. „Copak je to za otázku?" A další škádlení přerušil vášnivým polibkem, který ji nenechal na pochybách ohledně touhy, již v něm probouzela. Intenzita jeho vášně Evu připravila o dech. Když zvedl hlavu, jeho temné oči žhnuly oslňujícím plamenem. Něžně si ji přitiskl k hrudi. „Ne tak rychle, lásko. Máme spoustu času."
Došla ke dveřím a otočila klíčem v zámku. Pak se nestoud-ně zbavila brokátového županu. Průsvitná noční košilka přilnula k nahému tělu a odhalovala oblou křivku plných ňader, klenutých

boků. A když popadla spodní lem košilky a přetáhla si ji přes hlavu, hladový výraz na jeho tváři jí prudce rozbušil srdce. Přesto ji dál odolával.
„Smrdím kouřem. Měl bych se vykoupat."
„Myslíš, že mně to vadí?" Eva zakroutila hlavou. Vůně kouře jí připomínala, jak Ryder riskoval život pro ni a pro její sestru. Při vzpomínce na všechnu tu hrůzu se zachvěla a pocítila nutkavou potřebu Rydera obejmout. „Na tuhle chvíli jsem čekala celou noc."
Pomalu došla k posteli a ve svůdné poloze si lehla na záda, pohled vyzývavě upírala na jeho tvář. „Máš na sobě příliš mnoho šatů."

Ryder se začal svlékat, ale pomalu, jako by se snažil odolat jejímu svádění.
Eva ho se zatajeným dechem pozorovala. Dokonce i v měkkém ranním světle vypadal nebezpečně. Nikdy jí nepřipadal krásnější než nyní. Byl zosobněním mužské síly a vitality, tajným snem každé ženy. A nebylo pochyb o tom, že je zcela vzrušený.
Ryder došel k posteli, lehl si na bok vedle Evy a opřel se
O loket. Jsi si jistá, Evo?"
Prsty pročísla temné chloupky na jeho mužné hrudi a v očích jí hrály veselé jiskřičky smíchu.
„Naprosto, zcela, absolutně. Pokud tě totiž zkompromituji, pak si mě budeš muset vzít."
V srdci pocítil příval štěstí. „To nebude těžké."
Když prsty pokračovala dolů přes ploché břicho k jeho pevném mužství, zhluboka se nadechl. Chtěl být čestný a spolehlivý a počkat, až uzavřou manželský slib, ale nedokázal to. Toužil po Evě stejně silně jako ona po něm.
Jakmile se smířil s tím, že svůdné Evě prostě neodolá, překulil se na ni, opřel se o předloktí a boky vklínil mezi štíhlá stehna. Ztopořený úd vklouzl do hnízdečka hebkého ženství a přesvědčil se, že Eva je nejen připravená, ale dychtivě po něm touží.
S úsměvem na rtech ho objala kolem ramen.
„Chci tě svést, abych ti dokázala, jak hluboce tě miluji."

„Tentokrát ne, lásko. Tohle je *má* chvíle. Snil jsem o ní snad tisíckrát..., snil jsem o milování s tebou, až budu vědět, že miluješ
1 ty mě. Vždy jsem si představoval, jak budeš vonět, jak chutnat.
402
A teď se sen stal skutečností a já si chci vychutnat každičký okamžik."
Sklonil hlavu a pomalu ji políbil. Ochotně mu vyšla v ústrety. Pevně ho objala a přitiskla blíže k sobě, horká kůže na horkou kůži.
„Takže mě chceš?" zeptala se Eva, když konečně zvedl hlavu, a v jejích modrých očích byla láska a smích.
„Dobrotivé nebe, ano. Chci tě navždy... ve svém životě, v srdci, v posteli, pode mnou, okolo mě."
Eva roztáhla nohy a Ryder do ní pomalu vstoupil. Když ho nadšeně přijala, zmocnila se ho tak prudká touha, až se celý zachvěl.
Eva ho dlouhé roky věznila, a jak se zdálo, bude ho věznit navždy. Pokaždé, když do ní pronikl, ztratil kousek sebe. Pronikla do jeho srdce i duše. Stala se jeho součástí.
Ryder znehybnel a s pohledem upřeným do jejích očí si vychutnával drahocennou chvíli vzájemné blízkosti. Věděl, že žár, který mu prýští z nitra srdce, se mu odráží v očích.
„Nedokážu ani popsat, co cítím," zamumlal ochraptěle. „Když jsem v tobě, zmocňuje se mě naprosté blaho, pocit naplnění a uspokojení. Nechci, aby to někdy přestalo."

Já… cítím... totéž." Její slova byla jen šepotem, který umlčel vášnivým polibkem. Pak se začal pohybovat, stále rychleji a rychleji, až je oba dovedl do ráje.
Společně vystoupali na samotný vrchol, společně se nechali unášet na křídlech rozkoše a společně nalezli bouřlivé ukojení.
Jejich spojení tentokrát bylo oslavou lásky a stvrzením společného života. Prudké uvolnění bylo mnohem intenzivnější, mnohem uspokojivější, než na jaké si kdy Ryder pamatoval.
Poté si dlouho leželi v náruči, sdíleli tlukot svých srdcí a něžně se líbali.
Trvalo dlouho, než se Eva hlasitě zasmála.
„Řekla bych, že tento spokojený výraz mohu považovat za souhlas s mým návrhem."
Naprosto ukojený Ryder se pokusil o šibalský úsměv. „Vím, že v domlouvání svateb jsi hotový expert, přesto jsem si vždy myslel, že o ruku musí žádat muž ženu."
„To máš pravdu, jenže já jsem se obávala, že tobě by to trvalo příliš dlouho."

Jsi velmi moudrá a předvídavá," zamumlal suše. Jenže já jsem musel čekat polovinu svého života."
„Nedokážu pochopit, jak jsem mohla být tak slepá."
„Řekl bych, že to je pochopitelné. Po zkušenostech z tvého prvního manželství se ti nikdo nemůže divit, že jsi tak trochu nedůvěřivá

a že po dalším manželovi rozhodně netoužíš. Byl jsem ochoten čekat. A ted jsem rád, že mé utrpení je u konce."
„To já také." Eva se usmála. „Minulé noci jsem se Lydii svěřila se svými pocity. Musím říct, že vůbec nebyla překvapená. Prý to vždy tušila. Od začátku věděla, že u tebe nemá žádnou šanci."
„To tedy neměla. Nikdy jsem ani na chvíli neuvažoval o tom, že bych se oženil s některou z kandidátek, které jsi mi chtěla vnutit."
Eva tázavě pozvedla obočí. „Chtěla vnutit? Já? To ty jsi mě požádal, abych ti našla vhodnou nevěstu. Copak jsi zapomněl?"
Já vím. Jenže jsem nikdy žádnou jinou nechtěl, lásko."
Objal ji kolem krku, přitáhl si ji blíž a něžně ji políbil. Eva spokojené vydechla a dychtivě se k němu přitiskla.
Jak se domluvíme ohledně data svatby?" zeptala se po chvíli.
„Nechce se mi čekat na ohlášky," řekl Ryder ostře. „Nechám si vystavit speciální povolení a vezmeme se hned, jak jen to bude možné. A co se týče počtu hostů, to už nechám zcela na tobě."
„Nechci nic velkého. První svatbu jsem měla v Londýně. Byla to okázalá a nabubřelá slavnost. Chladná a neosobní, které se zúčastnila spousta cizích lidí. Nenáviděla jsem každý její okamžik."
„Můžeme tedy uspořádat jen malou slavnost pro rodinu a nej-bližší přátele."

„To by se mi líbilo," řekla Eva něžně. ‚A co až se vezmeme? Vadilo by ti, kdybychom odpluli na Cyrenu?"
Ryder se zamilovaně usmál. „Co se mě týče, je mi naprosto jedno, kde budu žít, hlavně když tam budeš ty. Ale je pravda, že ostrovu bych dal přednost."
„Přesně tak."
„Takže jsme domluveni. Budeme žít na Cyreně. Odplujeme, kdy jen budeš chtít..., ačkoliv sir Gawain by jistě uvítal, kdybych se co nejdříve vrátil ke svým povinnostem."
Jakmile Claira a Macky budou svoji, nebude nic, co by mě tady drželo." Když Ryder povytáhl obočí, Eva pokračovala: „Dala

jsem jim své požehnání. Co mi taky zbývalo? Když oba tvrdí, že se upřímně milují."
‚A co na to tvé tety?"
Ještě to neví. S Clairou jsem se dohodly, že jim to řekneme až ráno. Jenže to jsem ještě netušila, že pro ně budu mít hned dvě překvapení najednou. Zřejmě to pro ně bude šok." Ryder se zamračil a Eva ho pohladila po tváři.
„Nemyslím, že budou zásadně proti. Drucilla si uvědomuje, že udělala chybu, a chce se ti omluvit... Jen co se ti omluvím já."
„To jsi přece už udělala, lásko, a docela dostatečné."
Poté ji Ryder znovu vášnivě políbil. „Měla by ses vrátit do své ložnice," zamumlal. „A to dřív,

než se probudí všichni sloužící a uvidí tě, jak se kradeš z mých dveří."
Eva si povzdychla. Chtěla by v jeho náruči zůstat navždy, jenže věděla, že Ryder má pravdu. „Dobře tedy, i když pochybuji, že služebnictvo bude dnes vstávat tak brzy. Vždyť včera v noci tady bylo hotové pozdvižení."
Váhavě vstala z postele a přešla k místu, kde na zemi ležela její noční košile a župan. Ryder ležel na zádech s rukama zkříženýma pod hlavou a zamilovaně ji pozoroval, jak se obléká.
Jestli chceš," navrhl, „za chvíli se sejdeme dole v jídelně a můžeme tetám říct o našich plánech. Co bys řekla snídani, tak za hodinu?"
„Ze to je skvělý nápad," odpověděla Eva, neboť si náhle uvědomila, jaký má hlad. „Vždyť od včerejška jsem skoro nic nejedla. Nejdříve jsem se bála o Clairu a pak zase, že tě ztratím."
V Ryderových temných očích se zračila něha. „Ty mě nemůžeš nikdy ztratit, Evo. Budeš mě mít navždy."
Se šťastným úsměvem ho naposledy políbila a opatrně vyšla ven.
Chodba byla naštěstí tichá a prázdná. Jakmile vklouzla do své ložnice, rychle za sebou zavřela a zády se opřela o těžké dveře. Nikdy by nevěřila, že může být tak šťastná. Ryder zcela vyplnil prázdnotu uvnitř její duše a ona byla pevně rozhodnutá, že totéž učiní i ona pro něho. Dlouho tam jen tak stála a v uších jí zněla ozvěna jeho slov. *Budeš mě mít navždy.*

Navždy. Budoucnost plná lásky a štěstí. Eva se nemohla přestat usmívat. Vyhlídka na dlouhé roky po Ryderově boku byla tak blažená, až jí skoro nedokázala uvěřit.
Když o hodinu později sešla umytá a oblečená Eva dolů do jídelny, ještě stále se usmívala.
K jejímu velkému překvapení jídelna nebyla prázdná, jak očekávala. Byla zde celá její rodina a ještě pan Macklin. A mnohem udivující bylo, že Macky seděl u stolu vedle Clairy.
Podivné bylo rovněž to, že u servírovacího stolku nestál žádný sluha. Místo nich se úkolu servírovat snídani zhostily tety. Nebylo se co divit, že po utrpení, kterým Claira prošla, ji obletují, jenže starší dámy servírovaly snídani i Cecilovi a panu Macklinovi.
Mezitím Cecil tety hrdě informoval o průběhu včerejší noci. Horlivě opěvoval hrdinství sira Alexe a pana Macklina, rovněž se však nezapomněl zmínit o své maličkosti a pomoci místních farmářů. Jeho vyprávění bylo doprovázeno vyděšenými výkřiky Beatrice a udivenými pohledy tety Drucilly.
Eva se musela usmát. Po prožitém pekle bylo hezké vidět je zase všechny pohromadě. Cecil se doslova dmul pýchou a Claira zářila štěstím.
Když Eva došla ke stolu, Claira vzhlédla a s úsměvem ji přivítala. „Už jsem tetě Drucille a tetě Beatrici řekla o mých zásnubách, Evo, a ony souhlasí."
Eva se posadila a podívala se na Drucillu.
„Musím říct, že jsem překvapená."

„Sice se to zcela neshoduje s mým přesvědčením," řekla Drucilla tiše, když Evě nalévala čaj, „ale dobře vím, že námitky by mi nebyly nic platné. Proto jsem raději rezignovala. Pan Macklin, koneckonců, Claiře zachránil života, takže si ji vlastně zaslouží. A kdyby se někdo divil, proč si bere našeho *lokaje,* prostě řekneme pravdu. Ze měl za úkol chránit ji."
Eva se na Mackyho usmála. „Vítejte do rodiny, pane. A vroucné vám děkuji za vše, co jste pro nás udělal."
Macky se spokojeně ušklíbl. „Přece jsem nemohl dopustit, aby se takové krasavici něco stalo, ne snad?" Podíval se na Clairu

a ochranitelsky ji vzal za ruku. Já jen děkuji Bohu, že je v bezpečí a že souhlasila učinit mě nejšťastnějším mužem pod sluncem."
Eva si vzpomněla na obdobné pocity, které před malou chvílí zakoušela, a zasněně se usmála.
„Co je s tebou, Evo?" zeptal se Cecil. „Září jako sluníčko."
„Ano, Evo," přidala se Claira. „Znamená to snad přesně to, co si myslím, že to znamená? Mluvila jsi se sirem Alexem?"
Eva přikývla. „Ano, mluvili jsme spolu." Když Claira nadšeně zatleskala, Eva se podívala na postarší dámu. „Drucillo, obávám se, že nás v rodině čeká ještě jedna svatba."
„Nu, v to jsem upřímně doufala," prohlásila lady. „Pokud se provdáš za sira Alexe, pomůže to zmírnit skandál z Clairiny svatby."

„To je skvělé!" vydechl Cecil. „Sir Alex bude náš bratr! Už bylo načase, Evo..." Náhle se zarazil, neboť do místnosti vstoupil Ryder. „Sir Alex!"
Když Eva vzhlédla a setkala se s jeho temným pohledem, celým tělem jí projela vášnivá vlna vzrušení.
„Znamená to, že máme váš souhlas, lady Wykfleldová?" zeptal se Ryder opatrně.
Drucilla se královsky napřímila, jako by jim udílela laskavost. „Přesně tak, sire Alexi."
„Doufám, že víš, že tvůj souhlas nepotřebujeme," upozornila ji Eva.
„Přesto ho máte."
‚Ano," řekla Beatrice s úsměvem. „Eva je pro nás jako vlastní dcera, sire Alexi. Jen tak někomu bychom nedovolily, aby nám ji ukradl. Jenže víme, že vy se o ni postaráte a že s vámi bude šťastná. Proto vítejte do rodiny."
‚A pokud proti tomu, sire Alexi, nebudete nic namítat," pokračovala Drucilla, „minulost ponecháme minulostí."
Ryder podržel Drucille židli a počkal, až se posadí. Pak se k ní naklonil a políbil ji na tvář.
„S tím rád souhlasím, má paní."
Drucilla se spokojeně usmála a Ryder učinil totéž i s Beatrici. Nabídl jí židli a políbil ji na svraštělou tvář. Mladší teta rozkošně zrůžověla.

Když si nalil šálek kávy a posadil se vedle Evy, Drucilla se na něho se zájmem podívala.
„Docela chápu, sire, jak jste si získal Evu. Ale

dovolte, abych vás upozornila, že na mne vaše triky neplatí."
Beatrice vzdorně zvedla bradu. „Kdežto na mě ano, sire Alexi." Ryder se vlídně usmál, zatímco ostatní u stolu se srdečně zasmáli.
Drucilla si odkašlala. „Navrhuji, abychom dnes večer na oslavě mých narozenin oficiálně ohlásili vaše zásnuby. Čím dříve ukončíme zbytečné pomluvy, tím lépe. V minulých týdnech," podívala se na Rydera a Evu, Jste se k sobě chovali daleko důvěrněji, než by se slušelo."
„Řekla bych, že to máš marné, drahá sestro," přerušila ji Beatrice. ‚Ať se snažíš sebevíc, stejně všichni víme, že s jejich sňatkem souhlasíš." Šibalsky mrkla na Evu. „Pravda je taková, že jsme vymyslely plán, jak sira Alexe přimět k tomu, aby tě konečně požádal o ruku."
„Plán?" opakovala Eva zmateně.
„Naštěstí jsme k němu nemusely přistoupit," odsekla teta Drucilla.
„Co jste chtěly udělat?" zeptala se Eva.
„Byla to poslední možnost," řekla Beatrice. „Chtěly jsme tě se sirem Alexem přistihnout v kompromitující situaci, abys musela souhlasit, že si ho vezmeš."
Eva údivem rozevřela oči a několikrát polkla. Nevěděla jistě, zda má plakat nebo se smát.
„To by se dalo zařídit," řekl Ryder s pobaveným úsměvem. Jsem si jistý, že bychom se nějak domluvili."

Jenže to ted nebude nutné," odsekla Drucilla. „Také musím přiznat, že jsem se mýlila v tom, že by lord Gyllford byl pro tebe dobrým manželem, Evo. Věřím, že sir Alex je mnohem vhodnější."
„S tím musím jen souhlasit," zamumlal Ryder suše. „Stejně tak i já," prohlásil Cecil a dojedl poslední sousto snídaně.
Když Beatrice viděla, že má prázdný talíř, vstala a naložila mu další porci uzeného sledě. Jen si dej, mladíku."

Cecil se doširoka usmál. „Máš pravdu, teto Beatrice. Aby ze mě byl hrdina, musím ještě pořádně vyrůst."
„Ale ty přece *jsi* hrdina," řekla teta Drucilla. „A to jsem v to nikdy nedoufala."
Ještě ne, teto, ale jednou budu," slíbil Cecil. „Začnu zcela nový život. Sir Alex mi řekl, že pokud se na podzim vrátím do Oxfordu a úspěšně absolvuji univerzitu, pak mě jistě uvítají do svých řad. Stanu se agentem ministerstva zahraničí."
Drucilla se popadla za srdce. „Prosím, o něčem takovém se přede mnou ani nezmiňuj, rošťáku. Najedno ráno toho na mě bylo až moc."
Podívala se na Evu. „Doufám, že svého rozhodnutí provdat se za sira Alexe nebudeš nikdy litovat, má drahá."
Eva se obrátila k Ryderovi, a když v jeho očích spatřila lásku a něhu, usmála se a prsty mu vklouzla do dlaně. „Nikdy," řekla upřímně.

Jediné, čeho lituji, je, že jsem promarnila tolik let."
„Stejně tak i já, lásko," souhlasil Ryder, zvedl její ruku a něžně ji políbil na konečky prstů. „Máme co dohánět."
„Ale jen pomysli, kolik rozkoše nás čeká," řekla Eva a koutky úst se jí pozvedly do blaženého úsměvu, který nedokázala skrýt.
„JZvo!" vykřikla pohoršené Drucilla. „Dávej si pozor na jazyk alespoň u snídané. A právě toho jsem se bála - že způsoby sira Alexe na tobě zanechají své stopy."
Eva už už otevírala pusu a chtěla něco říct na obhajobu svého milovaného, ale když viděla, že se jen usmívá a kroutí hlavou, zase ji zavřela a raději zůstala zticha.
Nic na světě nemůže zkalit jejich radost, a už vůbec ne dlouholetá nechuť postarší dámy k Ryderově obyčejnému původu a jeho dobrodružné minulosti.
Koneckonců, čekání je u konce a oni před sebou mají celý život. Blaženou budoucnost jako muž a žena.

Epilog

OSTROV CYRENA, ZÁŘÍ 1816

*R*yder pomohl Evě sesednout z koně a na chvíli zatajil dech. Na zlaté prameny hebkých vlasů dopadaly sluneční paprsky a náhle se zdálo, jako by žhnuly oslnivým plamenem. Čekání skončilo. Konečně se stala jeho nevěstou. Patřila jen jemu. Majetnícky si Evu přitiskl k hrudi. Přivedl ji na jejich tajnou louku, kde ji před mnoha lety poprvé políbil. Bylo teplé letní odpoledne, neboť září na Cyreně patřilo k letním měsícům, nicméně horký vzduch byl ochlazován příjemným mořským vánkem.

Ostrov Cyrena byl sám o sobě rájem smyslnosti, ale dnes se zdál ještě čarovnější.

S Ryderem tu byla Eva, přesně jako v jeho snech. Usmívala se na něho sladkým a odzbrojujícím způsobem.

„Ani netušíš, jak dlouho jsem na tento okamžik čekal," zamumlal hlasem zastřeným touhou.

„Ale vím," odpověděla Eva se smíchem. „Mluvil jsi o tom tak často, že si to docela dobře umím představit."

Ryderovi zaplálo v očích. „Pak tedy víš, co bude následovat."

„Ano. Ted přijde ta část, kdy mě vášnivě pomiluješ."

„Přesně. Takže na co čekáme?"
Ze sedla vzal prošívanou deku, koně nechal volně pást a ruku v ruce se s Evou se vydali k romantickému místu na břehu zurčící bystřiny. Před malou chvílí se nenápadně vytratili ze svatební hostiny, kterou pro ně uspořádal sir Gawain Olwen na svém hradě. Vlastně se jednalo už o druhou slavnost. Ta první se konala v Londýně

- prostý svatební obřad a večeře, kde se sešli Evini sourozenci, její tety a několik Ryderových přátel Strážců.
Dnešní událost byla mnohem okázalejší, s větším počtem hostů. Spolu s mnoha obyvateli ostrova se jí zúčastnili i Evini rodiče. Ačkoliv nikdy Rydera nepřivítali s otevřenou náručí, byli ochotni tolerovat jeho sňatek s jejich nejstarší dcerou.
Na druhou stranu Ryderovi přátelé Evu vřele přijali do svých řad. Okamžitě znovu zapadla do života na ostrově a hned se cítila jako doma. Eva byla fascinována příběhem, jak se před mnoha lety na ostrově usadili pronásledovaní rytíři a následovníci legendárního anglického krále a založili tady tajný spolek Strážců meče, jehož hlavním posláním bylo chránit slabé a bezbranné. Spolek v temné historii téměř zanikl, nicméně v minulém století se znovu probral z dlouhého spánku a během krvavé francouzské revoluce se postavil na stranu nevinných a

bezbranných a všemožně usiloval o potlačení Napoleonovy snahy ovládnout svět.
Nicméně budoucnost řádu teď byla ohrožena. Sir Gawain, jejich vůdce, byl už starý a unavený a toužebně očekával svého následovníka, hraběte z Hawkhurstu, blízkého Ryderova přítele. Byl zde však jeden zásadní problém: Hawk se musel nejdříve oženit. A ne jen tak s někým. Jeho vyvolená musela patřit do legendární pokrevní linie původních rytířů, jak si to vyžadovala přísná pravidla řádu.
Ryder však právě ted na problémy řádu nemyslel. Všechny jeho myšlenky se soustředily na jeho krásnou ženu. S Evou utekli z bujaré slavnosti, aby si zde na louce uspořádali svou vlastní.
Oficiálně byli svoji už tři měsíce. Tři neuvěřitelné měsíce, kdy se Ryder den co den probouzel se šťastným úsměvem na rtech, neboť ležel vedle své půvabné ženy. Objímal ji a hladil, miloval se s ní. Věděl, že patří jen jemu a že tomu tak bude navždy.
Přistoupil k ní a pohlédl do jejích očí. Byl až neskutečně šťastný. Milovat se s Evou na sluncem zalité louce bylo zosobněním všech jeho snů. Byla jeho životem, jeho budoucností, jeho jedinou láskou.
„Na co myslíš?" zeptala se, když Ryder mlčel.
„Na to, jak jsem šťastný."

Ruku opatrně položil na mírně zakulacené bříško. Oba věděli, že to je jako zázrak. Vždyť

Eva na jaře porodí jejich dítě. Krátce po příjezdu na ostrov zjistila, že její pravidelnou ranní nevolnost během dvoutýdenní plavby nezapříčinila mořská nemoc, ale počáteční těhotenství.
Ještě pořád jen stěží mohu uvěřit, jaké máme štěstí," řekla něžně.
Ted měl svou vlastní rodinu a konečně poznal rodinnou pohodu a štěstí. Claira a Cecil, tety, jejich očekávané dítě. Ale nejlepší ze všech byla Eva.
„Ted je na řadě náš slib," připomenul Ryder.
Evě se líbila Ryderova touha opakovat jejich manželský slib zde, na tak zvláštním a pro ně mimořádném místě.
Usmála se a poklekla vedle svého chotě. Klečeli naproti sobě, tváří v tvář, prsty propletené. Ve vzduchu bylo zvláštní napětí, letní louka jako by ztichla očekáváním.
Já, Eva, beru si tebe, Alexi, za svého zákonitého manžela a přísahám, že tě budu milovat a ctít, dokud nás smrt nerozdělí."
Ryder odpověděl stejnou přísahou. Já, Alex, beru si tebe, Evo, za svou zákonitou manželku a přísahám, že tě budu milovat a ctít, dokud nás smrt nerozdělí."
Poté ji vřele objal a políbil se vší vášní, která se v něm za celý den nashromáždila.
‚A ted musíme náš manželský slib naplnit," vydechl Ryder přímo do jejích pootevřených úst.
Položil ji na deku a opatrně ji překryl svým tělem.

„Uvědomuješ si, že je neslušné milovat se pod širým nebem," podotkla Eva, když jí začal rozepínat drobné knoflíčky.
„Nikdo nás tady neuvidí." Byli na odlehlém místě, chráněni hustým porostem. „Ale jestli chceš, abych přestal.
„Neopovažuj se!" vykřikla se smíchem. „Ne ted, když jsi mě vzrušil."
Ryder svlékl Evin vyšívaný živůtek a bříšky palců začal pomalu kroužit okolo ztuhlých bradavek. „Tohle tě vzrušuje, lásko?" „Moc dobře víš, že ano."
Jenže ještě pořád nejsi tak vzrušená, jak bych si přál. Chci, abys vzdychala touhou a žadonila o naplnění."

„To nebude dlouho trvat," ujistila ho Eva. „O tom vůbec nepochybuji."
Sklonil se, aby jeden růžový pupen uchopil mezi rty a začal ho hladově sát. Slyšel, jak se Evě zrychlil dech.
Nicméně o chvíli později ho Eva od sebe odstrčila. „Ne, můj drahý, takhle to v tvých snech nebylo. Chci se s tebou milovat přesně tak, jak jsi mi to popisoval. To *já* se budu milovat s *tebou.* Ted si lehni na záda."
„Dobře," souhlasil Ryder více než ochotně. Jsem ti zcela k službám."
Nejdříve ho svlékla do naha. Sluneční paprsky ho hladily po nahé kůži. Pak Eva vstala a zbavila se svých vlastních šatů a spodního prádla.

Ryder se opíral o loket a pozoroval ji skrze ztěžklá víčka. Pohybovala se s grácií, která v něm probouzela bolestnou touhu. Slunce se odráželo na její dokonalé kůži a v hebkých vlasech. Dlouhé prameny spadaly na plná prsa a jemně se dotýkaly citlivých bradavek.
Ryder pevně zaťal zuby. Nebyl si jistý, jestli se dokáže ovládat tak dlouho, aby Evě přenechal kontrolu tak, jak to bylo v jeho snech.
Jsi až neskutečně vzrušující, lásko," zamumlal, když vedle něho poklekla. „Stejně tak i ty."
Natáhla ruku a prsty objala touhou tepající mužství. Úsměv, který se jí objevil na tváři, přímo zbožňoval. Byl hravý, škádlivý i nevinný a čistý. Pak Eva pohnula prsty nahoru a dolů a Ryder zalapal po dechu.
„Evo," vydechl hlasem zastřeným touhou, „nevím, jestli to dokážu."
„Musíš," ujistila ho s úsměvem Sirény.
Odmítavě se nadzvedl, aby ji políbil. Než se však jeho rty dotkly jejích, Eva ho oběma rukama zatlačila zpátky na deku.
„Chci, aby to bylo přesně jako ve tvých snech. Chci tě pomilovat, Rydere... Ukázat ti, jak hodně tě miluji." Mluvila tichým hlasem, který ho hladil jako hebký samet. Ryder se poslušně položil a nechal Evu, ať převezme otěže.

Zulíbala každičký kousek jeho žhavého těla. Začala s tváří a pomalu pokračovala dolů. Její rty se něžně dotýkaly pevné brady, citlivého místa těsně pod klíční kostí, plochých bradavek.

Zeber, pod kterými se skrývalo divoce bušící srdce. Byla smyslná a vzrušující. Dráždila ho svými rty, hebkými vlasy.
Konečně na něho obkročmo nasedla a usmála se. Tohle už bylo příliš. Ryder ji oběma rukama uchopil v pase, nadzvedl ji a položil přímo na své touhou ztopořené mužství. Když ho obklopil Evin vlhký žár, srdce se mu sevřelo láskou a něhou.
„Konečně jsem tvá," zašeptala.
„Ano."
Byla s ním spojena tím nejpradávnějším způsobem.
Když se začala pohybovat, její oči zářily oslnivěji než letní sluneční paprsky. Ryder ji vzal za boky a přizpůsobil ji divokému rytmu, který oba tolik milovali.
V žilách mu kolovala horoucí krev, před očima viděl milovanou tvář a v uších mu znělo její slastné sténání. Byla vášnivá, nespoutaná. Popustila otěže vášně přesně tak, jak ji to učil.
„Bože, Evo," vykřikl.
Jejich společné vyvrcholení bylo plné lásky a něhy, vášně a divokého ukojení. Oba se křečovitě vzepjali a okolní svět pro ně přestal existovat. Nebylo nic než nekonečná rozkoš.
Poté se na něho Eva zhroutila a dlouho jen mlčky ležela s tváří zabořenou do jeho pevné hrudi.
Ani Ryder se nemohl hýbat. Nemohl dokonce ani mluvit. Hrdlo měl sevřené, srdce plné

něžného citu. Miloval ji tolik, až to bolelo. Byl šťastný.
Stále tomu nemohl uvěřit. Nějakým zázrakem se Eva stala jeho ženou.
„Bylo to jako ve tvém snu?" zeptala se po chvíli.
Ukojený a spokojený Ryder přikývl. „Bylo to mnohem lepší."
„To je dobře."
Ryder se konečně vzchopil, objal ji kolem ramen, překulil na záda a zrak upřel do jejích nekonečně hlubokých očí. Chtěl by takhle zůstat navždy.
„Na co myslíš?" zeptal se, když se jí na rtech objevil úsměv.

„Vzpomněla jsem si na dopis, který jsme včera dostali od Cecila. Stěžuje si, že Claira a Macky jsou až nechutně šťastní." ,A právě to jsi pro ni chtěla."
„Ano, jenže se zdá, že Cecil se cítí odstrčený."
Zvonivě se zasmála. „Nebo se jen snaží skrýt své sympatie a hraje si na tvrdého muže.Co říkáš na jeho nápad, že bychom po něm měli pojmenovat naše první dítě?"
Ryder se ušklíbl. „Docela si dovedu představit, že se náš první chlapec bude jmenovat Cecil."
„Ale co když to bude dívka?"
„Pak by se mohla jmenovat Claira."
„Také mě to napadlo," řekla Eva. Jenže jsem doufala, že naše dcera se bude jmenovat po tvé matce."

„Popravdě řečeno, to by se mi líbilo." Ryder se sklonil a zamilovaně Evu políbil na čelo.
„Naštěstí máme dost času, abychom to všechno bedlivě uvážili."
„Všechen čas světa," souhlasila Eva, objala svého manžela kolem krku a vášnivě ho políbila.